NATHAN FILER

Șocul căderii

Laureat al Premiului COSTA Book of the Year 2013

Autentic, amuzant și obsedant!
SUNDAY TIMES

FICTION CONNECTION

TREI

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Nathan Filer

Şocul căderii

Traducere din engleză de
Mariana Pirotealã

3
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Liliana Scarlat

Coperta colecției: Faber Studio
Foto copertă:
© Bertrand Demee – Guliver / Getty Images
© Cindy Prins – Guliver / Getty Images

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriela Chircea

Corectură:
Lorina Chițan
Tudorița Șoldănescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FILER, NATHAN
Șocul căderii / Nathan Filer; trad.: Mariana Piroteală. – București: Editura Trei, 2014
ISBN: 978-606-719-138-7

I. Piroteală, Mariana (trad.)

821.111-31=135.1

Autor: Nathan Filer
Titlu original: The Shock of the Fall

Copyright © Nathan Filer 2013
Ilustrații: Charlotte Farmer

Copyright © Editura Trei, 2014
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-719-138-7

Pentru Emily

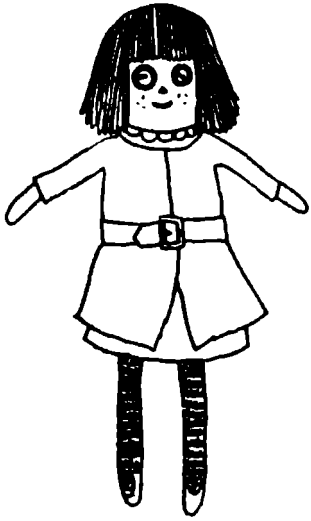

Fetița cu păpușa

Trebuie să mărturisesc că nu sunt un om prea de treabă. Uneori mă străduiesc, dar cel mai adesea nu-mi reușește. Așa că, atunci când mi-a venit rândul să pun mâinile la ochi și să număr până la o sută, am trișat.

Am stat unde trebuie să stai când îți vine rândul să numeri, adică lângă coșurile de gunoi, lângă magazinul care vinde grătare de unică folosință și cuie pentru cort. Iar aproape de locul cu pricina e un petic de pământ năpădit de buruieni, fix în spatele unui robinet de apă.

Problema e că nu-mi amintesc prea bine să fi stat acolo. Nu întotdeauna îți amintești asemenea amănunte, nu-i așa? Nu-ți amintești dacă stăteai lângă coșurile de gunoi sau mai încolo pe potecă, aproape de cabinele de duș, sau dacă robinetul chiar e acolo, nu?

Acum nu aud țipătul isteric al pescărușilor și nici nu simt pe limbă gustul sării din aer. Nu simt cum arșița soarelui după-amiezii mă face să transpir pe sub pansamentul curat și alb de pe genunchi sau că din cauza cremei solare mă mănâncă bubele care prinseseră coajă. Nu reușesc să fac în așa fel încât să retrăiesc vaga senzație că am fost părăsit. Și, dacă asta mă ajută cu ceva,

nici nu-mi amintesc că am luat hotărârea să trişez şi să deschid ochii.

Părea cam de vârsta mea, cu părul roşcat şi cu faţa presărată cu sute de pistrui. Avea tivul rochiei crem murdar de praf din cauză că îngenunchease pe pământ, iar la piept ţinea strâns o păpuşică din cârpă, cu faţa mânjită şi rozalie, cu părul din lână maro şi nişte ochi din năsturei negri, lucioşi.

Primul lucru pe care l-a făcut a fost să lase păpuşa alături, aşezând-o cu o infinită delicateţe pe iarba înaltă. Părea că stă comod, cu mâinile atârnând pe lângă corp şi cu capul uşor ridicat. În orice caz, mie mi se părea că stă comod.

Eram aşa de aproape unul de altul încât o auzeam cum scormone şi scrijeleşte când a început să râcâie pământul cu un băţ. Dar nu m-a observat, nici chiar atunci când a aruncat băţul şi aproape că mi-a aterizat pe degetele de la picioare, golaşe în şlapii mei cretini de plastic. Aş fi vrut să-mi iau adidaşii, dar ştiţi cum e mama. Adidaşi pe o vreme aşa de frumoasă! Nici gând! Aşa e ea.

O viespe mi-a bâzâit pe la cap şi, în mod normal, asta m-ar fi făcut să mă agit dând înnebunit din mâini, dar nu mi-am permis. Am rămas ca o stană de piatră, fiindcă nu voiam să o tulbur pe fetiţă sau poate că nu voiam să ştie că sunt acolo. Acum râcâia cu degetele, şi a scos ţărâna uscată cu mâinile goale, până când groapa a fost destul de adâncă. Apoi şi-a frecat degetele cât de bine a putut ca să scape de pământ, şi-a luat iar păpuşa şi a sărutat-o de două ori.

Ăsta e episodul pe care încă îl văd cel mai limpede, acele două sărutări, una pe frunte, cealaltă pe obraz.

Am uitat să spun, dar păpuşa avea pe ea o hăinuţă. Era de un galben strălucitor şi în faţă avea o cataramă neagră de plastic. E un lucru important, pentru că apoi a desfăcut catarama şi i-a scos hăinuţa. A făcut-o foarte iute şi şi-a vârât-o în sân.

Uneori, în momente ca ăsta, când mă gândesc la cele două sărutări, parcă le simt cu adevărat.

Una pe frunte.

Cealaltă pe obraz.

Ce s-a întâmplat apoi nu mi-e foarte limpede, pentru că s-a amestecat cu aşa de multe alte amintiri şi mi-a revenit în minte în aşa de multe alte feluri, încât nu pot trasa o graniţă între real şi imaginar şi nici măcar nu sunt sigur că există o diferenţă între cele două. Aşa că nu ştiu exact când s-a pus pe plâns sau dacă plângea deja. Şi nu ştiu dacă a şovăit înainte să arunce ultimul pumn de ţărână. Dar ştiu sigur că, atunci când păpuşa a fost acoperită şi pământul bătătorit la loc, ea stătea aplecată, strângea hăinuţa galbenă la piept şi plângea.

Când eşti un băieţel de nouă ani, nu e o treabă uşoară să consolezi o fată. Mai ales dacă nu o cunoşti sau dacă nu ştii ce a păţit.

Dar am încercat cât de bine m-am priceput.

Aveam de gând să-mi pun uşor braţul pe după umerii ei, aşa cum făcea tata cu mama când mergeam la plimbare în familie, şi mi-am târşâit picioarele spre ea, iar într-o clipă de nehotărâre nu am ştiut dacă să îngenunchez lângă ea sau să rămân în picioare. Am ezitat stânjenit între cele două opţiuni pe care le aveam, apoi m-am dezechilibrat şi m-am prăvălit cu încetinitorul, aşa că primul contact pe care l-a luat fetiţa înlăcrimată cu mine a fost sub forma întregii mele greutăţi, care i-a

apăsat uşor faţa în mormântul proaspăt săpat. Încă nu ştiu ce ar fi trebuit să spun ca să îndrept lucrurile, deşi m-am gândit mult la asta. Dar, în timp ce zăceam lângă ea şi vârful nasului aproape că ni se atingea, am făcut o încercare:

— Eu sunt Matthew. Pe tine cum te cheamă?

Nu a răspuns imediat. A înclinat capul ca să mă vadă mai bine, prilej cu care am simţit cum o şuviţă din părul ei lung îmi alunecă pe marginea limbii şi-mi iese pe la colţul gurii.

— Eu sunt Annabelle, a spus ea.

Se numea Annabelle.

Fata cu părul roşcat şi cu faţa acoperită de sute de pistrui se numeşte Annabelle. Încearcă să ţii minte chestia asta dacă poţi. Păstreaz-o indiferent ce se petrece în viaţa asta, dincolo de toate lucrurile care te-ar putea face să vrei să uiţi, şi pune-o la păstrare pe undeva.

M-am ridicat. Acum pansamentul de pe genunchi era de un maro murdar. Am dat să spun că ne jucăm de-a v-aţi ascunselea şi că poate să se joace şi ea cu noi dacă vrea. Dar m-a întrerupt. A vorbit calm, fără să pară furioasă sau supărată. Şi a spus aceste cuvinte:

— Nu mai poţi să vii pe aici, Matthew.

— Poftim?

Nu m-a privit, s-a ridicat pe mâini şi genunchi şi s-a concentrat asupra moviliţei de pământ răsfirat, bătătorind-o ca s-o aranjeze la loc, să fie perfectă.

— Ăsta e parcul de rulote al tăticului meu. Aici locuiesc eu, iar tu nu ai ce căuta aici. Du-te acasă.

— Bine, dar...

— Dispari!

Într-o clipită era în picioare şi venea spre mine cu pieptul bombat, ca un animăluţ care încearcă să pară mai mare. Şi a mai spus o dată:

— Ţi-am spus să dispari. N-ai ce căuta aici.

Un pescăruş a croncănit batjocoritor şi Annabelle a strigat:

— Ai stricat totul!

Era prea târziu să mai explic ceva. Când am ajuns la potecă, ea stătea iar în genunchi, cu hăinuţa galbenă a păpuşii lipită de faţă.

Ceilalţi copii strigau ca să fie găsiţi. Dar nu i-am căutat. Am fugit mâncând pământul, pe lângă cabinele de duş, pe lângă magazin, apoi am tăiat-o prin parc, iar şlapii mei lipăiau pe asfaltul fierbinte. Nu mi-am îngăduit să mă opresc, nici măcar să încetinesc până să ajung destul de aproape de rulota noastră încât s-o văd pe mama stând pe şezlong. Purta pălăria de soare din paie şi privea marea. Mi-a zâmbit şi mi-a făcut cu mâna, dar eu ştiam că încă e supărată pe mine. Ne cam certaserăm cu câteva zile în urmă. E o prostie, pentru că numai eu am avut de suferit, iar acum bubele aproape mi se vindecaseră, dar aşa sunt ai mei uneori, nu ştiu când s-o lase baltă.

Mai ales mama, ea e genul care ţine duşmănie.

Cred că la fel sunt şi eu.

Am să vă spun ce s-a întâmplat, pentru că e o bună ocazie să vi-l prezint pe frate-meu. Se numeşte Simon. Cred că o să vă placă. Mie îmi place mult. Dar peste câteva pagini va muri. Iar după asta, n-a mai fost niciodată la fel.

Când am ajuns la Tabăra de vacanţă Ocean Cove, plictisiţi de pe drum şi dornici să explorăm, ni s-a spus că avem voie să mergem oriunde prin împrejurimi, dar că

ne era interzis să mergem singuri la plajă, fiindcă poteca e abruptă şi denivelată. Şi din cauză că trebuie s-o iei pe şoseaua principală o bucată de drum ca să ajungi în capăt. Părinţii noştri erau genul care îşi fac griji din asemenea cauze, a potecilor abrupte şi a şoselelor principale. Am decis să mă duc la plajă indiferent de situaţie. Uneori făceam lucruri nepermise, iar fratele meu îmi urma exemplul. Dacă nu aş fi hotărât să numesc partea asta a poveştii **fetiţa cu păpuşa**, atunci aş fi putut-o boteza **şocul căderii şi sângele din genunchi**, pentru că şi chestia asta a fost importantă.

Simţisem şocul căderii şi îmi dăduse sângele în genunchi. Niciodată n-am făcut prea bine faţă durerii. Asta e o chestie pe care o urăsc la mine. Sunt un mare fricos. Când m-a prins Simon din urmă, la cotul potecii, unde rădăcinile ieşite din pământ abia aşteaptă să le vină de hac gleznelor nevinovate, jeleam ca un bebeluş.

Părea aşa de îngrijorat încât mai că m-a amuzat. Avea o faţă mare şi rotundă, veşnic zâmbăreaţă, şi mi se părea că seamănă cu luna. Dar deodată părea al dracu' de îngrijorat.

Asta a făcut Simon. M-a luat în braţe şi m-a dus înapoi pas cu pas pe poteca de pe faleză, preţ de vreun sfert de milă până la rulota noastră. Asta a făcut el pentru mine.

Cred că au încercat şi vreo câţiva adulţi să ne ajute, dar trebuie să ştiţi că Simon e puţin altfel decât cei mai mulţi oameni pe care i-aţi putea cunoaşte. Mergea la o şcoală specială, în care îi învăţau lucruri de bază, ca de exemplu să nu stea de vorbă cu străinii, aşa că ori de câte ori se simţea nesigur pe sine sau intra în panică, se refugia în lecţiile învăţate ca să-şi recapete siguranţa. Aşa mergea treaba cu el.

M-a cărat el singur. Dar nu era vreun zdrahon. Ăsta era unul din efectele bolii lui, avea muşchii slăbiţi. Chestia asta se numeşte într-un fel, care nu-mi vine acum în minte, dar am să caut dacă prind ocazia. Asta înseamnă că drumul aproape că l-a răpus. Aşa că, atunci când am ajuns înapoi la rulotă, restul zilei a trebuit să zacă în pat.

Astea sunt cele trei lucruri pe care mi le amintesc cel mai clar de când m-a cărat Simon:

1) Cum mi se lovea bărbia de umărul lui în timp ce mergea. Îmi făceam griji să nu-l doară, dar eram prea copleşit de durerea mea să mai spun ceva.
2) L-am sărutat pe umăr să-i treacă, la fel ca atunci când eşti mic şi crezi cu tărie că merge chestia asta. Dar nu cred că a băgat de seamă, pentru că bărbia mi se lovea de el la fiecare pas, iar când l-am sărutat, l-am lovit cu dinţii şi probabil că mai mult a durut.
3) Şşşt, şşşt. O să-ţi treacă. Asta mi-a zis când m-a lăsat jos lângă rulota noastră, înainte să fugă înăuntru şi s-o aducă pe mama. Poate nu m-am exprimat prea clar — Simon chiar nu era puternic. Faptul că mă cărase fusese cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată, dar tot a încercat să mă consoleze. Şşşt, şşşt. O să treacă. Părea aşa de matur, de blând şi de sigur. Pentru prima oară în viaţa mea chiar am simţit că am şi eu un frate mai mare. În cele câteva secunde cât am aşteptat să iasă mama, în timp ce-mi oblojeam genunchiul, priveam pământul şi nisipul de pe piele, şi mă convingeam că mi se vede osul, în cele câteva secunde, m-am simţit în deplină siguranţă.

Mama mi-a curăţat şi mi-a pansat rana, iar apoi a urlat la mine că-l pusesem pe Simon într-o asemenea situaţie cumplită. Şi tata a urlat la mine. La un moment dat urlau amândoi în acelaşi timp, şi nu prea ştiam la care să mă uit. Aşa mergeau treburile. Deşi frate-meu era cu trei ani mai mare, întotdeauna eu eram de vină pentru toate. Uneori îl uram din cauza asta. Dar nu şi acum. De data asta, era eroul meu.

Asta e povestea în care vi-l prezint pe Simon. Şi tot ăsta e şi motivul pentru care mama încă era supărată pe mine când am ajuns, cu răsuflarea tăiată, la rulota noastră, în vreme ce încercam să-mi dau seama ce se întâmplase cu fetiţa şi păpuşa ei de cârpă.

— Dragule, eşti palid.

Mama mereu îmi zice că sunt palid. În ultimul timp, îmi zice aşa întruna. Dar am uitat că aşa spunea şi pe vremea aia. Am uitat complet că dintotdeauna mi-a spus că sunt palid la faţă.

— Îmi pare rău pentru ce-am făcut zilele trecute, mamă. Şi chiar îmi părea rău. Rumegasem îndelung la asta. Cum trebuise să mă care Simon şi cât de îngrijorat păruse.

— Nu-i nimic, dragule. Suntem în vacanţă. Încearcă să te simţi bine. Taică-tău s-a dus pe plajă cu Simon, şi au luat şi zmeul. Vrei să mergem şi noi?

— Cred că am să stau puţin în casă. E foarte cald afară. Cred că mă uit un pic la televizor.

— Într-o zi aşa frumoasă? Zău aşa, Matthew! Ce ne facem noi cu tine?

Punea întrebarea asta pe un ton prietenos, de parcă nu ar fi simţit cu adevărat nevoia să facă ceva cu mine. Ştia să fie şi drăguţă. Categoric ştia să fie şi drăguţă.

— Nu ştiu ce să zic, mamă. Îmi pare rău pentru ce am făcut zilele trecute. Iartă-mă pentru toate.

— Eşti iertat, dragule, serios.

— Îmi promiţi?

— Îţi pomit. Hai să ne jucăm cu zmeul, vrei?

— N-am chef.

— Matt, nu te uiţi la televizor.

— Mă joc de-a v-aţi ascunselea.

— Şi acum te ascunzi?

— Nu, acum caut. Asta ar trebui să fac, pe cuvântul meu.

Dar ceilalţi copii se săturaseră să mai aştepte să-i găsesc, aşa că se spărseseră în grupuri mici şi jucau alte jocuri. În orice caz, nu mai aveam chef de joacă. Aşa că am umblat o vreme şi m-am trezit iar în locul în care fusese fetiţa. Atât că ea nu mai era acolo. Mai era doar moviliţa de pământ, acum frumos ornamentată cu câteva picioruşe ale cocoşului şi margarete culese şi, pentru a marca locul, două beţe care formau o cruce.

M-am întristat foarte tare. Şi mă cuprinde şi acum un pic tristeţea când mă gândesc. Oricum, trebuie să plec. Jeanette de la grupul de artă imită o pasăre agitată, zburătăceşte pe la capătul coridorului, încercând să-mi reţină atenţia.

Bucata aia de papier-mâché n-o să se facă de la sine.

Trebuie să plec.

portrete de familie

Apoi m-am trezit că mama dă volumul mai tare la radio ca să n-o aud cum plânge.

Era o prostie. O auzeam. Eram chiar în spatele ei în maşină şi plângea foarte tare. La fel şi tata. Plângea şi conducea în acelaşi timp. Sincer, nu ştiam dacă plâng şi eu, dar probabil că da. În tot cazul, părea că aşa trebuie să fac. Aşadar mi-am dus mâna la obraji, dar pare-se că erau uscaţi. Nu plângeam deloc.

La asta se referă oamenii când spun că sunt amorţiţi, nu? Eram prea amorţit să plâng, aşa zic uneori oamenii la televizor. De exemplu, la talk-show-uri, sau mă rog. Nu simţeam absolut nimic, aşa explică ei. Eram complet amorţit. Iar oamenii din public dau înţelegători din cap, de parcă ar fi trecut şi ei prin asta şi ştiu exact cum e. Mă gândesc că aşa era, dar la vremea aceea mă simţeam vinovat. Mi-am îngropat capul în palme, pentru ca mama şi tata, dacă se întorceau, să creadă că plâng împreună cu ei.

Dar nu s-au întors. N-am simţit nicio clipă apăsarea consolatoare a unei mâini pe picior şi nu au spus că o să fie bine. Nimeni nu a şoptit şşşt, şşşt.

Atunci am înţeles — eram complet singur.

A fost ciudat să aflu aşa.

La radio, DJ-ul anunţa un cântec nou cu un glas vesel, de parcă ar fi fost cel mai bun cântec înregistrat vreodată şi pentru el era cea mai mare fericire să-l anunţe. Dar pentru mine totul era lipsit de sens. Nu înţelegeam de ce DJ-ul era aşa de vesel când se întâmplase un lucru atât de îngrozitor. Ăsta a fost primul meu gând închegat. Ăsta e lucrul pe care îmi amintesc că l-am gândit când m-am trezit oarecum din somn. Şi aşa pot explica cel mai bine starea asta, deşi nu dormisem cu adevărat.

Amintirile se răsfirau, cum se întâmplă cu visul când deschidem ochii pentru prima oară dimineaţa. Semăna foarte mult cu starea aia. Îi întrezăream doar hotarele... noapte, fugă, poliţia şi ea pe acolo pe undeva...

Iar Simon murise.

Fratele meu murise.

Dar nu reuşeam să mă agăţ de niciuna din astea. Nu aveam să mă mai pot agăţa de ele mult timp de atunci înainte.

Încă nu pot să vorbesc despre subiectul ăsta. Am o şansă să îndrept lucrurile. Trebuie să am grijă. Să despăturesc totul cu grijă, ca să ştiu cum să împăturesc la loc, dacă dintr-odată ar fi prea mult. Şi toată lumea ştie că cel mai bine poţi împături ceva dacă te iei după pliurile de dinainte.

Bunica (mama mamei, cea căreia îi zicem buni) citeşte cărţi de Danielle Steel şi Catherine Cookson, iar ori de câte ori pune mâna pe una nouă, primul lucru pe care îl face este să dea la sfârşit ca să citească ultima pagină.

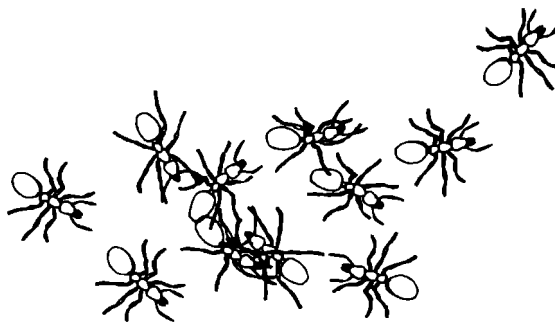

Aşa face mereu.

Am mers să stau puţin cu ea. Numai în prima săptămână. A fost o săptămână foarte tristă şi probabil cea în care m-am simţit cel mai singur din toată viaţa mea. Cred că nici măcar nu e posibil să te simţi mai singur de atât, chiar dacă nu ai avea un bunic şi o buni să-ţi ţină de urât.

Probabil că nu l-aţi cunoscut pe bunicul, dar dacă totuşi l-aţi cunoscut, ştiţi deja că este mare amator de grădinărit. Atât că nu are grădină. E chiar amuzant dacă te gândeşti un pic. Dar totuşi nu e chiar aşa de amuzant, pentru că închiriază o bucată mică de pământ aflată nu foarte departe de apartamentul lor, unde poate să cultive legume şi câteva ierburi, cum ar fi de exemplu rozmarin şi altele, pe care le uit mereu.

În săptămâna aia am stat o grămadă acolo. Îl ajutam şi eu să smulgă buruienile, sau uneori stăteam la marginea bucăţii lui de pământ şi jucam Donkey Kong pe consola mea Game Boy Color, atâta timp cât dădeam volumul încet. Dar în cea mai mare parte din timp umblam de colo-colo şi ridicam pietre ca să mă

uit la insecte. Preferatele mele erau furnicile. Eu şi Simon căutam mereu muşuroaie de furnici în grădina noastră. El zicea că sunt tari de tot şi o implora pe mama să-i dea voie să-şi facă o fermă de furnici în camera lui. De obicei obţinea ce-şi punea în gând, dar nu şi de data asta.

Bunicul m-a ajutat să ridic dalele mai mari, ca să le văd cuiburile. În momentul în care ridicam o dală, furnicile erau ca turbate, fugeau de colo-colo, îşi transmiteau unele altora mesaje secrete şi-şi duceau ouăle minuscule albe şi galbene în pământ, la adăpost.

În câteva minute, suprafaţa era complet goală, poate cu excepţia câtorva păduchi-de-lemn, care abia se târau de colo-colo ca să vadă ce e cu toată tevatura aia. Din când în când, vâram o crenguţă prin una din găurelele alea şi, într-o clipă, vreo duzină de furnici-soldat porneau la atac, pregătite să-şi dea viaţa pentru colonie. Nu că le-aş fi făcut vreodată vreun rău, pur şi simplu voiam să le privesc.

După ce bunicul termina de plivit, de scos legumele sau de plantat răsadurile, puneam la loc cu grijă dala şi porneam spre casă să bem ceaiul. Nu-mi amintesc să fi stat vreodată de vorbă. Trebuie să fi vorbit, dar cuvintele pe care le-am schimbat mi-au dispărut complet din memorie, ca nişte furnici într-o gaură.

Buni făcea mâncare bună. E genul de om care încearcă să-ţi dea de mâncare din clipa în care i-ai călcat pragul şi nu se dă bătută până în clipa în care pleci. E posibil chiar să-ţi facă iute un sendviş cu şuncă, să ai pe drum.

E plăcut să fii aşa. Cred că oamenii care sunt mânălargă în privinţa mâncării au o bunătate anume. Dar

săptămâna aia în care am stat cu ei a fost foarte grea, pentru că eu n-aveam poftă de mâncare. Mi-era rău în mare parte din timp şi o dată sau de două ori chiar am vomat. Şi pentru buni a fost greu, pentru că, dacă nu putea rezolva o problemă cu ajutorul mâncării, de exemplu cu un bol cu supă, un pui fript sau o felie de prăjitură Battenberg, nu se simţea în elementul ei. O dată am tras cu ochiul în timp ce stătea în picioare în bucătărie, aplecată deasupra farfuriilor neatinse, şi plângea.

Cel mai greu era când venea ora culcării. Eu stăteam în camera liberă, în care nu se face niciodată cu adevărat întuneric, pentru că e un felinar în dreptul ferestrei, iar perdelele sunt subţiri. Noapte de noapte stăteam treaz o grămadă de timp, priveam în întuneric, îmi doream să mă pot duce acasă şi mă întrebam dacă se va întâmpla vreodată aşa.

— Buni, pot să dorm aici în noaptea asta?

Nu s-a mişcat, aşa că am intrat uşor şi am ridicat colţul plăpumii. Buni are o pătură din aia electrică, din cauză că i-a intrat frigul în oase. Era o noapte călduroasă şi nu era în priză, dar am scos un scâncet slab, când am călcat cu piciorul gol pe ştecărul întors.

— Ce e, dragule?

— Eşti trează, buni?

— Şşşt, să nu-l trezeşti pe bunicul.

A ridicat plapuma şi m-am urcat lângă ea.

— Am călcat pe ştecăr, am spus. M-am lovit puţin la picior.

Simţeam căldura respiraţiei ei pe ureche şi auzeam sforăitul ritmic al bunicului.

— Nu-mi amintesc nimic, am spus într-un final. Nu ştiu ce s-a întâmplat. Nu ştiu ce am făcut.

Cel puţin asta am vrut să spun. Numai la asta îmi stătea mintea şi-mi doream cu disperare să rostesc cuvintele, dar nu e acelaşi lucru. Simţeam răsuflarea lui buni pe ureche.

— Ai călcat pe ştecăr, bietul meu îngeraş. Te-ai lovit la picior.

Când am mers acasă, eram doar eu, mama şi tata. În prima seară petrecută împreună am stat toţi trei pe canapeaua mare şi verde, ca întotdeauna, pentru că Simon prefera să stea turceşte pe covor, cu faţa chiar lângă televizor.

Cam ăsta era portretul familiei noastre. Nu e genul de lucru căruia te-ai gândi că o să-i duci dorul. Poate că nici nu-l remarci în miile de dăţi cât stai între mama şi tata pe canapeaua mare şi verde, iar frate-tău mai mare stă pe covor şi nu te lasă să vezi la televizor. Poate că nici nu observi toate lucrurile astea.

Dar observi când nu mai e aşa. Remarci atât de multe locuri în care nu se mai află şi auzi aşa de multe dintre lucrurile pe care nu le mai spune.

Mie aşa mi se întâmplă.

Le aud tot timpul.

Mama a pornit televizorul pentru că urma să înceapă *Viaţa în East End*[1]. Era un fel de ritual. Ba chiar îl înregistram dacă nu eram acasă. Faza amuzantă era că Simon era îndrăgostit lulea de Bianca. Îl tachinam cu toţii din cauza asta şi-i spuneam că o să-l bată Ricky. Doar ne amuzam: El se tăvălea pe covor de atâta râs. Avea genul ăla de râs pe care lumea îl numeşte molipsitor. Ori de câte ori râdea el, uitai de dureri.

---

[1] *East Enders*, celebru serial britanic difuzat de canalul BBC One. (*N.t.*)

Nu ştiu dacă urmăriţi *Viaţa în East End* sau, chiar dacă îl urmăriţi, presupun că nu vă amintiţi un episod aşa de vechi. Dar ăsta mi-a rămas în minte. Îmi amintesc că stăteam pe canapea şi mă uitam cum toate minciunile şi înşelătoriile legate de Bianca, cum că se culcase cu iubitul mamei ei şi o grămadă de alte lucruri, au ajuns la tristul sfârşit. Ăsta era episodul în care Bianca pleacă din Walford.

N-am vorbit mult timp după asta. Nici măcar nu ne-am mişcat. Au mai început şi s-au terminat şi alte emisiuni care au ţinut până noaptea târziu. Ăsta era noul nostru portret de familie, noi trei, unul lângă altul, priveam locul pe care îl ocupase Simon.

VĂ ROG SĂ NU MAI CITIȚI PESTE UMĂRUL MEU

Citeşte întruna peste umărul meu. Şi-aşa mi-e greu să mă concentrez aici, darămite să-mi mai şi citească cineva peste umăr.

A trebuit să scriu cu majuscule ca să priceapă mesajul. A mers, dar acum mă simt prost. Asistenta socială aflată în practică era cea care se uita peste umărul meu, cea tânără, cu respiraţia mentolată şi cu cerceii mari de aur. E foarte de treabă.

În orice caz, acum merge cu pas sprinten pe coridor, chipurile plină de veselie. Dar ştiu că s-a simţit jenată, pentru că lumea merge aşa sprintenă şi face pe vesela când se simte ruşinată. Când nu suntem ruşinaţi, nu e cazul să mergem aşa sprinteni, putem să mergem pur şi simplu.

Dar e bine să poţi folosi computerul ăsta. Am avut o sesiune de pregătire pe tema asta cu terapeutul ocupaţional. Se numeşte Steve şi nu cred că o să mai pomenesc de el. Dar era mulţumit că ştiu că nu trebuie să încerc să mănânc tastatura sau, mă rog, să fac alte chestii de care s-or mai îngrijora ei. Aşa că a zis că pot să mă folosesc de el ca să scriu. Atât că tot nu mi-a dat o parolă, aşa că

trebuie să cer voie de fiecare dată şi avem dreptul la numai patruzeci de minute. Aşa e aici, patruzeci de minute pentru asta, zece minute pentru ailaltă. Dar îmi pare rău că am făcut-o să se simtă prost pe asistenta aia socială care era în practică. Chiar îmi pare. Nu pot să suport treburile de genul ăsta.

şuturi şi urlete

Nu aveam dreptul să merg la înmormântarea fratelui meu. Dar am mers. Am purtat o cămaşă albă de poliester care mă mânca al naibii pe la guler şi o cravată neagră prinsă cu ac. Biserica răsuna ori de câte ori tuşea cineva. Şi apoi am mâncat brioşe cu frişcă şi gem. E tot ce-mi amintesc.

Dar acum ar trebui s-o iau puţin mai încet. Am obiceiul s-o cam iau la galop când sunt emoţionat. Aşa fac şi când vorbesc, lucru ciudat, pentru că eşti tentat să crezi că numai oamenii scunzi sunt irascibili şi vorbesc repede. Eu am un metru optzeci şi doi şi poate că o să mai cresc. Am nouăsprezece ani, deci poate că totuşi n-o să se întâmple aşa. Dar fără îndoială cresc pe dinafară. Sunt mult mai gras decât ar trebui. Putem da vina pe medicamente pentru chestia asta, e un efect secundar obişnuit.

În orice caz, vorbesc prea repede. Mă reped la cuvintele care mă stânjenesc şi exact asta fac şi acum.

Trebuie s-o iau mai uşor, pentru că vreau să explic cum de lumea mea aproape că s-a oprit în loc. De asemenea, trebuie să spun că viaţa are o formă şi o mărime, şi cum poţi s-o faci să încapă în ceva mic, de exemplu o casă.

Dar mai întâi vreau să vă vorbesc despre felul în care s-a aşternut liniştea. Ăsta a fost primul lucru pe care l-am remarcat. Ai fi zis că venise cineva şi dăduse volumul la mic, aproape de minim, şi acum toată lumea simţea nevoia să vorbească în şoaptă. Nu numai mama şi tata, dar şi lumea care venea să ne viziteze, de parcă în colţul camerei ar fi dormit un monstru şi nimeni nu îndrăznea să-l trezească.

Mă refer la rude, la oameni precum mătuşicile şi bunicii. Părinţii meu nu au fost niciodată genul care au mulţi prieteni. Eu aveam câţiva. Dar erau la şcoală. Ăsta e celălalt lucru care s-a întâmplat. Cred că iar mă grăbesc, dar am să vă spun iute cum am încetat să mai merg la şcoală, pentru că e important şi pentru că e un lucru care s-a întâmplat de-adevăratelea. Mare parte din viaţă nu e nimic. Mare parte din viaţă e doar o scurgere a timpului şi, pe deasupra, o mai şi dormim, mare parte din ea.

Când sunt sedat zdravăn, dorm până la opşpe ore pe zi. În perioada asta mă interesează mult mai mult visele mele decât realitatea, fiindcă îmi ocupă aşa de mult din timp. Dacă am vise frumoase, consider viaţa destul de frumoasă. Când medicamentele nu-şi fac efectul cum ar trebui sau dacă mă hotărăsc să nu le iau, sunt treaz mai mult timp. Dar visele ştiu ele cum să facă să mă urmărească.

E ca şi când am avea fiecare un zid care ne separă visele de realitate, dar al meu are crăpături. Visele reuşesc să se strecoare şi să-şi facă loc prin el, până când e greu să-ţi mai dai seama de diferenţă.

Uneori zidul se dărâmă de tot.

Şi atunci dau buzna coşmarurile.

Dar m-am îndepărtat de la subiect.

Mereu mă îndepărtez de la subiect. Trebuie să mă concentrez, fiindcă vreau să scriu despre multe lucruri,

de exemplu despre lucruri de la şcoală. Se terminase vara. Luna septembrie se apropia de sfârşit, iar eu încă nu mă întorsesem la şcoală. Aşa că trebuia luată o decizie.

A sunat directorul şi am ascultat jumătatea de conversaţie a mamei de pe **scara de observaţie**. Nu a fost chiar o conversaţie. În mare, a spus „mulţumesc" de o grămadă de ori. Apoi mi-a venit şi mie rândul şi m-a chemat la telefon.

Era ciudat, pentru că nu am vorbit niciodată cu directorul la şcoală. Adică mai mult vorbeşti cu profesorii. Nu pot să bag mâna în foc că am vorbit vreodată cu directorul şi iată că acum era la celălalt capăt al firului. Spunea:

— Bună, Matthew, sunt domnul Rogers.

— Bună ziua, domnule, am reuşit să îngaim. Dintr-odată, glasul meu părea foarte firav. Am aşteptat să mai spună ceva, iar mama m-a strâns de umăr.

— Am vorbit cu mama ta adineaori, dar voiam să vorbesc şi cu tine. Te deranjează?

— Nu.

— Ştiu că treci prin momente dificile şi triste. Nu pot decât să-mi imaginez cât de greu trebuie să-ţi fie.

Nu am spus nimic, pentru că nu ştiam ce era de spus, aşa că a urmat o tăcere foarte lungă. Apoi am dat să aprob că era greu, dar domnul Rogers a început şi el să vorbească în acelaşi timp, repetând că e trist. Aşa că atunci ne-am oprit amândoi ca să-l lăsăm pe celălalt să vorbească şi niciunul din noi nu a mai spus nimic. Mama m-a frecat pe spate. Niciodată nu m-am priceput cine ştie ce să vorbesc la telefon.

— Matthew, nu te mai ţin, pentru că ştiu că-ţi este greu. Dar voiam să-ţi spun că toată lumea se gândeşte la tine şi că ne e dor de tine. Şi, indiferent cât ar dura, oricât de

mult timp ți-ar trebui, vei fi primit înapoi cu căldură. Așa că nu trebuie să-ți fie frică.

Era ciudat din partea lui să spună așa ceva, fiindcă nu cred că-mi fusese frică până atunci. Simțeam multe lucruri, multe pe care nu le înțelegeam pe deplin, dar nu frică. Numai că, atunci când a pronunțat el acest cuvânt, brusc, mi s-a făcut frică. Așa că i-am mulțumit și eu de câteva ori, iar mama mi-a aruncat un zâmbet palid, dar care nu i se vedea și-n priviri.

— Vreți să mai vorbiți cu mama?

— Cred că am terminat deocamdată, spuse domnul Rogers. Voiam doar să-ți spun ție câteva cuvinte. Ne vedem curând, da?

Am lăsat telefonul în furcă cu un zgomot puternic.

Nu ne-am văzut curând. Nu am mai mers la școală mult timp și niciodată la școala aceea. Nu știu cum erau luate deciziile astea. Asta e problema când ai nouă ani; nu prea ți se spune nimic. De exemplu, dacă ești retras de la școală, nimeni nu trebuie să-ți spună motivul. Lumea nu e obligată să-ți spună nimic. Totuși cred că majoritatea lucrurilor pe care le facem sunt din cauza fricii. Cred că mama se temea foarte tare să nu mă piardă. Cred că asta era problema. Dar nu vreau să vă dau eu idei.

Dacă ești părinte, poți să nu-ți mai lași copiii să meargă la școală și îi pui la masa din bucătărie cu un caiet de exerciții în față. Îi scrii doar o scrisoare directorului și gata. Nici măcar nu trebuie să fii profesor, deși mama era. Oarecum. Ar trebui să vă povestesc despre mama, pentru că probabil nu o cunoașteți.

E slăbuță și palidă, cu mâini reci. Are o bărbie lată, de care se rușinează foarte tare. Miroase laptele înainte să-l bea. Mă iubește. Și e nebună. Ajunge deocamdată.

Spun că era un fel de profesoară, pentru că mai demult pentru asta se pregătea. Asta s-a întâmplat când încerca să rămână însărcinată, dar au fost nişte complicaţii şi doctorii i-au spus că e posibil să nu poată rămâne însărcinată. Ştiu lucrurile astea fără să-mi amintesc că mi le-a spus cineva. Cred că a decis să devină profesoară ca să dea un sens vieţii ei sau ca să nu se mai gândească la asta. Nu cred că e o diferenţă prea mare.

Aşa că s-a înscris la facultate şi a făcut cursul. Apoi a rămas însărcinată cu Simon, iar şuturile şi urletele copilului i-au dat sens vieţii.

Dar mi-a fost mie profesoară. În fiecare zi din săptămână, după ce tata pleca la serviciu, începea ziua noastră de şcoală. Mai întâi eliberam masa din bucătărie împreună şi puneam farfuriile şi bolurile teanc lângă chiuvetă ca mama să le spele în timp ce eu mă apucam de grămada de culegeri de exerciţii. În vremea aceea eram un copil deştept. Cred că lucrul ăsta a surprins-o pe mama.

Când trăia Simon, uneori era ca un burete, absorbea el toată atenţia. Nu o făcea dinadins, dar aşa se întâmplă cu nevoile speciale, cer mai mult de la lucrurile din jurul lor. Eu păream să trec neobservat. Dar când stăteam la masa din bucătărie, mama mă observa. Poate că ar fi fost mai simplu pentru ea dacă aş fi fost prost. M-am gândit la asta abia acum când am scris, dar se poate să fie adevărat. Erau nişte teste la finalul fiecărui capitol din caietul de exerciţii de ştiinţe, matematică şi franceză, iar când făceam totul bine, mult timp nu mai putea să scoată niciun cuvânt. Dar dacă făceam doar aproape bine, mă încuraja şi-mi explica unde am greşit. Era ciudat. Aşa că am început să greşesc dinadins.

Nu ieşeam niciodată şi nu vorbeam decât despre teme. Şi ăsta era un lucru ciudat, pentru că mama nu se comporta ca o profesoară. Uneori mă săruta pe frunte, mă mângâia pe cap sau alte lucruri de genul ăsta. Dar nu vorbea despre nimic altceva decât despre ce era în cărţi. Şi aşa s-au scurs zilele multă vreme, deşi nu v-aş putea spune în săptămâni sau luni. S-au contopit, formând un moment prelung, în care eu stăteam la masa din bucătărie şi-mi făceam testele, iar mama îmi explica greşelile, pe care le făceam dinadins.

La asta mă refer când spun că lumea mi se oprise aproape în loc, dar e greu de explicat, fiindcă durează numai câteva pagini să spui cum era zi de zi. Mai mult durează să explici acea rutină zilnică.

Când terminam treaba, mă uitam la desene sau jucam Nintendo. Sau câteodată mă duceam sus, îmi lipeam uşor urechea de uşa de la dormitorul lui Simon şi ascultam. Uneori omoram ceva timp în felul ăsta. Nici despre asta nu vorbeam niciodată. Mama făcea ceai şi aşteptam să se întoarcă tata acasă. Ar trebui să vă povestesc despre tata, fiindcă probabil nu-l cunoaşteţi.

E înalt, voinic şi uşor cocârjat. Poartă o geacă de piele, pentru că pe vremuri avea motocicletă. Îmi zice *mon ami*. Şi mă iubeşte. Ajunge deocamdată.

Am spus că mama e nebună. Aşa am spus. Dar poate că încă nu înţelegeţi. Adică se poate să credeţi că nimic din ce v-am spus nu dovedeşte că e nebună. Dar sunt mai multe feluri de nebunie. În primul rând că unele feluri de nebunie nu se poartă ca nişte nebune, uneori îţi bat politicos la uşă, iar când le dai drumul, se aşază pur şi simplu într-un colţ, fără să stârnească mare zarvă, şi se fac

mari. Apoi, într-o bună zi, poate la multe luni după ce ai decis să-ţi retragi copilul de la şcoală şi să-l izolezi într-o casă, din motive care s-au pierdut în suferinţa ta, într-o zi nebunia aia se foieşte pe scaun şi-i spune:

— Eşti palid la faţă.

— Poftim?

— Eşti palid. Nu arăţi deloc bine, dragule. Te simţi bine?

— Cred că mi-e bine. Mă doare numai un pic în gât.

— Stai să văd. Şi-a pus dosul mâinii pe fruntea mea. Of, dragule, eşti fierbinte. Frigi tot.

— Da? Eu mă simt bine.

— De câteva zile eşti palid la faţă. Cred că nu ieşi destul la soare.

— Nu ieşim niciodată din casă! am spus furios.

Nu am vrut, dar aşa mi-a ieşit. Şi nici nu era drept din partea mea, pentru că uneori chiar ieşeam. Adică nu eram prizonier sau mai ştiu eu ce.

Dar nu ieşeam prea mult. Şi niciodată până nu ne scotea tata. Cred că la asta mă refer când spun că viaţa se poate reduce la o casă. Presupun că sunt un nerecunoscător. Asta trebuie să fi gândit mama, fiindcă brusc m-a privit de parcă aş fi scuipat-o sau ceva de genul ăsta. Apoi a spus cu multă dulceaţă în glas:

— Vrei să mergem la plimbare? Putem da o fugă la doctorul Marlow ca să se uite un pic la gâtul tău.

Nu era frig, dar mi-a luat haina portocalie de iarnă din cui, mi-a închis-o până sus şi mi-a pus gluga. Apoi am ieşit.

Ca să ajungem de acasă până la cabinetul local trebuia să trecem pe lângă şcoala mea. Sau mai bine zis pe lângă fosta mea şcoală. Mama m-a luat de mână când am traversat strada principală şi, când am dat un colţ, am

auzit de departe țipete și râsete, veneau dinspre locul de joacă. Probabil că m-am împotrivit. Nu-mi amintesc s-o fi făcut dinadins, dar așa trebuie să se fi întâmplat, pentru că, pe măsură ce ne apropiam, mama mă strângea mai tare, apucându-mă de încheietura mâinii și trăgându-mă după ea.

— Hai să ne întoarcem, mamă.

Dar nu ne-am întors. Am mers până la școală și de-a lungul gardului, așa încât aproape că mă târa, în timp ce gluga aia cretină îmi acoperea ochii.

— Tu ești, Matthew? Bună ziua, doamnă Homes. Bună, Matthew.

Nu-mi vine acum în minte numele ei. Gemma sau cam așa ceva. Oricum, nu contează.

— Hei, uitați-l pe Matthew!

Treaba e că eram cu adevărat iubit. Grupul de copii care s-au apropiat de gard au făcut-o pentru că mă plăceau. Erau colegii mei de clasă și ar fi fost zguduiți de ceea ce se întâmplase și de brusca mea ieșire din viața lor. Dar n-am vorbit cu ei. Nu pot să explic. Am privit drept înainte, ascunzându-mă în spatele glugii, în timp ce mama spunea:

— Matthew nu se simte prea bine azi. Vedeți-vă de joacă!

Doctorul Marlow mi-a zis să casc gura mare. S-a uitat înăuntru și i-am simțit răsuflarea caldă, cu miros de cafea. Nu era nimic atât de grav încât să nu o putem rezolva cu câteva pastile de supt și niște Lemsip. A spus că ar trebui să mă odihnesc puțin. Și asta a fost tot. Numai că nu a fost chiar așa.

Era abia începutul.

hipotonie, s.f. Diminuare a tonusului muscular[2]

Simţisem şocul căderii, îmi dăduse sângele în genunchi şi Simon mă cărase până înapoi la rulotă, el singur, fără niciun ajutor de la nimeni, deşi asta aproape că l-a răpus, dar a făcut-o oricum, a făcut-o pentru mine, pentru că mă iubea.

V-am spus deja chestia asta.

Apoi v-am spus că există un cuvânt pentru muşchii slăbiţi, că o să-l caut dacă am ocazia. Şi se poate ca voi să fi uitat complet. Dar eu nu. N-am uitat.

E un Dicţionar de termeni medicali, se află în biroul din capătul scării din spate şi îl vedeam acolo pe masă. Îl vedeam când mergeam în birou să întreb dacă am voie să folosesc un pic computerul ca să scriu.

A fost foarte amuzant, pentru că fata pe care am întrebat-o (cea tânără cu respiraţia mentolată, cu cercei mari de aur, care încearcă mereu să citească peste umărul meu) a înmărmurit. Era singură în birou şi a înmărmurit, de parcă Dicţionarul medical ar conţine toate tainele

[2] Dicţionarul explicativ al limbii române. (*N.t.*)

pe care pacienții n-au voie să le afle. Zău, nici măcar nu putea să deschidă gura.

Apoi s-a întâmplat o chestie foarte amuzantă. Îl mai țineți minte pe Steve? L-am pomenit doar o dată. El e cel care m-a învățat să folosesc calculatorul. Am spus că probabil n-o să-l mai pomenesc. Ei bine, a intrat în birou, iar fata s-a întors spre el și l-a întrebat, șovăielnic, dacă pacienții au voie să se uite în dicționar. Exact așa s-a exprimat. A zis: „Ăă, ăă, pacienții au voie să împrumute dicționarul, Steven?"

N-o să ghiciți nici într-o mie de ani ce a făcut el. A trecut pe lângă ea și, dintr-o mișcare, a aruncat dicționarul în spate, exact la mine în brațe, de parcă ar fi dat o pasă la rugby. În același timp a spus:

— Da' de ce mă-ntrebi pe mine? Așa a spus, pur și simplu. A spus: „Da' de ce mă-ntrebi pe mine?"

Apoi s-a întors spre mine și mi-a făcut cu ochiul. Dar nici măcar n-a făcut în liniște cu ochiul, pentru că a scos un pleoscăit din limbă de parcă ar fi vrut să zică, puștiule, suntem în aceeași tabără.

Înțelegeți ce vreau să spun? Nu știu dacă explic foarte bine. Dar înțelegeți de ce e amuzant. E amuzant fiindcă fata nu știa dacă am voie măcar să mă uit în dicționar. Apoi a fost de două ori mai amuzant, pentru că Steve a făcut-o să pară stupidă, el fiind așa de relaxat în privința asta.

Dar altceva e și mai amuzant. O chestie care mă face să râd în hohote. Chestia cu adevărat amuzantă e că Steve a scos pleoscăitul ăla din limbă și mi-a făcut cu ochiul, vrând parcă să arate că suntem în aceeași tabără sau cam așa ceva. Atât că nu ești în tabăra mea, nu-i așa, Steve? Pentru că, dacă ai fi fost în tabăra mea, mi-ai fi dat

dicţionarul pur şi simplu, ca un adult. Pentru că, dacă faci mare tam-tam, Steve, atunci devine o treabă al dracu' de importantă. Dar aşa fac oamenii ăştia, Stevii din lumea asta, toţi încearcă să facă din ţânţar armăsar. Şi toţi o fac pentru ei înşişi.

Simon avea hipotonie. De asemenea, mai avea şi microgenie, macroglosie, pliuri epicantale, comunicare interauriculară şi o faţă frumoasă şi zâmbitoare care semăna cu luna. Mi-e silă de locul ăsta.

hrănit cu lingura

Mama a dat pătura de la intrare într-o parte şi a tras cu ochiul înăuntru.

— Iar am uitat parola.

— Atunci nu poţi să intri.

— Mi-o mai spui o dată?

— Nţ. Am tras la loc pătura, lângă calorifer, ţinând-o strâns cu pumnul.

— Mardeiaş.

— Eu nu sunt mardeiaş, ţi-am mai spus o dată.

— Super Mario?

— Cald.

— Hmm. Cum se numeşte iubita lui?

— Prinţesa Piersicuţa.

— Aşa e. Nu e nici asta, nu?

— Îhî. De fapt, în jocul ăsta, nu e Prinţesa Piersicuţa. Şi e şi mai cald. Într-un fel.

— Îmi dai indicii criptice, nu?

— Ce înseamnă „criptic"?

— Înseamnă că, dacă nu-mi spui parola, plâng.

Am făcut o crăpătură cu degetele şi m-am uitat cum se preface că e tristă, cu buza de jos tremurându-i. Era greu să nu te umfle râsul.

— Foarte frumos! Eu îmi pun inima pe tavă, iar propriul meu fiu şi moştenitor râneşte la mine.

— Nu rânjesc.

— Atunci cum numeşti tu asta? Mâna i s-a strecurat printr-o crăpătură pe care nu o observasem. Şi-a făcut-o cioc de pasăre şi m-a ciugulit de mână, până când mi-a ajuns la faţă şi mi-a ridicat colţurile gurii. Aha! Ştiam eu!

E bine să fii un pic bolnăvior când eşti mic, nu?

E şi mai bine dacă mergi la o şcoală adevărată, fiindcă, atunci când stai acasă în ziua respectivă, e o plăcere. Dacă tu faci orele acasă indiferent de situaţie, n-ai unde să te duci. Asta dacă nu cumva ai voie să-ţi faci un loc care să fie numai al tău, un fel de bârlog.

— Bine, am spus. Îţi dau un indiciu.

— Hai să vedem.

— Joc jocul ăsta chiar... acum.

Am lăsat deschis şi mi-am înşfăcat consola Game Boy Color. Mama a înclinat capul şi s-a uitat cu ochii mijiţi la casetă.

— Donkey Kong!

— Poţi intra.

De fapt, era doar spaţiul dintre speteaza canapelei şi perete, dar întindeam o pătură pe deasupra şi o băgam în spatele caloriferului. Îmi plăcea să mă ascund acolo, să joc jocuri sau să mă uit la televizor prin crăpătura dintre perdele.

Mama s-a aşezat în patru labe şi a intrat de-a buşilea.

— Atunci arată-mi cum se joacă.

— Serios?

— Crezi că mămicile nu sunt în stare?

Nu era prea mult loc, dar într-un fel era mai bine aşa. Era intim.

— Ţine-l aşa, cu degetele mari pe butoane. Îl vezi jos?

— Îhî.

— Ăsta e Mario. Trebuie să-l faci să urce, fără să te lovească butoaiele.

— Ce e sus?

— Iubita lui.

— Nu e prinţesa?

— Ea apare în alte jocuri. A început, trebuie să te concentrezi...

Când a lovit-o primul butoi, a spus că nu e corect, pentru că urma să joace şi mai bine.

— E tot rândul tău. Ai mai mult de o viaţă. Vrei să-ţi spun eu când trebuie să sari?

Nu a răspuns.

— Mamă, să-ţi spun eu când să sari?

M-a sărutat pe obraz.

— Te rog.

Nu pot să citesc gândurile. Nu vă pot spune la ce se gândea mama. Uneori mi-e teamă că oamenii ar putea să-mi strecoare gânduri în minte sau să mi le fure pe ale mele. Dar când e vorba de mama, nu se întâmplă nimic din toate astea.

— Eşti mai bună decât tata.

— Serios?

— El nu poate să treacă de primul nivel.

Mama e foarte osoasă. Nu e prea plăcut să te cuibăreşti lângă ea. Dar punea o pernuţă în poală ca să-mi sprijin eu capul, şi era comod.

La prânz a făcut tocană de legume.

De obicei mâncam la masă, dar de data asta ne-am dus cu farfuriile în bârlogul meu. Începeam să mă simt moleşit şi stângaci.

— Încearcă să mănânci, dragule.

— Mă doare când înghit.

S-a uitat în gâtul meu şi a spus că încă mai aveam amigdalele umflate şi că-mi prepară un Lemsip după ce mâncăm. Mi-a luat lingura şi mi-a dat să mănânc, strângând ce mi se scurgea pe bărbie, cum faci cu bebeluşii. Apoi a spus:

— De ce primeşti mai mult de o viaţă?

— Poftim?

— La jocurile pe calculator. Nu are niciun sens să ai mai multe vieţi. Nu are absolut niciun sens.

— Aşa sunt ele.

— Sunt cam prostuţă, nu? a spus clătinând din cap. Apoi jucăm Şerpi şi Scări?

Am deschis gura şi mi-a mai dat o lingură cu mâncare. Lingura nu era de plastic. Nu era pentru bebeluşi. Era o lingură obişnuită.

mon ami

Avea obiceiul să dea buzna pe uşă şi aştepta la capătul patului cu ochii căscaţi, fără să clipească. În unele dimineţi nu aveam chef şi-l trimiteam la plimbare. Acum îmi pare rău.

Dar de cele mai multe ori entuziasmul lui era molipsitor, aşadar, chiar dacă eram aproape adormit, mă dădeam jos din pat ca să pornesc N64[3], ne aşezam pe pufi, jucam Mario 64 şi ne contraziceam dacă poţi să joci ca Luigi. Apoi, la şapte fără un sfert, venea tata să ne spună că azi ar trebui să ne dăm silinţa la şcoală şi că el se duce să câştige pâinea. Aşa zice tata. Zice „să câştig pâinea". Îmi place.

Un alt motiv pentru care venea tata în dormitorul meu era ca să putem eu şi Simon să facem chestia aia a noastră. Şi anume să-l ascultăm cum merge pe palier spre uşa dormitorului meu. Era simplu să-l auzi, fiindcă purta bocanci cu botul din oţel şi fiindcă voia să-l auzim. Călca apăsat dinadins şi de obicei îi spunea ceva tare şi clar mamei, de exemplu: „La revedere, dragă. Mă duc să-i salut pe băieţi".

[3] Consola de jocuri Nintendo 64 lansată în 1996. (*N.t.*)

Imediat ce-l auzeam spunând lucrul ăsta, eu şi Simon ne piteam iute după uşă, ca să nu ne vadă când se uită înăuntru. Intra prefăcând-se nedumerit şi mormăia ceva de genul: „Pe unde or umbla băieţii ăia?"

De fapt era o prostie, pentru că Simon se dădea de gol, bufnind în râs. Dar nu conta, pentru că ştiam cu toţii că ne prefacem. Şi era distractiv. Partea cea mai distractivă era când eu şi Simon săream de după uşă şi îl trânteam pe tata la podea.

Aşa făceam când trăia Simon, dar acum că Simon nu mai trăia, nu mă mai trezeam niciodată înaintea tatei. La şapte fără un sfert încă venea în camera mea şi mă găsea întins şi treaz, şi nu ştia cum să înceapă. Trebuie să-i fi fost greu.

Dar venea oricum în fiecare dimineaţă şi stătea lângă mine câteva minute, pur şi simplu.

— 'Neaţa, *mon ami*, toate bune? Îmi ciufulea părul, cum le fac oamenii mari copiilor, şi dădeam mâna în felul nostru aparte. O să-ţi dai silinţa azi de dragul lui mami?

Dădeam din cap că da.

— Ce băiat cuminte! Munceşte ca lumea, pentru ca apoi să-ţi găseşti o slujbă bună şi să ai grijă de bătrânul tău tată, da?

— Bine, *mon ami*.

Totul a început în Franţa când eu aveam cinci ani. Asta a fost singura noastră vacanţă în străinătate, o câştigase mama la un concurs dintr-o revistă. Era un lucru cu care să te mândreşti, premiul întâi la concursul literar Vieţi reale, în jur de opt sute de cuvinte despre ceea ce face ca familia ta să fie deosebită. A scris despre chinurile şi satisfacţiile de a creşte un copil cu sindromul Down.

Presupun că de mine n-a pomenit nimic. Juraţilor le-a plăcut la nebunie.

Unii oameni au amintiri încă de la începutul vieţii lor. Ba chiar am cunoscut oameni care spun că au amintiri din ziua în care s-au născut.

Cea mai timpurie amintire a mea e când stăteam într-un heleşteu cu pietre, tata mă ţine de o mână să nu mă dezechilibrez, iar în cealaltă ţin plasa mea nou-nouţă şi prindem peşte împreună. Nu e o amintire cap-coadă. Mai ţin minte doar câteva crâmpeie; o porţiune de apă rece chiar sub genunchi, pescăruşi, o barcă în depărtare, genul ăsta de lucruri. Tata îşi aminteşte mai multe. Îşi aminteşte că am vorbit, ba chiar despre ce am vorbit. Un băieţel de cinci ani şi tăticul lui discută vrute şi nevrute, de la cât de imensă e marea şi până la locul în care se duce soarele noaptea. Şi ce am spus în heleşteul ăla plin de pietroaie a fost de ajuns pentru ca tata să mă placă. Aşa că asta a fost. Am devenit prieteni. Dar fiindcă eram în Franţa, am devenit *amis*. Nu cred că are vreo importanţă ceva din toate astea. Voiam doar să-mi aduc aminte.

— Bine. Mă duc să câştig pâinea.

— Chiar trebuie să pleci, tăticule?

— Numai până câştigăm la loto. Apoi mi-a făcut cu ochiul (dar nu în stilul lui Steve) şi am dat din nou mâna în felul nostru aparte. Să te străduieşti de dragul lui mami.

Mama purta cămaşa de noapte lungă şi papucii ăia ridicoli cu animăluţe pe care i-i alesese mai demult Simon pentru ziua ei.

— Bună dimineaţa, băieţel!

— Mami, mai povesteşte-mi despre Franţa.

A intrat în camera mea şi a tras draperiile, aşa că pentru o clipă, în timp ce stătea în faţa ferestrei, a devenit doar o siluetă fără chip. Apoi a spus iar. Exact ca înainte.

— Dragule, eşti cam palid.

fuga la şcoală

Mă gândesc la mama, cum îmi trage iar fermoarul la haina portocalie de iarnă şi-mi pune iar gluga, aşa încât căptuşeala gri de blană mi se lipeşte de sudoarea de pe frunte şi mi se freacă de urechi. Mă gândesc la chestia asta şi se întâmplă. O băutură fierbinte cu miere şi lămâie înghiţită din cana pe care i-am dat-o eu mai demult — nu mai e cine ştie ce de capul ei — şi gustul amar, ca de cretă, al paracetamolului măcinat.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat zilele trecute, dragule!

— De ce-ţi pare rău, mămico?

— Pentru că te-am târât pe lângă locul de joacă, în timp ce copiii ceilalţi se holbau la noi.

— Mă pedepseai?

— Nu ştiu. Se poate. Nu sunt sigură.

— Trebuie s-o mai facem?

— Cred că da. Ia-ţi haina pe tine.

— Tu m-ai îmbrăcat cu ea. Tu ai tras fermoarul.

— Da?

— Da.

— Atunci ar trebui să mergem.

— Nu vreau.

— Ştiu, Matthew. Dar nu te simţi bine şi se poate să ai nevoie de antibiotice. Trebuie să te consulte un medic. Chiar ţi-am tras eu fermoarul la haină?

— Dar de ce trebuie să mergem acum? De ce nu putem aştepta până se termină pauza?

— Nu ştiu. Încă nu mi-am dat seama.

Îi dau înapoi cana goală cu mesajul „Cea mai bună mamă din lume". Mă gândesc la asta şi parcă sunt iar acolo. Deschide uşa şi întinde mâna. I-o apuc şi sunt acolo.

— Nu!

— Matthew, nu-mi întoarce vorba! Trebuie să mergem. Trebuie să te consulte un medic.

— Nu. Vreau la tata.

— Nu fi prostuţ, e la serviciu. Intră tot frigul înăuntru. Încetează! Trebuie să mergem.

Mă strânge tare, dar eu sunt mai puternic decât îşi închipuie ea. Trag tare şi-i rup brăţara cu degetul încovoiat.

— Uite ce-ai făcut! Ai rupt-o.

Se apleacă să ia lănţişorul căzut, iar bucăţile micuţe din argint sunt împrăştiate peste tot pe podea. Trec pe lângă ea. O împing mai tare decât ar trebui. Se dezechilibrează şi braţele i se agită ca aripile unui porumbel, apoi cade.

— Matthew! Stai! Ce-i?

Din câţiva paşi am ieşit pe poartă şi o trântesc în urma mea. Fug cât mă ţin picioarele, dar mă prinde din urmă. Piciorul îmi alunecă pe trotuar şi valul de aer stârnit de o furgonetă care trece în viteză mă face să tresar.

— Copile, stai! Te rog.

— Nu.

Risc şi trec în fugă şoseaua principală, croindu-mi drum printre maşinile înşiruite, făcându-le să vireze

brusc ca să n-o accidenteze. E nevoită să aştepte. Iau un colţ, apoi pe următorul şi mă trezesc la şcoala mea.

— Iar ai venit, Matthew? Hei, iar a venit Matthew! Uite, îl aleargă maică-sa. Îl aleargă maică-sa. Uitaţi! Îl aleargă maică-sa!

Eu sunt înainte, iar ea mă urmăreşte. Strigă la mine să mă opresc. Îmi zice băieţel. Îmi zice băieţelul ei. Mă opresc. Mă întorc. Apoi mă prăvălesc în braţele ei.

— Ia uitaţi-vă la ei. Uitaţi-vă la ei! Să cheme cineva un profesor. Uitaţi-vă la ei!

Mă ridică de la pământ în braţe. Mă sărută pe frunte şi-mi spune că totul o să fie bine. Mă duce în braţe şi-i simt bătăile inimii prin gluga aia cretină.

— Îmi pare rău, mamă! Îmi pare rău!

— Nu-i nimic, băieţel.

— Mi-e aşa de dor de el, mamă!

— Ştiu. Of, puiul meu! Ştiu. Mă poartă în braţe şi-i simt bătăile inimii prin gluga aia cretină.

Copiii trebuie însoțiți PERMANENT de un adult

În Bristol este un pod faimos, se cheamă Podul suspendat Clifton. E un loc frecventat de sinucigași. Există chiar și un anunț pe el cu un număr de telefon de la Samariteni.

Când mama a renunțat la școală, înainte să-l cunoască pe tata, a lucrat la Rolls-Roys, se ocupa de hârtogărie.

Nu a fost prea fericită acolo, fiindcă șeful ei era un om îngrozitor, care o făcea să se simtă proastă și inutilă. Voia să-și dea demisia, dar își făcea griji că va trebui să-i spună bunicului, pentru că el voia ca ea să continue școala, iar dacă voia să renunțe condiția fusese să-și ia o slujbă.

Într-o seară se întorcea acasă cu motoreta, dar când a ajuns la poartă, nu s-a oprit.

— Am mers mai departe, mi-a spus ea. S-a urcat pe marginea patului meu îmbrăcată în cămașă de noapte, după ce mă trezise în toiul nopții când se cățărase lângă mine. Făcea des chestia asta.

— N-aveam pentru ce trăi, a șoptit.

— Mami, te simți bine?

Nu ştia c-o să meargă pe podul suspendat, dar chiar asta s-a întâmplat. A realizat asta numai când nu l-a găsit.

— Mă simţeam pierdută.

— Să mă duc după tata?

— Hai să ne culcăm.

— Dormi aici în noaptea asta?

— Am voie?

— Sigur.

— Mă simţeam pierdută, a şoptit ea în pernă. Nici pe-asta nu eram în stare s-o fac.

şi morţii au zile de naştere

Cu o noapte înainte de ziua în care fratele meu mort ar fi trebuit să împlinească treisprezece ani, m-au trezit zgomotele pe care le scotea în timp ce se juca în dormitorul lui.

Reuşeam din ce în ce mai bine să mi-l recreez în minte. Aşa că am stat cu ochii închişi şi l-am privit cum se întinde sub pat şi scoate cutia colorată de carton.

Acolo se aflau suvenirele lui, dar dacă eşti ca Simon şi întreaga lume e plină de miracole, totul e un suvenir. Erau o groază de jucărioare de plastic de la surprizele de la Crăciun[4] şi din Happy Meal-urile de la MacDonald's. Erau etichete autoadezive de la dentist pe care scria *Am fost curajos* şi de la logoped pe care scria *Bravo* sau *Eşti un star!* Erau felicitări de la bunicul şi de la buni — dacă era trecut numele lui pe ea, ajungea în cutie. Erau insigne de la înot, diplome, o fosilă de pe plaja Chesil, pietricele frumoase, tablouri, poze, felicitări de la ziua de naştere,

[4] În original, „Christmas crackers": un fel de tuburi colorate des întâlnite la masa de Crăciun. Două persoane trebuie să tragă de capete, prilej cu care acestea scot un zgomot puternic. De regulă conţin şi o jucărie. (*N.t.*)

un ceas stricat — pe scurt, aşa de multe tâmpenii că abia putea să-i mai pună capacul.

Simon păstra fiecare zi din viaţa lui.

Era ciudat să mă gândesc că toate lucrurile astea încă mai erau acolo. În anumite privinţe, era ciudat să mă gândesc că încă mai era acolo camera lui. Îmi amintesc când am ajuns acasă de la Ocean Cove, am stat toţi trei pe alee şi am ascultat păcăniturile slabe pe care le scotea maşina în timp ce i se răcea motorul. Am privit lung casa. Camera lui era la fel, cu fereastra de la etaj şi cu perdelele galbene cu Pokémon. Nu avusese bunul-simţ să se ridice şi să plece. Rămăsese exact unde o lăsaserăm, în capătul scărilor, lângă camera mea.

În timp ce strângeam o pernă la piept şi ţineam ochii strânşi, îl vedeam cum scotoceşte printre suvenire ca să-l găsească pe cel mai important — un petic de bumbac galben. În ăsta a fost înfăşat prima oară, ca o bocceluţă de bucurie şi teamă, şi a devenit păturica lui. O purta întotdeauna, până la vârsta de şapte, opt, nouă ani, de colo-colo. Asta până în ziua în care i-am spus că arată ca un bebeluş. I-am spus că arată ca un bebeluş cu păturica lui de bebeluş şi că, dacă n-ar fi mereu aşa de greu de cap, ar înţelege. Apoi aceasta a dispărut şi toată lumea a acceptat cu mândrie că depăşise faza.

Am stat întins şi l-am ascultat, iar somnul mă fura din nou în timp ce el se căţăra în patul lui. Apoi şi-a făcut loc încă un sunet, nu într-atât încât să mă trezească, dar la graniţa conştiinţei — mama îi cânta un cântec de leagăn.

Soarele primăverii desena coloane albe de-a latul covorului meu.

Era sâmbătă, ceea ce însemna că luam micul dejun aşezaţi la masă. Mi-am luat halatul, dar nu m-am dus imediat jos. Mai întâi voiam să verific ceva.

Nu eram pentru prima dată în camera lui.

Tata nu voise să-mi fie frică sau să mă simt ciudat, aşa că, după ce m-am întors de la buni, am intrat împreună. Ne-am plimbat pe acolo stânjeniţi şi tata a spus că ştie el că Simon nu s-ar supăra dacă m-aş juca cu jucăriile lui.

Oamenii îşi închipuie întotdeauna că ştiu ce i-ar deranja şi ce nu i-ar deranja pe morţi şi întotdeauna lucrul ăsta coincide cu ceea ce i-ar deranja sau nu i-ar deranja pe ei, ca atunci la şcoală, când un băiat foarte rău, Ashley Stone, a murit de meningită. Am făcut o reuniune specială pentru el şi a venit chiar şi mama lui, iar domnul Rogers a spus cât de *plin de viaţă* şi de *jucăuş* era Ashley şi că ne vom aminti întotdeauna de el cu dragoste. Apoi a spus că e sigur că Ashley ar fi vrut ca noi să fim curajoşi şi să învăţăm bine. Dar eu nu cred că Ashley ar fi vrut aşa ceva, poate şi pentru că nu voiam eu. Înţelegeţi ce vreau să spun? Dar presupun că tata avea dreptate. Pe Simon nu l-ar fi deranjat că mă joc cu jucăriile lui, fiindcă pe el nu-l deranja niciodată. Dar totuşi nu m-am jucat cu ele, iar motivul e evident. Mă simţeam prea vinovat. Unele lucruri în viaţă sunt exact aşa cum ni le închipuim noi.

Aeromodelele lui se legănau uşor pe aţe, iar caloriferul scârţâia şi gemea. Am stat lângă patul lui şi am ridicat păturica de pe pernă.

— Salut, Si, am şoptit. La mulţi ani! Apoi am pus la loc păturica în cutia lui cu amintiri şi am pus capacul.

Eu îmi închipui că cei mici cred ce vor ei.

Şi poate că şi oamenii mari fac la fel.

În bucătărie, tata începuse să pregătească micul dejun şi întorcea baconul în tigaia încinsă.

— 'Neaţa, *mon ami*.

— Unde e mama?

— Vrei sendviş cu bacon?

— Unde e mama?

— N-a dormit bine, sufleţel. Vrei sendviş cu bacon?

— Cred că vreau dulceaţă.

Am deschis dulapul, am scos un borcan şi m-am chinuit cu capacul, după care i l-am dat tatei.

— Cred că-l slăbiseşi tu înainte.

A ridicat o feliuţă, a studiat-o şi a pus-o la loc în tigaie.

— Sigur nu vrei bacon? Eu bacon mănânc.

— Tată, mergem tot timpul la doctor.

— Ah! Rahat!

A privit furios pielea înroşită de pe încheieturile degetelor, de parcă s-ar fi aşteptat ca acestea să-şi ceară scuze.

— Te-ai ars, tati?

— Nu e mare lucru.

S-a apropiat de chiuvetă, a dat drumul la apa rece şi a spus ce neîngrijită e grădina. Eu am luat patru linguri mari cu dulceaţă şi am golit borcanul.

— Pot să-l păstrez?

— Borcanul? De ce?

— Vreţi să vorbiţi mai încet? Uşa s-a deschis violent, lovindu-se de masă. Trebuie să dorm, dracului! Vă rog, azi lăsaţi-mă să dorm!

Nu a vorbit cu furie, parcă mai mult implora. A închis apoi uşa, de data asta încet, şi, în timp ce-o auzeam cum urcă treptele, am simţit un gol teribil în burtă, genul pe care nu-l poate umple micul dejun.

— Nu-ţi face griji, sufleţel, a spus tata, silindu-se să zâmbească. N-ai făcut nimic. Azi e o zi mai dificilă. Ce-ar fi ca tu să termini micul dejun, iar eu să mă duc să vorbesc cu ea?

A formulat-o ca pe o întrebare, dar de fapt nu era. De fapt a vrut să spună că n-am de ales şi că trebuie să stau cuminte, iar el se duce sus la ea. Dar nu voiam să stau iar singur la masă sau să ascult o altă ceartă înăbuşită răzbătând prin pereţi. În plus, aveam treabă. Am luat borcanul de dulceaţă şi am ieşit în grădină pe uşa din spate.

Sunt amintiri care mi se furişează pe sub piele. Simon voise o fermă de furnici, iar morţii încă mai au şi ei zile de naştere.

Ghemuit lângă magazia cu unelte, cu pământ printre degetele de la picioare, am ridicat pietre mari şi netede, cum mă învăţase bunicul. Dar încă nu era momentul, şi nici măcar sub dalele mari n-am găsit altceva decât râme şi gândăcei. Am mai căutat, făcând o gaură cu degetele — când primele picături de ploaie mi-au atins halatul, eu eram deja în altă parte: *E întuneric, e noapte, aerul are un gust sărat, iar Simon e lângă mine, îşi şterge picăturile de ploaie de pe obraji şi urlă că nu-i mai place, că nu-i place şi că vrea să se întoarcă. Sap în continuare şi-i spun să nu se mai poarte ca un bebeluş, să ţină lanterna dreaptă, iar el o ţine cu mâini tremurătoare, până când ochii ei din năsturaşi lucesc în lumină.*

— Matthew, dragule! Mama era la fereastra dormitorului ei şi striga: Plouă!

Când am deschis uşa din spate, s-a trântit cea de la intrare.

Am dat fuga sus.

— Dragule, ce ne facem noi cu tine? Mi-a scos halatul ud şi m-a înfăşurat într-un prosop.

— Unde s-a dus tata?

— S-a dus la plimbare.

— Plouă.

— Nu cred că o să stea prea mult.

— Aş fi vrut să luăm micul dejun împreună.

— Sunt aşa de obosită, Matthew.

Am stat unul lângă altul pe pat şi am privit ploaia cum se izbeşte de fereastră.

o altă poveste

Azi numai cincisprezece minute, apoi trebuie să fac injecţia. Nu prea mă împac cu pastilele, aşa că soluţia e un ac lung şi ascuţit.

O săptămână da, una nu, când pe o parte, când pe alta.

Prefer să nu mă gândesc la asta acum. Cel mai bine e să nu mă gândesc până nu vine momentul să-mi facă injecţia.

Vreau să spun o poveste. Când Steve-cloncănici-clipici m-a învăţat prima oară să folosesc computerul, a spus că pot să folosesc şi imprimanta. „Ca să împărtăşeşti cu noi ceea ce scrii, Matt. Sau să iei foile acasă, ca să fie în siguranţă."

Atât că zilele trecute imprimanta nu a mers. Eu mă gândeam la ziua aceea în care mama m-a dus la doctorul Marlow, dar în schimb m-a consultat un alt medic generalist. Nu-mi aminteam amănuntele, de exemplu ce anume credea mama că am sau de ce nu era doctorul Marlow. Aşa că am inventat ceva despre aluniţa de lângă sfârc şi că doctorul Marlow era în concediu. Poate că era

chiar adevărat, dar nu contează. Ceea ce contează e că doctorița cea nouă a vrut să discute cu mama între patru ochi, iar discuția lor a fost începutul **unui capitol complet nou** din viața noastră. Dar când am încercat să dau print, mi-a dat un mesaj de eroare și nu a ieșit niciun fel de hârtie.

Așa că asta a fost.

Până azi de dimineață la Grupul de Artă, unde șoptitoarea de Jeanette ne dă sticluțe cu culori tempera, lipici, carioci vechi și tocite și șervețele, iar noi ar trebui să ne manifestăm creativitatea. Am stat lângă Patricia, care probabil că are vreo șaizeci de ani, sau poate chiar mai mult, dar poartă o perucă cu păr lung blond și se preface că are douăzeci de ani. Poartă ochelari de soare cu rame negre, își dă cu un ruj roz aprins, iar azi poartă și un costum mulat de pisicuță, tot roz aprins. De obicei, face desene în culori vii cu creioane colorate, despre care Jeanette spune că sunt frumoase. Azi-dimineață însă făcea altceva, era tăcută și complet absorbită și tăia cu precizie o bucată de hârtie cu niște foarfece boante, apoi aranja cu grijă piesele decupate pe un pătrat din carton.

Presupun că imprimanta mi-a scuipat până la urmă paginile și au ajuns la maculatură. Era un sentiment ciudat și pentru o clipă mi-a venit să urlu, dar m-am abținut, fiindcă Patricia e o femeie foarte de treabă și cred că, dacă ar fi știut că eu le-am scris, nu le-ar fi luat. A clătinat din cap, îndepărtându-se puțin de mine; **VĂ ROG SĂ NU MAI CITIȚI PESTE UMĂRUL MEU.** Vă dați seama de ce era diferit? Însă nu am vrut s-o supăr, așa că mi-am văzut de desenele mele, în timp ce ea continua să-mi rearanjeze viața, lipind-o cu Pritt Stick.

Am aşteptat până înainte de sfârşitul orei, când avem câteva minute în care să le împărtăşim şi celorlalţi ce am făcut, dar ştiam că Patricia nu avea s-o facă, pentru că, deşi poartă hainele alea, de fapt este foarte timidă.

— Curăţ eu pensulele, m-am oferit.

— A venit deja momentul? a întrebat Jeanette.

Vreau să spun o altă poveste, o poveste care-i aparţine altcuiva. Nu va fi la fel ca a mea şi, deşi ar putea fi tristă în anumite privinţe, va fi şi veselă, pentru că în final există şi desene frumoase cu creioane colorate şi o doamnă cu părul lung şi blond, care are veşnic douăzeci de ani.

Am mers împrejurul mesei ca să strâng pensulele şi mi-am aruncat privirea peste umărul ei. Despre Patricia putem afla că e

prizonieră
în
două fotografii înrămate
ruşinoasă
privirea i se plimbă între
cea mai tânără
şi
acest
trup
bătrân,
sfârşit

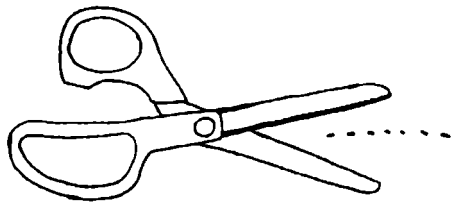

o a doua părere

Şi-a trecut buricul degetului peste aluniţa mică şi închisă la culoare de lângă sfârc şi am simţit cum mă aprind la faţă.

— Nu te mănâncă?

— Nu.

— A crescut sau şi-a schimbat culoarea?

— Nu cred.

— De obicei mergem la doctorul Marlow, a spus mama pentru a treia oară.

Mi-am tras bluza şi m-am chircit pe scaun, ruşinat de corpul meu în schimbare, de faptul că începuse să se lăbărţeze, să pută şi să-i crească smocuri de păr, aşa încât cu fiecare zi mă cunoşteam din ce în ce mai puţin.

— Câţi ani ai, Matthew?

— Are zece ani, a răspuns mama.

— Ba am aproape unsprezece, am intervenit eu.

Ea s-a întors înapoi spre monitorul computerului, trecând în revistă programările. Am privit cu gândul aiurea cele două fotografii înrămate cu fiicele doctorului Marlow, cea mai mică era călare pe cal, iar sora ei în roba de absolvire, zâmbitoare, cu ochii întredeschişi, şi m-am

întrebat dacă doctoriţa cea nouă va avea şi ea biroul ei şi fotografii cu familia ei la care să casc eu ochii la fiecare câteva săptămâni, până când aveam să mă simt de parcă i-aş cunoaşte.

— Cum te descurci la şcoală?

— Ce?

Se uita direct la mine, nu era ocupată cu vreo reţetă şi nici nu scria la computer, ci se uita direct la mine, aplecată înainte.

Mama a tuşit şi a spus că ei i se părea că aluniţa crescuse, dar că poate nu era aşa.

— Probabil că după vacanţă mergi la gimnaziu?

Îmi venea să mă întorc spre mama după ajutor, dar ceva din poziţia aplecată a doctoriţei mă reţinea. Nu vreau să spun că mă simţeam captiv. Vreau să spun că mă simţeam reţinut.

— Nu merg la şcoală.

— Nu?

— Îl educăm la domiciliu, a spus mama. Apoi a adăugat: Pe vremuri am fost profesoară.

Doctoriţa se tot uita la mine. Îşi aşezase scaunul aproape de al meu, iar acum m-am trezit că mă aplec şi eu în faţă. E greu de explicat, dar în acel moment m-am simţit în siguranţă, de parcă puteam spune tot ce voiam.

Dar nu am spus nimic.

Doctoriţa a dat din cap.

— Nu cred că ai de ce să-ţi faci griji din pricina aluniţei, Matthew. Nu-i aşa?

Am clătinat din cap.

Mama era în picioare, deja mulţumea şi mă conducea spre uşă, dar atunci doctoriţa a spus:

— Am putea sta de vorbă între patru ochi o clipă?

Am simţit că mama mă strânge mai tare de braţ, plimbându-şi privirea de la unul la altul.

— Dar sunt mama lui.

— Scuze! Nu m-am exprimat clar, Susan. Noi două am putea să stăm de vorbă între patru ochi o clipă? Apoi s-a întors spre mine şi m-a asigurat: N-ai de ce să-ţi faci griji, Matthew.

Recepţionera îi spunea unei femei cu un cărucior de copil că doctorul Marlow este în vacanţă până la sfârşitul lunii, dar că îi ţine locul o doctoriţă tânără, că era foarte cumsecade şi că ei sperau chiar să rămână definitiv. M-am aşezat pe covoraşul de cauciuc din colţ, unde sunt jucării pentru copii. Cred că eram prea mare pentru asta şi, după ce m-a fulgerat cu privirea şi a oftat din rărunchi o vreme, femeia m-a întrebat dacă aş vrea să-i fac loc şi *copilului* ei să se joace.

— Pot să mă joc cu el?

— Hm!

Băieţelul ei a întins mâna şi i-am dat o piesă de la un joc de construit, pe care a aruncat-o pe jos şi a râs de parcă ar fi fost cel mai amuzant lucru din lume. Am luat-o şi el a făcut la fel, de data asta a râs şi mama lui şi a spus:

— E prostuţ, ascultă la mine, e prostuţ rău.

— Am şi eu un frate.

— Da?

— Da. Era mai mare decât mine. Eram buni prieteni. Dar acum a murit.

— Înţeleg. Îmi pare rău...

S-a auzit un clopoţel şi un nume s-a derulat pe afişajul electronic de lângă recepţie.

— Mă tem că e rândul nostru. Haide, domnişorule! Şi-a luat băieţelul, dar acesta a început imediat să scâncească şi să întindă mâinile spre mine.

— Carevasăzică ţi-ai făcut un prieten nou, a spus ea, după care a pornit în grabă cu el pe coridor.

— Am un frate, am spus iar, fără să mă adresez cuiva anume. Dar nu mă mai gândesc chiar aşa de mult la el.

Am pus piesele jocului de construit deoparte.

A apărut şi mama, îşi punea o reţetă în geantă.

— S-a întâmplat ceva, mamă?

— Hai să ne luăm îngheţată!

Nu cred că era cea mai potrivită vreme pentru mersul în parc, era destul de rece şi de înnorat. Dar am mers totuşi. Mama a cumpărat îngheţată din furgonetă şi ne-am cocoţat în leagăne unul lângă celălalt.

— N-am fost o mamă prea bună, nu?

— Aşa a spus doctoriţa?

— Îmi fac griji, Matthew. Îmi fac griji tot timpul.

— Ai nevoie de medicamente?

— E posibil.

— O să divorţaţi tu şi tata?

— Dragule, de ce crezi aşa ceva?

— Nu ştiu. O să divorţaţi?

— Sigur că nu.

Şi-a terminat îngheţata, s-a dat jos din leagăn şi a început să-l împingă pe al meu.

— Nu sunt bebeluş, mamă.

— Ştiu, scuze. Ştiu. Uneori cred că eşti mai matur şi decât mine.

— Ba nu crezi.

— Ba da. Şi categoric eşti deja prea deştept pentru mine. Rezolvi mai repede exerciţiile decât ţi le corectez eu.

— Ba nu e adevărat.

— Ba da, dragule. Cred că, dacă te-ai întoarce la şcoală, profesorii ar fi uluiţi.

— Zău?

— Zău.

— Am voie?

— Asta vrei?

Se poate să nu se fi întâmplat aşa de repede cum povestesc eu, sau să fi ajuns în discuţie cu atâta uşurinţă. Probabil că am stat mult timp în parc, oscilând între momente de vorbărie şi tăcere, fiecare dând târcoale unei idei, prea speriaţi să ne avântăm şi s-o vedem cum se scufundă, de data asta la adâncimi incredibile. Nu. Nu s-a întâmplat nici iute, nici cu uşurinţă. Dar s-a întâmplat. În ziua aia. În parcul ăla.

— Nu că nu-mi place să mă înveţi tu...

— Ştiu. Nu-i nimic. Ştiu.

— Am putea să mai facem lecţiile seara.

— Am să te ajut la teme.

— Şi o să mă mai ajuţi să-mi scriu poveştile?

— Dacă îmi dai voie... Mi-ar plăcea mult.

Partea bună când stai de vorbă cu cineva care e în spatele tău e că te poţi preface că nu ştii că plânge, şi nu trebuie să te străduieşti prea tare să-ţi dai seama de motiv. Poţi pur şi simplu să-l ajuţi să se simtă mai bine.

— Poţi să mă dai în leagăn dacă vrei, mamă.

— Acum pot, nu?

— Dacă vrei.

Şi asta a făcut, m-a dat în leagăn, din ce în ce mai tare, iar când, în sfârşit, norii i-au făcut loc soarelui să strălucească, era de parcă ar fi strălucit numai pentru noi.

un capitol complet nou

— Ce e? Salut, *mon ami*.

— Tată, mă ajuți să-mi fac nodul la cravată?

— Cât e ceasul?

Mama s-a răsucit în pat și și-a scos masca de ochi.

— Matthew, e miezul nopții.

— Nu știu cum să-mi fac nodul la cravată. Pot să aprind lumina?

Am apăsat pe întrerupător și au gemut amândoi, apoi tata a spus căscând:

— De obicei, mai întâi iei cămașa pe tine, amice.

— Vreau doar să exersez.

— Putem să exersăm dimineață, înainte să plec eu la serviciu. S-a întors și și-a tras plapuma peste cap. E miezul nopții.

Am stins lumina, m-am întors în camera mea și m-am mai războit un pic cu nodul, fiindcă eram prea neliniștit să adorm. Însă nu a durat mult și a venit mama să stea cu mine. Știam că așa o să facă. Știam că o să vină să stea cu mine dacă îi trezesc.

— Dragule, trebuie să dormi.

— Dar dacă nu mă place nimeni?

Nu ştiu cine era mai îngrijorat că mă întorc la şcoală, eu sau ea. Dar ea avea pastiluţele alea galbene, care îi mai domoleau neliniştea.

— Sigur că or să te placă. Mi-a dat părul după ureche, cum avea obiceiul când eram mic. Sigur că or să te placă.

— Dar dacă nu mă plac?

Mi-a povestit despre prima ei zi de şcoală la gimnaziu, că-şi rupsese mâna în vacanţa de vară şi o avea în ghips. A spus că erau aşa de mulţi elevi noi, dar că aceştia se simţeau exact ca ea. Deja la ora prânzului, ghipsul îi era plin de mesaje de încurajare din partea noului ei grup de prieteni.

— Şi apoi ce s-a întâmplat?

— E frig, lasă-mă să intru.

Am dat la o parte aşternuturile şi m-am mutat mai încolo ca să poată intra lângă mine.

— Asta e partea frumoasă, a spus, ridicând o pernă. Una dintre supraveghetoarele de la locul de joacă mi-a văzut ghipsul cu mesaje şi a vrut să mă pedepsească pentru că am încălcat regulile şcolii privind uniforma! Aşa că, în prima zi, m-am trezit la directoare, care i-a mulţumit supraveghetoarei pentru grijă, mi-a privit ghipsul, a luat un pix şi a scris: „Bun venit la Pen Park High!"

Presupun că era o poveste frumoasă.

Dacă era adevărată.

FUTU-I

Nu m-am simţit prea bine în ultimele zile.

E mult mai dificil decât credeam eu. Să te gândeşti la trecut e ca şi când ai săpa morminte.

Mai demult am îngropat amintirile pe care nu ni le doream. Am găsit un petic de iarbă în Tabăra de vacanţă

Ocean Cove, lângă coşurile de gunoi, sau mai sus, pe potecă, aproape de duşuri, am păstrat amintirile pe care ni le doream şi le-am îngropat pe celelalte.

Dar să vin aici în fiecare luni, miercuri şi vineri, să-mi irosesc viaţa cu DEMENŢI ca Patricia şi asiaticul din camera de relaxare, care îşi strecoară în buzunar piese de puzzle şi se leagănă înainte şi înapoi ca un pendul, şi cu TÂRFA aia slăbănoagă care sare într-un picior pe coridor şi cântă Dumnezeu ne va izbăvi, Dumnezeu ne va izbăvi, când eu tot ce-mi doresc e să mă concentrez, dar nu pot, fiindcă porcăria aia pe care mi-o injectează mă face să mă bâţâi şi să mă schimonosesc şi-mi umple gura cu atâta salivă încât îmbălez dracului tastatura, vreau doar să spun că e mai greu decât mi-am imaginat.

— Chestia e că la tine n-a fost acelaşi lucru, nu, mamă?

— În anumite privinţe...

— Ba n-a fost. N-a fost acelaşi lucru, pentru că în primul rând buni nu te-a împiedicat să te duci la şcoală şi nici nu te-a obligat să stai singură un an întreg, să te prefaci că greşeşti la exerciţii şi să te întrebi când...

— Nu, Matthew. Nu am...

— Şi să mă întreb când va trebui să mă duc la doctor, dacă o să mă târăşti pe lângă şcoală în timp ce toată lumea se holbează şi mă arată cu degetul...

— Te rog, Matthew...

— Se holbează şi mă arată cu degetul...

— Nu a fost...

— Ba da! Exact aşa a fost. Şi din cauza ta a fost aşa. Iar acum trebuie să-i revăd pe toţi. Nu-mi pasă de cei noi. Nu-mi pasă de oamenii care nu mă cunosc. Nu-mi

pasă că nu are cine să-mi scrie pe rahatu' ăla de ghips. Nu-mi...

— Matthew, te rog să mă asculţi.

A încercat să mă cuprindă cu braţele, dar m-am ferit.

— Nu. Nu trebuie să te ascult. Nu trebuie să te mai ascult. N-am să te mai ascult niciodată. Nu-mi pasă ce crezi.

— Trebuie să te culci, Matt.

S-a clătinat un pic când s-a ridicat în picioare şi, preţ de o clipă, m-a privit de sus, de parcă ar fi stat pe marginea unei faleze.

Mai aveam un lucru de spus, dar nu voiam să urlu. M-am străduit ca fiecare cuvânt să iasă ca o şoaptă apăsată.

— Te urăsc.

Mama a închis încet uşa în urma ei.

strângeri de mână

Nu v-am descris strângerea de mână aparte a mea şi a tatei.

Când am devenit *amis*, ne-am stabilit o strângere de mână. Cred că am mai pomenit de lucrul ăsta, dar n-am spus cum e. E o strângere de mână aparte, nu secretă, aşa că vă pot spune.

Întindem mâna stângă şi ne întrepătrundem degetele, apoi ne lipim degetele mari. Cred că am făcut asta de mii de ori.

N-am numărat.

Fiecare strângere de mână aparte durează o secundă, dar dacă le-am pune cap la cap, s-ar întinde pe parcursul a câteva ore.

Dacă ar face cineva o fotografie de fiecare dată, exact când ni se ating degetele mari, şi le-ar derula în viteză, ar forma genul ăla de filmare lentă, ca la emisiunile despre natură, ca să vezi cum cresc plantele sau cum se târăsc buruienile pe pământ printr-o pădure.

Filmul începe cu un băieţel de cinci ani, care e în vacanţă cu familia în Franţa. A tot încercat să amâne ora

de culcare vorbind cu tatăl lui despre crapul pustnic pe care l-au prins în heleşteul cu pietre.

Strângerea de mână a fost ideea tatălui. Degetele mari li se ating, iar aparatul de filmat porneşte. Pe fundal, de pe balconul hotelului, privesc mama şi fratele mai mare ai băiatului. Trădează o uşoară mândrie şi invidie.

Ziua şi noaptea trec într-o străfulgerare, anotimpurile se contopesc, norii explodează, lumânările se topesc pe glazură, o ghirlandă de flori putrezeşte. Băiatul şi tatăl lui străbat timpul, cu degetele mari lipite.

Băiatul creşte ca o buruiană.

Şi în fiecare clipă e o lume nevăzută, dincolo de balcoane, în afara graniţelor memoriei, departe de hotarul înţelegerii.

Nu pot decât să descriu realitatea aşa cum o cunosc eu. Mă străduiesc cât pot şi promit să încerc şi în continuare. Noroc!

prodrom, s.n.
Simptom care precedă sau anunță apariția unei boli[5]

Există vreme și există climă.

Dacă afară plouă sau dacă înfigi iar și iar vârful unui compas în umărul unui coleg, până când cămașa lui albă de bumbac începe să semene cu o sugativă, se cheamă că e vremea.

Dar dacă trăiești într-un loc unde plouă adesea sau percepția îți dă greș și se dislocă așa încât te retragi, bănuitor și înspăimântat de cei apropiați, se cheamă că e clima.

Despre asta am învățat la școală.

Am o boală, o afecțiune cu formă și glas de șarpe. Ori de câte ori învăț un lucru nou, învață și ea.

Dacă ai HIV, cancer sau picior de atlet, nu le poți învăța nimic. Când Ashley Stone era pe moarte din cauza meningitei, se poate să fi știut că e pe moarte, dar meningita lui nu știa. Meningita nu știe nimic. Însă boala mea știe tot ce știu eu. Mi-a fost greu să înțeleg lucrul ăsta, dar în clipa în care am înțeles, boala mea a înțeles și ea.

Astea sunt lucrurile pe care le-am învățat.

Am învățat despre atomi.

---

[5] Dicționarul explicativ al limbii române. (*N.t.*)

Boala şi cu mine.

Aveam treisprezece ani.

— ÎNCETEAZĂ, ÎNCETEAZĂ IMEDIAT!

S-a făcut mov la faţă şi o venă groasă a început să-i pulseze pe gât. Domnul Philips era genul de profesor care voia ca lecţiile să fie distractive. Era greu să-l enervezi.

Dar Jacob Greening se descurca de minune în privinţa asta. Nu-mi amintesc exact ce făcea. Eram la ora de ştiinţe, aşa că probabil avea legătură cu robinetele de gaz. În laboratorul de ştiinţe erau robinete cu gaz pe mese pentru arzătoarele Bunsen. Poate că Jacob a pus gura pe unul dintre ele şi a tras din gaz ca să vadă ce se întâmplă, se poate să se fi făcut mov la faţă şi venele de pe gât să i se fi zbătut. Poate era hotărât să-l sufle spre flacăra unei brichete, ca să scuipe foc.

Şi Jacob voia ca lecţiile să fie distractive.

Ne cunoscuserăm încă din prima zi.

S-a întâmplat aşa:

Tata mă învăţase să-mi fac nod la cravată, după cum îmi promisese. Jacob a venit la şcoală fără cravată. La strigarea catalogului a început să-mi şoptească la ureche, de parcă ne-am fi cunoscut de ani de zile. Îi tot dădea înainte că trebuie să se ducă la director, că are o treabă personală şi e foarte important. Nu l-am ascultat prea bine. Îmi tot zbura gândul la ceea ce-i spusesem mamei, că o urăsc. Mă dusese la şcoală în linişte. Mi-am lipit faţa de geamul rece, iar ea tot schimba posturile de radio. O rănisem şi încercam să-mi dau seama dacă îmi pasă. Jacob încă vorbea şi abia acum realizam că era neliniştit. Cuvintele i se împiedicau unele de altele. Trebuia să se ducă la director, dar nu avea cravată. Asta era buba.

— Poţi s-o iei pe a mea dacă vrei.

— Se poate?

I-am dat cravata mea şi şi-a trecut-o pe sub guler, apoi m-a privit neajutorat. Aşa că i-am făcut eu nod. I-am întors gulerul şi i-am băgat capătul în cămaşă. Presupun că aşa am devenit prieteni. Se aşeza lângă mine la lecţii, dar în pauză dispărea, ţâşnea pe poarta şcolii cu rucsacul lipit de un umăr şi cu hanoracul fluturându-i în vânt. Avea voie să meargă acasă. Nu vorbea pe tema asta.

Domnul Philips a lovit cu pumnul în bancă.

— Nu e de ajuns, Jacob! Comportamentul ăsta permanent copilăresc şi periculos...

— Îmi cer scuze, domnule. Chiar în timp ce spunea asta, un zâmbet i s-a strecurat pe faţa presărată cu acnee. E ciudat cât de repede ne schimbăm — nu mai era genul căruia să-i pese că n-are cravată.

— Ieşi! Ieşi din clasa mea!

A început să-şi strângă uşor lucrurile.

— Lasă ghiozdanul. Poţi să-l iei după ce sună.

— Dar...

— Ieşi! Imediat!

Problema pe care o aveam pentru că stăteam lângă Jacob era că, ori de câte ori atrăgea atenţia asupra lui, toată lumea se uita şi la mine. Atunci mă înfuriam pe el. Întrebare:

Ce ai în comun cu Albert Einstein?

1) Eşti format din tipuri asemănătoare de atomi.

2) Eşti format din acelaşi tip de atomi.

3) Eşti format parţial din ACEIAŞI atomi.

Jacob Greening a trântit uşa în urma lui, iar domnul Philips ne-a cerut să ne liniştim şi să ne uităm la tablă. Mă gândesc că e o întrebare bună.

— Aş vrea să decideţi cu toţii care dintre afirmaţii credeţi că este adevărată şi să scrieţi unu, doi sau trei la finalul caietelor de exerciţii.

— Domnule!

— Da, Sally!

— Şi dacă nu ştim, domnule?

— Nu mă aştept să ştiţi. Vom găsi răspunsul împreună. Vreau să vă mai pun o întrebare. Cât cântăresc eu, după părerea voastră?

— Poftim? Sally a ridicat din umeri, iar eu mi-am imaginat cum ar fi s-o sărut pe gât, sau cum ar fi sânii ei la pipăit.

— Ghiceşte.

— Vreo şaptezeci şi cinci de kilograme?

— Ai presupus bine.

Sally a zâmbit, apoi m-a văzut căscând ochii. Eşti ciudat, a dat ea din buze. M-am întors şi am luat penarul lui Jacob. Era genul de băiat care-şi desenează mânere de uşă pe penar.

Niciodată nu l-am înţeles pe băiatul ăsta.

Domnul Philips stătea lângă tablă.

— Cântăresc vreo şaptezeci şi patru de kilograme, ceea ce înseamnă că am aproximativ $7,4 \times 10^{27}$ de atomi în corp.

Asta e o modalitate prin care să prescurtezi numere uriaşe. Uite cum arată numărul scris complet:

7.400.000.000.000.000.000.000.000.000

Jacob dădea şuturi în peretele de pe coridor. Sally copia zerourile. Altcineva se uita pe fereastră. Altcineva îşi imagina viitorul. Altcineva simţea cum începe să-l doară capul. Pe altcineva îl trecea pipi. Altcineva se străduia să ţină pasul. Altcineva era plictisit şi furios. Altcineva era în altă parte, iar domnul Philips spunea:

— Asta înseamnă mai mult decât toate firele de nisip de pe orice plajă.

E
mai
mult
decât
toate
STELELE
din
întregul
UNIVERS

Astea sunt lucrurile pe care le-am învăţat.

Eu şi boala mea.

— Acum miliarde de ani, au explodat nişte stele, care au împrăştiat atomi prin spaţiu, şi de atunci noi îi tot refolosim aici, pe Pământ. Exceptând câte o cometă, un meteorit şi ceva praf interstelar, folosim exact aceiaşi atomi iar şi iar de la formarea Pământului încoace. Îi mâncăm, îi bem, îi respirăm şi suntem formaţi din ei. Chiar în acest moment, fiecare dintre noi face schimb de atomi cu toţi ceilalţi, şi nu doar noi între noi, ci şi cu alte animale, copaci, ciuperci, mucegaiuri...

Domnul Philips s-a uitat la ceas, era aproape de pauză, iar lumea începuse deja să-şi strângă manualele şi să pălăvrăgească.

— Linişte, vă rog! Aproape am terminat. Aşadar, ce aveţi în comun cu Einstein? Unu. Sunteţi formaţi din tipuri asemănătoare de atomi? Da, presupun că da şi, exceptând variaţiile minuscule, toţi oamenii sunt formaţi din aceleaşi ingrediente de bază, oxigen (şaizeci şi cinci la

sută), carbon (optsprezece la sută), hidrogen (zece la sută) etc. Deci şi numărul doi e corect, dar ce ziceţi de numărul trei? Oare se află acum printre noi vreo părticică din unii dintre cei mai mari fizicieni ai lumii?

Şi-a plimbat privirea prin încăpere, făcând o pauză de efect.

— Din nefericire, se pare că nu îndeajuns. Pentru cei interesaţi, răspunsul este da, şi nu doar unu-doi atomi, ci probabil că mulţi, mulţi, mulţi atomi, care mai demult au făcut parte din Einstein, se află actualmente, cel puţin pentru un timp, în voi. Chiar în acest moment. Şi nu doar din Einstein, ci şi din Iulius Caesar, Hitler, oamenii cavernelor, dinozauri...

Clopoţelul a sunat, retezându-i lista.

Dar eu am mai adăugat pe cineva.

Jacob a dat buzna în clasă, şi-a înşfăcat ghiozdanul şi pe-aci ţi-e drumul, ignorându-l pe domnul Philips, care i-a spus să stea. Nu ştiu de ce, dar în ziua aia am hotărât să-l urmăresc. Poate că nici nu a fost aşa. Poate că a fost în altă zi.

Poate că am aşteptat în ploaie, ascuns lângă adăposturile pentru biciclete, care arată mai degrabă ca nişte cuşti, iar după ce el a ţâşnit pe poartă, respirând anevoie, am fugit după el. Nu era chiar aşa de departe; la câteva străzi de la intrarea pe proprietatea cu bungalouri mici şi petice pătrate de gazon verde perfect întreţinut.

Era o chestie, presupun, să văd unde locuieşte. Probabil că aveam să mă întorc şi să pornesc înapoi imediat ce intra.

— Jacob!

De fapt nu m-am întors.

L-am strigat.

Din ce în ce mai des în ultima vreme aflam ce am de gând să fac exact când făceam acel lucru. Era pe verandă.

— Jacob! Glasul mi s-a risipit în vânt. A închis uşa, iar eu am stat o vreme pe iarba din faţă, trăgându-mi răsuflarea.

Ploaia se înteţise. Mi-am tras gluga şi am ocolit bungaloul. Era mic, precum căsuţa păpuşilor. Nu vreau să spun că nu era drăguţ, ba chiar deloc. În orice caz, nu totul trebuie să însemne ceva.

Am făcut cu grijă un pas peste câteva ghivece goale şi peste un pitic de grădină cu o undiţă în mână. Nu mă furişam. Nu se pune că mă furişam, pentru că încercasem să-i reţin atenţia.

Îl strigasem.

Parcă.

În spate, am ajuns la fereastra mare, cu obloane din lemn. M-am ghemuit şi am apucat pervazul ud cu degetele.

Scaunul cu rotile a fost primul lucru pe care l-am văzut, dar ea nu stătea pe el. Era în pat, iar acum Jacob era lângă ea, aplecat deasupra ei, prindea nişte cleme de un fel de macara metalică. S-a dat înapoi şi avea o telecomandă în mână. Uşor, a început să se ridice de pe saltea cu ajutorul unei chingi uriaşe. Mişcările lui Jacob erau precise şi eficiente. A prins capătul macaralei cu amândouă mâinile şi a mutat-o din pat, a tras de aşternuturile murdare şi a pus în loc altele curate. Nu m-am mai uitat la el, fiindcă nu-mi puteam smulge privirea de la ea. În felul în care o întorsese, stătea atârnată cu faţa spre fereastră, spre mine, cu mâinile umflate zăcându-i pe lângă corp, cu privirea palidă aţintită înainte.

E întuneric, e noapte, aerul are gustul sărat, iar Simon urlă, mă imploră să n-o dezgrop, îmi spune că-i e frică. Iau

păpuşa, e murdară, leoarcă. Mâinile îi atârnă pe lângă corp. O ridic în aer. Ploaia cade, iar Simon se dă înapoi, cu mâna la piept. Vrea să se joace cu tine, Simon. Vrea să joace de-a prinselea.

Am fugit, am alunecat pe laterala bungaloului, împiedicându-mă de un ghiveci de piatră, m-am ridicat iar, am traversat peluza, prea înspăimântat să mă uit înapoi, am traversat drumul, am ieşit pe porţi, am intrat în şcoală, trilioane de atomi se izbeau în mine, numai atomi, trilioane de atomi şi mulţi, mulţi, mulţi dintre atomii lui Simon. Undeva, pe terenul de joacă, m-am prăbuşit. Şi am vomitat.

Poate că am avut şi geografie în aceeaşi zi. Sau poate că nu. Poate a fost în altă zi.

Profesorul a pus o înregistrare despre vreme şi climă. Mai ţineţi minte diferenţa? Lumina era stinsă, ca să vedem mai bine ecranul, aşa că nu cred că Jacob m-a observat când i-am băgat mâna în penar şi i-am luat setul de compasuri. V-am spus deja ce s-a întâmplat apoi. Scuze, Jacob.

scara de observație

— Doamne sfinte, tu te auzi cum vorbeşti? Parcă ai fi taică-tău. Deci asta e soluția, nu? Ce-o să faci, Richard? O să-mi bagi tu mințile în cap?

— Crezi că n-aş fi în stare?

— Şi ce anume crezi că o să învețe din asta?

— Că n-are voie...

— Zi mai departe.

— Dumnezeule, Susan! N-avem ce face.

— Nu asta am sugerat.

Stăteau în lumina lampadarului, ținându-se de mână, încă ținându-se de mână, deşi discutau în contradictoriu ce să facă cu un fiu ca mine. Mama îşi odihneşte capul pe umărul tatei, iar o a doua sticlă de vin e aproape terminată.

— Şi apoi?

— Ştie că e rău ce-a făcut...

— E inacceptabil.

— Mergem la şcoală...

— Da, pentru că am fost chemați.

— Nu, pentru că ne-am oferit să mergem. E adolescent. Ei trec prin anumite faze. Tu n-ai trecut?

— Nu prin faza asta. Eu n-am agresat pe nimeni.

— N-a fost...

— Dar tu te auzi ce spui? Nu e normal, nu e o etapă din procesul de creştere. Şi ştii ce doare cel mai tare?

— Eşti dezamăgit, ştiu. Şi eu...

— Nu, nu e asta. Am fost dezamăgit când a înjurat-o pe maică-ta. Am fost dezamăgit când a început să ia note mici şi nu a părut să-i pese. Am fost dezamăgit când l-am prins fumând, şi iar când l-am prins fumând iarbă. Ar fi prea mult să-mi ceri să-mi amintesc o zi din ultimul an când nu m-a dezamăgit cu ceva băiatul ăsta. Dar asta...

— Hai s-o lăsăm acum!

— Mi-e ruşine.

Simon avea obiceiul să stea cu o jumătate de oră mai mult decât mine, pentru că era cel mai mare. Mă spălam pe dinţi şi mă băgam în pat, dar când eram sigur că mama se dusese jos, veneam şi eu.

De pe treapta a patra din capăt, cu fruntea lipită de balustradă, vezi printr-un panou de sticlă dincolo de uşa camerei de zi mare parte din canapea, jumătate din măsuţa de cafea şi un colţ din şemineu. Priveam până când bezna de pe hol învingea lumina din camera de zi, iar blândeţea glasurilor lor se amesteca cu propria-mi răsuflare, aşa că uneori nici nu simţeam cum mă ridică mama sau îmi zice „pungaş mic". A doua zi de dimineaţă mă trezeam pur şi simplu în căldura ocrotitoare a patului meu.

Într-o noapte, Simon citea ca să exerseze. Nu cu mult timp înainte de asta, era un ritual al nostru, amândoi citeam pe rând din aceeaşi carte.

— E pagina mea, Matthew, nu a ta.

— Încerc doar să te ajut.

— Mă descurc şi singur.

Nu se descurca. Cel puţin nu prea bine. Aşa că exersa cu mama după ce eu mă duceam la culcare, iar eu o priveam cum îl învaţă răbdătoare aceleaşi cuvinte noapte de noapte; nu-l putea iubi mai mult de atât. Tata era exilat la capătul celălalt al canapelei, unde eu nu-l vedeam bine, doar picioarele întinse şi un picior încălţat cu şosetă odihnindu-se pe măsuţa de cafea.

Asta se întâmpla în timp ce Simon citea din cartea cu poze cu Regele Leu. I-a cumpărat-o buni de la un magazin cu scop caritabil şi a devenit preferata lui, pentru că, atunci când Pumbaa şi Timon încep să vorbească despre Hakuna Matata, tata încerca să cânte. Era aşa de amuzant, fiindcă nu ştia exact versurile şi întotdeauna ajungea numai până la jumătate, apoi începea să cânte *King of the Swingers*[6], care nici măcar nu e din Regele Leu. Presupun că trebuia să fi fost acolo, dar era tare amuzant.

Atât că în noaptea aia, în timp ce eu stăteam pe scara de observaţie, nu au ajuns aşa de departe, fiindcă, atunci când moare tatăl lui Simba în goana bizonilor, Simon a amuţit.

— Ce e, dragule?

— Dacă moare tăticul?

Pe tata nu-l vedeam bine. Şi-mi era greu să-l şi aud. Dar la un moment dat ajungi să-ţi dai seama ce răspuns ar putea da cineva. Tata ar fi făcut o faţă caraghioasă, ar fi holbat ochii şi ar fi spus ceva de genul: „Ei, drăcie, sufleţel! Ştii tu ceva ce nu ştie bătrânu' tău?"

---

[6] Melodie de pe coloana sonoră a filmului de desene animate *Cartea Junglei*. (*N.t.*)

În mod normal asta ar fi fost de ajuns ca treburile să se rezolve, dar nu şi de data asta, pentru că Simon a repetat. „Dacă mori? Dacă... dacă muriţi amândoi?"

Când îl cuprindea panica, se chinuia să-şi recapete răsuflarea, iar asta înrăutăţea şi mai tare lucrurile. Înainte să mă nasc eu, a fost o vreme în care nu putea respira aşa de mult timp, încât i se albăstrea pielea. În orice caz, aşa mi-a spus mama. Şi chiar în timp ce spunea că a făcut o mică operaţie ca să nu se mai întâmple aşa ceva niciodată, chiar în timp ce-mi spunea asta, părea înfricoşată.

— Cine ar... Ce s-ar...

Se ţinea de piept. Trebuie să fi părut un supererou când am dat buzna pe uşă, cu halatul fluturându-mi ca o mantie. Probabil că şocul l-a făcut să iasă din starea în care era, şi nu ştiu sigur dacă a auzit ce am spus, dar am zis: „O să am eu grijă de tine, Simon. Întotdeauna o să am grijă de tine".

Am citit restul poveştii în familie. Iar când am ajuns la Hakuna Matata, am cântat cu toţii *King of the Swingers*. Nu mi-am mai văzut niciodată părinţii aşa de mândri.

Tata şi-a băut şi restul de vin şi s-a dus să-şi mai umple o dată paharul. Mama şi-a pus mâna peste a lui.

— Suntem obosiţi. Hai la culcare!

— Mi-e ruşine de propriul meu fiu.

— Te rog, nu spune asta.

— Ăsta e adevărul. Şi nu e prima oară.

— Ce vrea să însemne asta?

— Ştii exact ce înseamnă, nu te preface că nu ţi-a fost şi ţie.

— Să nu îndrăzneşti! Cum... Eşti beat.

— Oare?

— Da. Eşti beat. E băieţelul nostru, pentru numele lui Dumnezeu.

Tata s-a lăsat să alunece spre capătul canapelei şi nu i-am văzut decât piciorul încălţat cu şosetă, odihnindu-i-se pe măsuţa de cafea.

un nor de fum

Jacob a prins clemele într-o parte şi m-a privit cum le prind şi eu pe ale mele.

— La a treia gaură, a spus.

Ştiam deja chestia asta.

Dar voia să fie sigur.

Când a fost bine prinsă, am luat telecomanda şi am apăsat pe butonul ↑, aducând braţul mecanic la viaţă cu o smucitură şi astfel ridicând-o uşor în aer.

— E foarte drăguţ din partea ta că ne ajuţi, a spus doamna Greening.

Era una din zilele bune, pentru că în altele nici nu vorbea. Cred că Jacob prefera zilele în care nu vorbea.

I-a golit punga cu urină într-o cană mare de plastic, în timp ce eu puneam cearşafuri curate pe pat şi-i umflam pernele.

— Cred că azi o să stau în cărucior, a spus ea.

Jacob a aşezat în poziţie normală scaunul cu rotile electric şi i-a sprijinit gâtul şi capul, în timp ce eu apăsam pe butonul ↓. În bucătărie, cuptorul cu microunde a făcut *ping*, iar el a spus:

— Mă duc eu. Apoi a dispărut să-i aducă ceaiul.

— Ştiţi unde e tava?

— Acolo, pe noptieră. A arătat cu degetul, dar chiar şi gestul ăsta era greu pentru ea. Avea zile mai bune şi zile mai rele. În zilele cu adevărat rele, îi era greu să facă aproape orice.

Am prins tava de ceai în fanta din faţa scaunului şi ea m-a întrebat:

— La fel de bun eşti şi cu mama ta?

— Poftim? Mama nu e...

Atunci am tăcut amândoi, iar timpul a părut că se întinde la nesfârşit.

Avea gâtul lung şi frumos, dar nasul coroiat. Nu mă puteam decide dacă e mai drăguţă decât mama.

Presupun că nici nu contează.

— Vreau să spun...

— Uite, mami. Jacob s-a întors, punând mâncarea pe tavă. Ai grijă, frige!

Mă văzuse. Sigur că mă văzuse cum trag cu ochiul pe fereastră, văzuse că îl privesc, mă uit la mama lui şi apoi fug. Ce mai contează? Nu suntem oare cu toţii disperaţi să ne împărtăşim secretele?

Am fost suspendat timp de două săptămâni. Mama, tata şi cu mine eram de o parte a biroului, iar directoarea adjunctă de cealaltă, şi spunea:

— Nu putem accepta acest fel de comportament în şcoala noastră, şi nici în societate.

Părinţii mei dădeau din cap.

Presupun.

Eu îmi priveam mâinile, mi-era prea ruşine să mă uit la cineva. Mama a spus cât de rău îmi pare, că venisem acasă alb ca varul, iar directoarea adjunctă a spus că nu se îndoieşte de asta, că impresia ei şi cea

a întregului colectiv erau că sunt un elev liniştit şi meditativ.

Mi-am încleştat pumnii, scrijelindu-mi semiluni în palme cu unghiile. O simţeam cum mă studiază şi încearcă să-mi citească gândurile. Poate că se întâmplă ceva acasă despre care ar trebui să afle şi ei? Ceva ce m-ar putea tulbura?

Părinţii mei au scuturat din cap.

Presupun.

Nu contează, pentru că, atunci când am ajuns înapoi la şcoală şi m-am aşezat în bancă pentru prezenţa de dimineaţă, lângă mine a apărut faţa lui zâmbitoare. Jacob Greening nu era genul care să poarte pică.

— Dă-o dracu'! Oricum nu m-a durut.

Cred că a avut nevoie de mult curaj să mă cheme pe la el, dar asta a făcut. A zis:

— Am *Grand Theft Auto*, dacă vrei să joci. Aşa că am început să umblăm împreună după ore. Dar eu nu prea reuşeam să mă concentrez la jocuri, nici măcar la cele care mai demult îmi plăceau. La fel se întâmpla şi la ore. Ba ascultam interesat şi înţelegeam tot, ba mă trezeam că am mintea complet goală.

Mai bine mă concentram când o ajutam pe doamna Greening. Asta nu s-a întâmplat imediat. În primele câteva săptămâni aşteptam în bucătărie în timp ce Jacob făcea ce avea de făcut, dar după un timp am început să ajut şi eu cu câte una-alta, de exemplu să-i fac ceaiul sau s-o ajut să dea pe postul de radio pe care îl voia, în timp ce Jacob îi zdrobea pastilele sau, mă rog, ceva de genul ăsta.

Dar, după câteva luni, îl ajutam la toate şi cred că asta mi-a dat ideea. O să râdeţi, dar m-am gândit că, poate când termin şcoala, aş putea fi doctor.

Ştiu că e o prostie.

Acum înţeleg.

Nu are de-a face cu compasiunea. Am mai stârnit compasiune, în special asistentelor de la psihiatrie, fie celor noi în meserie care nu învăţaseră să se controleze, fie celor mămoase şi excesiv de sentimentale, care se uită la mine şi văd ce li s-ar fi putut întâmpla rudelor lor. Odată, o asistentă în practică mi-a spus că fişa mea medicală aproape c-o făcuse să plângă. I-am spus să se ducă dracu'. Şi cu asta i-am pus punct.

Dacă îmi privesc mâinile acum, dacă îmi privesc degetele care lovesc tastele, peticele dure de piele maro-închis, articulaţiile pătate de tutun, unghiile roase, mi-e greu să cred că sunt aceeaşi persoană. E greu de crezut că sunt aceleaşi mâini care au ajutat-o pe doamna Greening să se întoarcă în pat, care i-au dat delicat cu cremă pe rănile de pe piele, care au ajutat-o să se spele şi să se pieptene.

— Ne ducem la mine în cameră, mamă.

— Bine, dragule, a spus ea şi şi-a dus la gură lingura cu piure fierbinte, vărsând nişte sos. Nu faceţi prea mare gălăgie.

Pereţii dormitorului lui erau plini de afişe vechi cu chefuri turbate de la începutul anilor '90, precum Helter Skelter şi Fantazia. Era o prostie, pentru că noi încă eram mici când aveau ele loc, dar el tot îi dădea înainte pe tema asta şi spunea că muzica dance era mult mai tare *pe vremuri* şi că acum e prea comercială. Cred că-i plăcea să vorbească despre asta ca să-mi poată reaminti că fratele lui mai mare îi dăduse toate afişele astea, înainte să plece în armată.

Eu cred că asta era.

Nu încerca să facă pe grozavul, voia doar să poată vorbi despre fratele lui, ca să vorbesc şi eu despre al meu. Abia acum mi-a trecut asta prin cap. M-am gândit în timp ce scriam.

Când am deschis dulapul, am luat cu grijă găleata cu apă, cu sticla de Cola tăiată plutind pe un strat de scrum. Ăsta era celălalt lucru pe care îl făceam eu cu Jacob Greening. A scormonit printr-un sertar, a scos ce mai rămăsese din punguţa de canabis şi a început să pună o grămăjoară pe bucata de folie de aluminiu.

Nu ştiu dacă aţi mai folosit o găleată pe post de bong[7], asta era o altă chestie pe care o învăţase de la fratele lui. „Ca să te faci varză ca lumea."

— Zi-mi ce-ai făcut, a spus din senin.

— Ce?

— Ştii la ce mă refer.

— Ce?

A aşezat bricheta deasupra frunzelor şi a ridicat progresiv sticla în apă, umplând spaţiul cu un fum alb şi gros.

— Zi-mi ce s-a întâmplat, de ce ai plecat de la primară. Toată lumea discută despre asta, toată lumea spune...

— Ce spune toată lumea?

S-a uitat la mine, oarecum speriat. Apoi a zis:

— Să se ducă la dracu'! La dracu' cu toate! Trage şi tu dacă vrei.

M-am lăsat în genunchi şi am tras adânc în plămâni, înghiţind la fum până mi-a ajuns apa la buze, şi atunci mi-am ţinut răsuflarea.

Am simţit cum mă strânge de umăr.

---

[7] Instrument de filtrare a fumului de canabis. (*N.t.*)

Oare?

Mi-am ţinut răsuflarea.

— Ştii la ce mă refer, a spus iar, de data asta mai încet. Vreau să spun că mie poţi să-mi zici dacă vrei. Eu îţi zic ţie...

Mi-am ţinut răsuflarea şi mi-am repetat în minte conversaţia pe care o auzisem din întâmplare odată, când m-am dus în bucătărie, iar el vorbea cu mama lui despre treburile de zi cu zi, de exemplu ce făcuse la şcoală, sau cât de tare o durea pe ea, şi a mai spus ceva, a spus: „A sunat fratele tău mai devreme. Îi e foarte greu în închisoare, Jakey, îi e foarte greu în închisoare".

Bine cunoscuta amorţeală mi s-a furişat după urechi, încetinindu-mi creierul. La dracu' cu toate! Am suflat, umplând camera cu fum.

Nu asculta. Nici măcar nu şi-a ridicat privirea când am vorbit, iar asta m-a făcut să mă întreb dacă cumva nu spusesem nimic, dacă fusese doar un gând. Dar e lipsit de sens, pentru că se auzise tare, în cameră, deci poate vorbise el? Eram varză, asta era problema. Dar dacă ar fi vorbit el, sigur i s-ar fi mişcat buzele, nu? Iar acum nici măcar nu-mi mai aminteam ce anume zisese, dar glasul mi-era familiar, nu? Eram varză. Deodată mă simţeam mult prea varză.

— Ai auzit?

— Ce să aud? Jacob voia să aprindă din nou, fiindcă era rândul lui. Ce să aud?

— Nu ştiu.

— Pe mama?

— Nu, n-am fost eu de vină, la dracu'!

— Ce?

— Ce-ai spus?

Iar se oprise, ce a spus? Ce a spus? Eram varză.

— Ce jucăm?

Jacob a pornit PlayStation 2, a pus *Resident Evil* şi m-am trântit pe podea, privind ecranul, pierzându-mă în violenţa aceea şi mă gândeam că sunt doctor, că îndrept toate relele, că-i vindec mama, că o vindec şi pe a mea. Dar mai era ceva, mai era ceva, ascuns într-un nor de fum.

este utilă întrebarea?

5	4	3	2	1
foarte utilă	*oarecum*	*indecis*	*nu tocmai*	*deloc*

Mă întreb dacă mă credeţi. De regulă, oamenii nu mă cred. Mi s-au pus o mulţime de întrebări. Întrebări precum:

Vocea asta, vocea lui, o auzi în mintea ta, sau pare să vină din exterior, şi ce anume spune, şi îţi spune să faci ceva sau comentează doar ce faci deja, şi ai făcut vreunul din lucrurile pe care ţi le spune, ce anume lucruri, ai spus că mama ta ia pastile, pentru ce sunt, mai e cineva din familia ta DUS CU PLUTA, şi iei droguri interzise, cât alcool bei, pe săptămână, pe zi, şi cum te simţi în adâncul tău acum, pe o scară de la 1 la 10, dar pe o scară de la 1 la 7.400.000.000.000.000.000.000.000.000, şi cum dormi în ultima vreme, cum stai cu pofta de mâncare şi ce anume s-a întâmplat în noaptea aia pe marginea falezei, cu cuvintele tale, îţi aminteşti, reuşeşti să-ţi aminteşti, ai întrebări? Genul ăsta de lucruri.

Dar nu contează cât de tare mă străduiesc să mă gândesc bine şi să spun adevărul, oamenii nu cred o iotă.

Tot ceea ce fac eu e hotărât de alții. Există un plan. Nu glumesc. Am o copie pe undeva. Avem reuniuni, eu, niște doctori și niște asistente, și oricine are chef să vină și să facă mișto. Avem reuniuni. Sunt ale mele, așa că toată lumea vorbește despre mine.

Apoi mi se dau câteva foi de hârtie, capsate, iar pe ele e planul meu.

Acolo scrie exact ce trebuie să fac în fiecare zi, de exemplu să particip la grupuri de terapie aici la Centrul social Hope Road și ce pastile ar trebui să iau, și ce injecții, și cine se ocupă de fiecare lucru. Totul e scris. Apoi mai există un plan care e pus în aplicare dacă nu mă țin de primul. Mă urmărește peste tot ca o umbră. Asta e viața mea. Am nouăsprezece ani și singurul lucru asupra căruia am control din toată lumea mea e felul în care aleg să spun povestea asta. Așa că n-am de gând să-mi bat joc. Ar fi bine dacă ați încerca să aveți încredere în mine.

un tabu de culoarea magnoliei

Dacă pică lumina cum trebuie, încă se mai văd umbrele personajelor din Pokémon pe sub stratul de vopsea.

Dormitorul lui Simon a devenit cameră de oaspeți.

S-a întâmplat totul în cursul unui sfârșit de săptămână.

— Ar fi trebuit să facem treaba asta mai demult, a spus tata.

Stătea pe scară și dădea cu trafaletul. Eu mă ocupam de colțuri cu o pensulă mică, iar mama era pe palier și sorta lucrurile în Magazin caritabil și De aruncat. Tata a lăsat jos trafaletul.

— Vreau să spun...

— Știu ce vrei să spui, tată.

Avea și el dreptate. Dacă ne-am fi apucat imediat de treabă, gestul s-ar fi pierdut în tristețea generală, ar fi fost un mod de a-ți lua rămas-bun. Dar să eziți — să aștepți —, e imposibil să-ți dai seama cât trebuie să aștepți. Oare un an e de ajuns? Apoi s-au făcut doi, apoi trei, până când s-au scurs cinci și toată camera a devenit un subiect tabu.

Întâmplarea face că eu am venit cu sugestia. Era sâmbăta de dinainte de operația la al doilea genunchi

a bunicului. Aşa se procedează în cazul genunchilor, se operează pe rând. Se operase la primul cu şase luni în urmă şi fusese bine, dar lui buni îi era greu. Bunicul a mers în scaunul cu rotile, apoi în cârje, iar ea trebuia să-l ridice şi să-l ajute să se deplaseze. Mama şi tata discutau despre asta la micul dejun, despre cât de încăpăţânată poate fi şi cât de mult le luase s-o convingă şi să accepte că el poate să stea la noi data viitoare. Au râs de cât de uşurat păruse bunicul când ea cedase în sfârşit. Apoi am scos-o brusc pe-asta:

— Credeţi că ar trebui să zugrăvim dormitorul pentru el?

Ne-am îndesat în gură lingura cu fulgi de porumb cu vârf şi nimeni n-a spus nimic o vreme. Am mestecat doar. Mama a fost prima care a înghiţit şi a zis:

— Hai s-o rezolvăm astăzi!

Eu îmi amintesc că tatei i-a ieşit laptele pe nas. Dar probabil că n-a fost aşa. Cu timpul, memoria îţi joacă feste. Dar a fost şocat.

— Sigur, iubito? Sunt sigur că pe tatăl tău nu l-ar deranja dacă...

— Hai să i-l aranjăm frumos, da?

E ca atunci când smulgi un plasture.

Nu.

Nu e aşa. E o chestie mult mai serioasă. E ca atunci când smulgi un plasture numai prin faptul că, atunci când am decis s-o facem, ne-am mişcat rapid. Nu dau nimănui lecţii cum să facă faţă durerii. Spun doar ce-am făcut noi. Tata a măsurat camera cu metrul, iar după-amiază hoinăream prin B&Q, Allied Carpets şi IKEA.

— Mai aduci tu nişte ziare? a strigat tata din vârful scării. Mama nu a răspuns.

— Ce faci, mamă? Nu mi-a răspuns nici mie.

Se simţise bine. La B&Q flirtase făţiş cu un vânzător ca să obţină o reducere la trafaleţi, deşi era evident că se dau separat de găleata cu preţ redus.

— Mă duc eu, a dat tata din buze spre mine. S-a şters pe mâini pe un prosop de hârtie şi a coborât de pe scară. Eu am stat în dormitor, cu urechea ciulită.

— Putem să schimbăm culoarea, Richard?

— Dar ţi-a plăcut.

— Ştiu. Şi încă îmi place. Putem s-o schimbăm?

Am auzit cum se îmbrăţişează şi un sărut pe un obraz.

— Dacă mergem acum, ajungem înainte să închidă.

În timp ce ieşeau de pe alee, tata a coborât geamul, mi-a făcut cu mâna şi a ridicat degetul mare. Am inspirat adânc, simţind mirosul vopselei ude. Apoi am mânjit o porţiune cu buricul degetului şi am lăsat-o să mi se usuce pe piele. Nu mă pricep deloc la culori, dar asta era ceva gen teracotă. Era o culoare intensă şi caldă, şi deodată am înţeles că se vor întoarce cu alb, cu culoarea magnoliei sau cu una din alea din sălile de aşteptare sau din birouri, pe care nu prea le remarci.

Când zugrăvim o cameră, îi ştergem vechea personalitate şi-i oferim una nouă. Mama putea să scape de tapetul şi perdelele cu Pokémon şi de avioanele atârnate de aţe. Dar nu voia o cameră care să atragă atenţia; nu voia o vopsea cu personalitate. Cel puţin aşa cred eu. Şi poate părea o nebunie, dar mama e nebună. Avem mai multe în comun decât vrem să recunoaştem.

Am scăpat de lucrurile lui frate-meu. Chiar şi N64 a ajuns la un magazin caritabil, împreună cu trei saci negri

de gunoi plini cu hainele lui. Era duminică şi magazinul era închis, aşa că am făcut ce scria şi i-am lăsat lângă uşă. Era ciudat, dar nu a fost nevoie de o ceremonie, erau pur şi simplu lucruri de care nu mai aveam nevoie.

Sigur că am păstrat cutia lui cu amintiri. Se subînţelege. Când a fost totul gata, tata a pus-o cu grijă în noul dulap de la IKEA şi asta a fost tot.

Presupun că ar fi trebuit să fie evident că, după operaţia la genunchi, bunicul avea nevoie de un pat la parter.

Poate că era evident. A stat cu noi până a putut renunţa la scaunul cu rotile şi în tot acest timp a dormit pe un pat pliant în living. Din câte ştiu eu, nici măcar o dată n-a urcat la etaj. Nici măcar n-a văzut noua cameră de oaspeţi. Nici pereţii de culoarea magnoliei.

momente-cheie

Toată chestia era cum ne pică umbrele. Soarele era jos pe cer în spatele nostru şi, în timp ce pedalam, mama se ţinea de mine, era cu trei-patru paşi în urma mea şi-mi striga vorbe de încurajare: „Te descurci bine, dragule. Te descurci bine." M-am uitat în pământ şi i-am privit umbra, am văzut-o cum rămâne puţin câte puţin în urmă, aşa încât roata din faţă îi haşura genunchii, apoi trunchiul, apoi capul şi m-am îndepărtat. Eram de-adevăratelea de unul singur.

— Sunt pregătit, mă simt în stare.

— Poftim? Nu te aud, a strigat mama prin uşa de la dormitorul meu. Haide, te rog! Trebuie să te pregăteşti.

Mi-am lipit faţa de saltea, înghiotind un arc cu falca.

— Cât e ceasul?

— E aproape amiază. Trebuie să plecăm că, dacă nu, ratezi.

Am inspirat adânc. Aşternuturile mele miroseau a transpiraţie şi a stătut.

— Nu merg, am zis.

— Ba cum să nu mergi?

— Mi le trimit prin poştă.

— Nu te aud. Pot să intru?

— Am zis că mi le trimit prin poştă.

Când a deschis uşa, a bătut uşor. Apoi a oftat şi a clătinat uşor din cap.

— Ce e? Spune.

— Nici măcar nu te-ai dat jos din pat, a zis ea.

— Sunt obosit.

— Mă gândeam...

— N-am zis că merg.

Dintr-o singură mişcare a ridicat nişte haine de pe podea şi le-a aruncat în coşul de rufe. A stat în picioare o clipă şi s-a uitat prin cameră, remarcând pipa mică şi punguţa pentru Bloody Stuff de pe noptieră, dar prefăcându-se că nu o observă, apoi s-a întors iute să tragă draperiile.

— Matthew! Ce Dumnezeu?

Draperiile mele nu erau bune de nimic, fiindcă lumina se strecura pe sub falduri, aşa că turtisem cutii de cereale şi le prinsesem cu scotch pe geam.

— Of, pentru... La ce să mă mai aştept?

— Lasă-l! Am nevoie de el. E prea multă lumină.

— Aşa şi trebuie, se numeşte „ziuă". Parcă ai fi în peşteră.

— Vorbesc serios. Lasă-l aşa.

A privit cartonul, cu mâna ridicată încă să-l dea jos. Apoi a tras iar perdelele. S-a întoars spre mine, şi-a pus mâinile în şolduri şi a spus:

— Dacă ai rămas fără deodorant, ştii că poţi să-l treci pe listă, nu? Nu pot să ştiu tot timpul ce-i trebuie fiecăruia. De-aia există lista.

— Ce tot vorbeşti? Cine a pomenit de...

— E un aer îmbâcsit aici. Şi nu mă deranjează să-ţi iau Lynx sau ce-oi vrea tu, dar trebuie să-l treci pe listă, pentru că...

— Dumnezeule! Nu ţi-am zis eu să intri.
— Nu. Dar dacă vine un prieten pe la tine?
— Ca de exemplu?
— De exemplu, de exemplu... oricine. Jacob. Nu asta contează. Te rog, fă-o pentru mine. Te rog, Matt. Chiar dacă nu-ţi pasă de ce-ai făcut, mie încă îmi pasă.

În viaţă există momente-cheie. Evenimente care marchează anumite zile ca fiind diferite de celelalte.

Încep cu mult înainte să fim destul de mari încât să ne dăm seama de ele, de exemplu ziua în care am spus primul cuvânt ca lumea şi cea în care am făcut primii paşi. În care am rezistat toată noaptea fără scutec. În care am aflat că ceilalţi oameni au şi ei sentimente şi în care am scăpat de stabilizatoarele de la bicicletă.

Dacă suntem norocoşi, iar eu sunt, ştiu asta, primim ajutor pe parcurs. Nu a înotat nimeni în locul meu prima lăţime de piscină, dar tata m-a tot dus la lecţii de înot, deşi el nu învăţase să înoate, iar când am primit emblema Tony the Tiger Five Metres, mama a fost cea care mi-a cusut-o cu grijă pe slipul de înot. Aşadar consider că multe dintre primele mele momente-cheie au fost şi ale lor.

Mâinile mamei au alunecat din şolduri, apoi şi-a încrucişat braţele pe piept, iar apoi şi le-a coborât iar în şolduri.

Era neliniştită, asta era problema.

„Chiar dacă ţie nu-ţi pasă de ce-ai făcut, mie încă îmi pasă."

Se trezise la prima oră cu tata şi-l dusese la serviciu. În maşină ascultaseră radioul. Nu am de unde să ştiu exact. Îmi dau cu presupusul. Asta s-ar putea numi presupunere

bazată pe informații din interior. La știrile locale, un reporter de teren se postase la unul din licee. Nu auziseră la care, dar poate era al meu. Reporterul a vorbit despre faptul că mediile la treapta a doua[8] crescuseră pentru al nu știu câtelea an la rând; a spus cum băieții se apropiau de nivelul fetelor; a vorbit despre o ușoară creștere a cazurilor de educare la domiciliu și mama a simțit cum i se strânge stomacul. Apoi a adoptat accentul regiunii ca să stea de vorbă cu un grup de fete entuziaste și a smuls-o pe una dintre ele pentru nelipsitul interviu. Ăă, patru note de 10, trei de nouă și doi de opt, a spus fata, cu răsuflarea tăiată de entuziasm. Ah, și un șapte la matematică, chicotește ea. Nu pot să sufăr matematica.

Tata a coborât din mașină și s-a oprit:

— E băiat deștept. Sigur s-a descurcat bine.

— Da, știu, a răspuns mama ușor.

Îmi dau cu presupusul. Presupun pe baza informațiilor din interior.

În timp ce stătea în traficul lent, în burnița ușoară, suficient cât să trebuiască să pornească ștergătoarele de parbriz, dar nu de ajuns încât să nu mai scârțâie, mama trebuie să-și fi permis micul lux de a-și închipui dimineața perfectă.

În această dimineață, această dimineață perfectă, avea să ajungă acasă, iar eu voi fi coborât deja din pat și o aștept în bucătărie. Mi-am făcut niște pâine prăjită, dar abia dacă am luat o îmbucătură. Sunt prea emoționat.

---

[8] În original GCSE, General Certificate of Secondary Education, în Marea Britanie examen susținut de elevi la 16 ani, care permite accesul la ultimii doi ani de liceu; este echivalent cu examenul de treapta a doua care era susținut în sistemul românesc de educație înainte de 1990. la terminarea clasei a X-a. (*N.t.*)

— Poţi să mă duci şi pe mine cu maşina, mamă? Vreau să fii şi tu acolo.

— Sigur, zâmbeşte ea. Stă alături de mine la masă, şterpelind în neobrăzarea ei o bucăţică de pâine prăjită. Ascultă, zice ea.

Ascultă.

Ascultă.

Ascultă.

Stă în trafic şi repetă.

Vocea ei ar fi perfectă. O voce mângâietoare, tandră şi liniştitoare. Nu e vocea aia stridentă, cu noduri. Nici cea exasperată, ultimativă, vocea pe care începusem s-o imit ca s-o scot din minţi.

— Ascultă. Nu trebuie să ai emoţii. Ai muncit mult. Te-ai străduit. Şi serios, Matt, e tot ce contează.

Apoi au apărut îndoielile. Sau au existat în tot acest timp, dar abia acum le-a remarcat. Ca nişte picături de ploaie pe parbriz. Aşa cum se întâmplă când la început priveşti exact prin ele şi te concentrezi la un loc din depărtare, de parcă nici n-ar exista, dar imediat ce le observi, nu le mai poţi scăpa din ochi. Ca să existe această dimineaţă perfectă, ar fi trebuit să mai existe şi alte dimineţi perfecte: un şir de zile de dinainte de asta, în care chiar muncisem din greu, în care chiar mă străduisem.

Şi deja, presupun doar, îmi dau cu presupusul, maşina din faţă a plecat de mult, iar şoferul din spate claxonează. Pe mama a cuprins-o panica şi a oprit motorul.

Până să ajungă acasă, deja era panicată, cântărea deja cele două posibilităţi, să mă trezească şi să mă ducă la

şcoală, sau să ia o pilulă galbenă şi să se ducă şi ea la culcare.

— Nu mă duc, am spus iar. Arcul patului mi-a zbârnâit pe falcă. Nu trebuie să te duci să le iei. Aşa scrie în scrisoare. Dacă nu te prezinţi, ţi le trimit prin poştă.

— Bine, dar... E ilogic. Te rog. Te duc eu.

— Nu. Nu merg.

Mama avea propriile ei teorii şi ele au umplut spaţiul întunecos de la picioarele patului.

— Vrei să mă faci să sufăr? m-a întrebat ea.

M-am rostogolit pe partea cealaltă. Cu asta, discuţia s-a încheiat.

N-am auzit-o când a plecat.

M-am ridicat din şa şi am apăsat mai tare pe pedale. Am tras de ghidon. Era acolo, în depărtare. Era departe, dar se apropia cu fiecare rostogolire a roţilor.

Ţâşnea din pământ şi se proiecta sus pe cer – sticlă, cărămidă şi beton.

Mi-am privit roata din faţă, am văzut cum îi haşurează genunchii, trunchiul, capul. Mă îndepărtam.

Mă descurc. Chiar mă descurc.

Ştiţi cum sunt visele.

aceeaşi poveste

Azi numai cincisprezece minute, apoi trebuie să fac injecţia. Nu prea mă împac cu pastilele, aşa că soluţia e un ac lung şi ascuţit.

O săptămână da, una nu, când pe o parte, când pe alta.

Prefer să nu mă gândesc la asta acum. Cel mai bine e să nu mă gândesc, până nu vine momentul să-mi facă injecţia.

La dracu'!

Eu mă duc acasă.

SIMTE-TE CA ACASĂ

Încă nu v-am spus unde locuiesc.

Probabil că nici nu contează, dar vă spun acum, fiindcă aşa veţi avea o imagine în minte în timp ce citiţi. Cititul seamănă puţin cu a avea halucinaţii.

Halucinaţi cam aşa:

Un cer cenuşiu se zugrăveşte deasupra unui bloc cu locuinţe sociale, vopsite într-un galben icter. Vă deschid eu de sus. E la etajul al şaselea, nr. 607. Intraţi. Holul îngust, prost luminat e plin de adidaşi vechi, sticle goale de Cola şi Dr Pepper, ambalaje de mâncare la pachet şi ziare gratis.

În stânga e bucătăria, scuze pentru dezordine. Ceainicul împrăştie abur pe tapetul verde lime desprins pe alocuri. Lângă fereastră e o scrumieră, iar dacă tragi jaluzelele, poţi să spionezi tot oraşul Bristol.

Pot să te spionez şi pe tine.

Toaleta e pe partea cealaltă a holului, dar nu poţi să tragi ivărul bine, aşa că va trebui să pui un opritor. Pe tavan e carcasa unui păianjen, prins în propria lui plasă. Începe să mi se tocească lama şi am rămas fără pastă de dinţi.

Am un dormitor mic cu o singură saltea pe podea şi o pernă din puf de gâscă ungurească luată de la John Lewis cu vreo cincizeci de lire. În cameră miroase a somn agitat şi a marijuana, şi poţi să-i auzi pe vecinii de deasupra certându-se până noaptea târziu.

În sufragerie, câteva preşuri acoperă un covor complet tocit. Îmi petrec aici mare parte din timp şi chiar încerc să păstrez ordinea, dar e mică, aşa că pare înghesuit orice aş face. Nu am televizor, nici radio. Pe măsuţa mică de lemn de lângă fereastră sunt o carte intitulată *Cum să trăieşti cu vocile* şi câteva teancuri în dezordine cu cărţi de poveşti şi desenele mele.

În colţul îndepărtat şi pe peretele din fund, în spatele fotoliului şi al perdelelor, se află îngrămădite tuburi de plastic, sticle şi borcane cu mizeria întărită pe ele, ceea ce a supravieţuit din Proiectul meu Special.

Azi e cald, fiindcă am pornit butelia de la Calor Gas. De obicei nu îmi bat capul, dar azi am făcut-o, fiindcă e joi, iar asta înseamnă că a venit buni în vizită. Sincer, nu voiam să vină, pentru că mi-era teamă să nu alunece pe gheaţă. A nins aşa de mult în ultima vreme, mai mult decât am văzut eu vreodată, iar acolo unde începe să se topească, albul pur s-a transformat în zloată.

Nu am telefon, aşa că primul lucru pe care l-am făcut azi de dimineaţă a fost să arunc câte ceva într-o sacoşă pentru Porc, să iau haina pe mine şi să pornesc spre telefonul public de la capătul străzii. Am format numărul lui buni.

— 4960216. Aşa răspunde bunicul la telefon. Îţi răspunde spunându-ţi ce număr ai format. Complet aiurea.

— Bunicule, sunt Matthew.

— Alo? Bunicul stă prost cu auzul, aşa că trebuie să vorbeşti tare la telefon cu el.

— SUNT MATTHEW.

— Matthew, bunica e pe drum.

— Nu voiam să vină, pentru că e gheaţă.

— I-am spus şi eu să nu vină, pentru că e gheaţă, dar e încăpăţânată.

— Bine, bunicule. Pa, pa!

— Alo?

— PA, PA, BUNICULE!

— Bunica e pe drum. Tocmai ce-a plecat.

Nu m-am întors direct acasă. M-am dus la minimarket şi am cumpărat doi cartofi şi o cutie de Carlsberg Special Brew.

Nu ştiu dacă aţi fost în Bristol, dar dacă aţi fost, atunci se poate să ştiţi triunghiul ăla de iarbă şi sticlă spartă de la intersecţia dintre Jamaica Street şi Cheltenham Road, puţin mai departe de căminul celor fără adăpost şi de Salonul de Masaj, unde te taxează ca pentru un număr complet, chiar dacă vrei numai să te mângâie cineva şi să sugi la sân. De obicei pe acolo îşi fac veacul câţiva oameni fără adăpost, îşi omoară timpul. Cel mai tare îmi place de Porc.

Nu e un nume drăguţ, dar aşa îşi zice el. În plus, şi arată ca un porc. Are nările căscate ca un rât şi nişte ochi mici porcini în spatele unor lentile murdare. Ba chiar şi fornăie. Sincer, eu cred că şi exagerează un pic.

N-am făcut niciodată cunoştinţă, ci ne-am tot întâlnit nas în nas. În fiecare dimineaţă când mă duc la centrul social şi în fiecare după-amiază când mă întorc acasă, este mereu acolo. În mod normal nu ţin neapărat

să-l văd, dar noaptea trecută m-am tot gândit cum ar fi să n-ai adăpost pe o vreme ca asta. E mai simplu să te duci la culcare împovărat de probleme, dacă ştii că o să încerci să le rezolvi. Aşa că azi-dimineaţă am decis să-i duc câteva pulovere şi o cutie de supă de pui cu ciuperci.

— Toate bune, băiete? Mereu îmi zice „băiete". Cred că nu ţine minte cum mă cheamă. Nu suntem prieteni buni, doar stăm împreună uneori.

— Toate bune, Porcule. Frig, ai?

Am deschis cutia de Special Brew. Porcul e alcoolic, aşa că mă simt un pic vinovat când beau cu el. A fluturat numărul din Big Issue la o femeie cu cizme de blană. Ea i-a zâmbit politicos şi a traversat şoseaua.

De fapt, nu vinde Big Issue. O flutură din când în când ca să atragă atenţia, iar dacă cineva vrea s-o cumpere, atunci întreabă dacă poate să-i dea bani în schimb. Mă tot ţin să-i aduc ultimul număr. Săptămâna trecută un tip cu codiţe roşcate şi o haină din sibir i-a făcut morală că strică reputaţia vânzătorilor autentici. Chiar s-a oprit pe stradă numai ca să-i zică vreo două. Apoi i-a oferit vreo opt penny mărunţiş şi a trecut sprinten strada spre un bar. Mă gândesc că avea dreptate. Dar tot un labagiu rămâne.

Am înghiţit ce mai rămăsese în cutie. Nu are un gust prea bun, e mai degrabă o băutură pe care o bei de nevoie.

— Ţi-ai uitat sacoşa, băiete!

— Nu. E pentru tine.

A desfăcut cutia şi a adulmecat supa ca un porc în căutare de trufe. Se poate să fi sperat la ceva mai tare.

Când am tăiat-o printre garajele goale şi am luat-o pe alee, maşina lui buni lua colţul. A făcut brusc cu

mâna agitată, cum face lumea când nu se aşteaptă să te vadă sau când se teme să ia mâna de pe volan. Am aşteptat-o să parcheze şi am ajutat-o să coboare.

— Nu voiam să vii, din cauză că e gheaţă.

— Prostii! Ajută-mă la sacoşe.

E foarte generoasă. V-am mai spus. Şi ori de câte ori vine în vizită, aduce mâncare pentru prânz şi ceva în plus să am eu în timpul săptămânii, plus câteva sticle de suc acidulat. Aşa îi spune ea. Suc acidulat.

— Şi aia, a spus indicând o cutie crem de plastic cu mâner maro.

— Ce e asta?

— E grea. Te descurci?

— Da. Ce e înăuntru?

— Aşteaptă şi-ai să vezi.

Liftul e stricat. E mereu stricat şi, chiar când nu e, de regulă există un alt motiv pentru care nu ai vrea să-l ia buni a ta, de exemplu s-a pişat cineva într-un colţ sau a desenat cu graffiti un mesaj răutăcios la adresa ta. Stau aici de mai bine de doi ani, de la vârsta de şapteşpe' ani şi nu cred că buni a luat vreodată liftul. Dar îmi fac griji să nu cadă pe scări, aşa că am mers în spatele ei. Ea zice că sunt un cavaler.

— Vai, ce dezastru!

— Scuze, buni! Voiam să fac curăţenie.

Eşti prea mic la şapteşpe' ani să pleci de acasă, ştiu asta. Şi probabil că n-aş fi avut tupeul să mă mut singur, dar nu eram singur, cel puţin la început. Ar trebui să vorbesc despre asta în câteva clipe.

Am pus sacoşele cu mâncare pe blatul din bucătărie.

— Am cumpărat cartofi, am sărit eu. Mă gândeam să-i fac copţi.

Mă simţeam ameţit de la băutură şi am sperat să fie o vizită scurtă. Ce egoist pot să fiu!

— Ce băiat bun! Nu. O să mori de foame. Fac paste la cuptor.

Nu e bine să i te împotriveşti prea tare lui buni. Uneori e foarte încăpăţânată. Aşa că am lălăit pe acolo şi am ajutat-o să taie legumele. Calitatea lui buni e că nu vorbeşte prea mult şi nu pune multe întrebări.

— Ai văzut-o pe maică-ta de curând?

Mai puţin asta, de asta nu scăpam. Dar nu i-am răspuns. Buni a zâmbit şi şi-a pus mâna peste a mea.

— Eşti un băiat bun, Matthew, dar ne facem griji din pricina ta.

— Cine?

— Eu. Şi maică-ta şi taică-tău. Dar şi-ar face mai puţine griji dacă te-ai duce mai des pe la ei. M-a strâns de degete şi m-am gândit că mâna ei seamănă mult cu a mamei; e rece şi cu pielea ca de hârtie.

— Ce face bunicul? am întrebat.

— Îmbătrâneşte, Matthew. Amândoi îmbătrânim.

Sper ca ea să nu moară niciodată.

Aşa că am mâncat paste la cuptor. Eu am stat pe scaunul de lemn, ea pe fotoliul cu florile alea înghesuite şi cu pernele moi. Şi-a trecut unghiile peste băşicile de pe braţ unde sting eu uneori ţigările şi în minte i-a încolţit gândul că trebuie să am mai multă grijă. Apoi s-a uitat la ce mai rămăsese din Proiectul meu Special, la borcanele şi tuburile rămase pe care nu-mi fac curaj să le arunc, nici măcar după atâta timp. S-a gândit şi la asta, dar apoi a spus doar:

— Mă bucur să te văd, Matthew.

— Mersi. Data viitoare o să fac curăţenie.

A zâmbit şi şi-a frecat mâinile, spunând:

— Vrei să vezi ce cadou ți-am adus?

— Mi-ai adus ceva?

Lăsasem cutia de plastic pe hol, aşa că m-am dus s-o iau şi am pus-o pe covor în fața lui buni.

— Hai, deschide-o, a spus ea.

— Ce e?

— Păi deschide-o şi-ai să vezi. Apasă pe clemele alea de pe margini.

Presupun că e un cadou neobişnuit, pe care nu l-ar mai cumpăra nimeni astăzi, dar buni l-a văzut într-un magazin caritabil şi s-a gândit la mine.

— Ca să poți să scrii, a spus ea.

Probabil că de vină era berea, dar mă simțeam aşa de fericit încât îmi venea să plâng.

— Nu e un computer, a spus ea. Ştiu. Dar cu astea scriam noi când eram de vârsta ta şi erau destul de bune. Are un dichis. Dacă apeşi pe mai mult de o tastă o dată, de regulă brațele se blochează, şi nu poți să ştergi, dar, mă rog, m-am gândit că ți-ar prinde bine când îți scrii poveştile.

Uneori e greu să ştii ce să spui când cineva face un gest drăguț. Nu ştii unde să te uiți.

Am dus farfuriile în bucătărie şi m-am apucat să le spăl, iar buni şi-a scos din sertar pachetul secret de țigări mentolate. Sunt singurul din familie care ştie că fumează, şi fumează doar de față cu mine. Nu spun asta ca să mă dau mare, pentru că nu te poți da mare cu o asemenea aiureală. Dar într-un fel mă face să mă simt important. Mi-e greu să explic.

A suflat fumul pe fereastră şi a spus:

— Cumplită zi, nu-i aşa?

— Nu. E o zi frumoasă, am răspuns, spălându-mi o pată de cerneală de pe degetul mare. E o zi foarte frumoasă.

N-a mai stat mult. A coborât treptele, la braţ cu mine. Apoi, înainte să urce în maşină, m-a sărutat de două ori; o dată pe frunte şi o dată pe obraz. Am mai fumat o ţigară lângă tomberoanele alea mari şi galbene şi m-am uitat la un vecin care-şi lua la şuturi câinele.

În orice caz, mă gândeam că ar trebui să spun unde locuiesc. Nu e locul perfect, dar e acasă la mine, iar acum, că am maşină de scris, n-am să plec prea curând.

Matthew Homes
Apartamentul 607
Casa Terrence
Kingsdown
Bristol

Vineri, 5 februarie 2010

Dragă Matthew,

Am trecut să văd dacă totul e în regulă. Ai dispărut pe nepusă masă de la Hope Road miercuri şi nu ai apărut nici azi. Sunt de serviciu până la ora 17:00, dar voi avea la mine mobilul de la serviciu şi în seara asta, aşa că, atunci când primeşti biletul ăsta, sună-mă dacă poţi la 07700 900 934 (am pus cincizeci de penny în plic, pentru că ştiu că nu ai întotdeauna mărunt pentru telefon).

Toate cele bune,
Denise Lovell
Coordonator al echipei de îngrijiri
Centrul comunitar de sănătate mintală Brunel – Bristol

N-A ZIS NIMIC DE AC. Remarcați că nu a zis nimic de chestia asta. A trecut să vadă dacă e totul în regulă? Mda, vezi să nu! Şi dacă răspundeam la uşă, ar fi zis: „Ah, dacă tot eşti acasă, Matt, ce-ar fi să-ți facem şi injecția?"

Nu, mersi.

N-am chef azi, Denise Lovell. Sunt ocupat cu povestea mea, mersi frumos.

A stat o grămadă la uşă. Stătea, bătea, stătea, cioc, cioc, cioc. Trebuie să fi stat cel puțin zece minute, iar eu am avut grijă să nu scot niciun sunet, până când, în sfârşit, a renunțat şi a împins biletul prin fanta cutiei poştale.

Dar trebuie să am grijă. Sunt un om cu probleme psihice, şi treburile au mai luat-o razna şi până acum.

INDICATORI AI RECIDIVEI

1. Voce: Nu.
2. Atomi: Nu.
3. Nu interacționează cu echipa de sprijin: Ups.

Două din trei nu-i prea rău.

A fost ideea lui Jacob Greening că ar trebui să ne mutăm de acasă după clasa a X-a şi să închiriem

împreună un apartament. Propriul nostru apartament, a zis el. O să fie super. Aşa credeam şi eu. Era aşa de simplu să-mi imaginez că o să fim împreună pentru totdeauna.

Am luat-o prea iute?

Prima chestie pe care trebuia s-o facem era să ne apucăm de muncă, lucru nu prea dificil, fiindcă ne plăcea ce făceam. El şi-a găsit un post la 24-Hour Kebab House. Atunci eu am fost la un interviu pentru postul de îngrijitor pentru persoane vârstnice. Directorul m-a întrebat dacă am experienţă în munca de îngrijire şi am spus că da, pentru că avusesem grijă de o persoană cu dizabilităţi, aşa că ştiam despre decubit, Sudocrem, ridicări, ingiena orală şi toaleta la pat, scaun-toaletă, catetere, foi pentru transferul pacienţilor, Fortisip, genul ăsta de lucruri, şi că îmi plăcuse.

Directorul a zâmbit şi m-a întrebat dacă îmi place să lucrez în tura de noapte.

Da.

Poţi să înnebuneşti acolo, a spus mama. E de parcă ai vorbi cu pereţii, a spus ea. Şi i-a tot dat înainte cu bacalaureatul şi cu facultatea. Că ce bine mă descurcasem la treapta doua, deşi nu mă străduisem, deşi nu voiam să mă las de fumat PORCĂRIA AIA.

A vorbit despre potenţialul meu.

Niciodată n-am înţeles de ce e aşa de important să ai potenţial. În azil am avut prilejul să învăţ despre diferiţi pacienţi. Ştiam despre ei mai mult decât ei înşişi. Fiecare pacient avea un dosar într-un sertar încuiat de lângă pat. În faţă, prins cu scotch de interiorul copertei, era un bilet, scris de pacienţi. De fapt, nu era scris de ei, pentru că jumătate erau prea demenţi să ştie ce e ăla

pix. Era gândit să pară că îl scriseseră ei, ca să pară mai personal.

Acolo putea să scrie:

BUNĂ, mă numesc Sylvia Stevens. Prefer să mi se spună doamna Stevens, vă rog. Mai demult am lucrat ca secretară şi sunt foarte mândră de cei cinci nepoţi frumoşi ai mei. Mâncarea mea trebuie tăiată bucăţele, dar prefer să mănânc singură, aşa că vă rog să aveţi răbdare dacă durează mai mult. Noaptea ascult Radio 4. Mă ajută să dorm.

Sau putea să scrie:

BUNĂ, mă numesc Terry Archibald. Puteţi să-mi spuneţi Terry. Am lucrat în marina comercială şi am fost istoric. Ba chiar am scris şi o carte de istorie pe care o puteţi găsi în biroul directorului. Vă rog să aveţi grijă cu ea, pentru că nu mai există multe exemplare. Uneori sunt tulburat şi-mi vine să lovesc dacă mă simt ameninţat, aşa că vă rog să vorbiţi cu mine ca să mă calmez atunci când vă ocupaţi de toaleta mea. Soţia mea vine în vizită miercurea şi duminica.

Sau putea să scrie:

BUNĂ, numele meu e William Roberts. Cei mai mulţi îmi zic Bill. Am comis mai multe infracţiuni sexuale înfiorătoare împotriva unor fetiţe, inclusiv a celor două fiice ale mele, fapte pentru care nu am ajuns niciodată în faţa justiţiei. Vă rog să-mi pasaţi mâncarea şi să-mi daţi să mănânc. Am voie să beau un pahar cu bere brună aproape de ora de culcare.

Sau:

BUNĂ, eu sunt „Potențialul tău". Dar poți să-mi spui „Imposibil". Eu sunt şansele ratate. Eu sunt aşteptările pe care nu le vei îndeplini niciodată. Îmi bat joc de tine tot timpul, indiferent cât te-ai strădui, indiferent cât de mult ai spera. Te rog să-mi pui pudră de talc pe fund când mă speli şi să remarci că rahatul nostru miroase exact la fel.

Ignorați-mă. Azi sunt ofticat. Cine se crede Denise Lovell asta, auzi, vine la mine acasă şi încearcă să mă prindă? De ce nu mă lasă în pace?

Ignorați-mă.

EŞTI IMPORTANT PENTRU ECHIPĂ, spunea directorul.

Eram primul care se oferea voluntar să preia tura cuiva când respectivul era bolnav. Şi nu mă plângeam niciodată când mă trecea pe mine pentru tura de noapte. Nu ştiu cum ne-am descurcat fără tine, zicea el.

Îmi luam o pauză de somn de o oră la trei dimineaţa, înainte să le pregătesc micul dejun pacienţilor. Dar nu mă culcam. Mă urcam pe bicicletă şi colindam străzile liniştite spre parc, până la banca noastră de lângă copac. Uneori Jacob ajungea primul, mă aştepta, sau uneori ajungeam eu primul şi-l priveam cum intră în viteză pe poarta de sus, vine pe potecă şi apoi pe iarbă, pedalând aşa de tare încât bicicleta i se scutura şi zăngănea, până ajungea exact lângă bancă, unde apăsa pe frână şi se târa pe roata din spate, ridicând ţărâna jilavă.

Aducea cheeseburgeri şi cartofi prăjiţi de la Kebab House şi ne petreceam pauza împreună, priveam în noapte, mâncam mizerii şi dezbăteam planul nostru de a ne închiria un apartament imediat ce aveam destui bani economisiţi. Apartamentul ăsta, apartamentul nostru, viaţa noastră. Era totul aşa de simplu.

DAR TE PUTEM AJUTA NOI, s-a oferit mama, zăbovind pe alee, neliniştită.

Nu pusese geană pe geană toată noaptea. O auzisem scotocind prin mansardă după seturi vechi de veselă şi tacâmuri şi după ibricul şi prăjitorul pe care le primiseră ca dar de nuntă şi le avusese păstrate în cutii prăfuite. În timp ce făcea treaba asta, scotea un soi de scâncet. Într-un târziu, l-am auzit pe tata spunând: „Gata, iubito. Vino în pat. E foarte târziu".

Primul capitol din viaţa mea ne înconjura, împachetat frumos.

— Taică-tău vine acasă peste câteva ore, a spus ea. Putem să încărcăm de câteva ori maşina. Te rog, lasă-ne să te ajutăm.

— Stai liniştită. Am rezolvat-o.

Jacob se împrietenise cu un tip de la Kebab House. Hamed cred că se numea. Era fiul proprietarului, sau cam aşa ceva. Era cu câţiva ani mai mare decât noi şi avea propria lui furgonetă, cu suspensiile joase şi geamuri fumurii de la foliile adezive, iar jumătate din spaţiul din spate era ocupat de sistemul audio, care a făcut pământul să se cutremure când a tras lângă noi.

A aruncat un muc de ţigară în rigolă şi a scos mâna prin fereastra deschisă ca s-o strângă pe a mamei.

— Carevasăzică flăcăul îşi ia zborul din cuib, ai?

Mama l-a fulgerat cu privirea.

Hamed şi-a frecat ceafa şi a mijit ochii la cer.

— Bună zi pentru aşa ceva, este?

Dacă mă gândesc mai bine, Jacob nu s-a deranjat să-şi ia multe lucruri. Lucruri precum posterele şi hainele de iarnă.

Doamna Greening îl încurajase de la început.

— Trebuie să-ţi trăieşti viaţa, Jakey, spusese ea. Sunt aşa de mândră de voi, băieţi. Dar avea glasul tremurat şi era evident că-i e frică. Serviciul de Îngrijire la Domiciliu se implica mai mult, dar Jacob încă făcea multe.

Avea un suport de plastic pe care îl prindea pe pixuri şi creioane ca să fie mai groase şi să-i fie mai simplu să le ţină. Trebuie să-i fi luat o veşnicie să facă desenul. Înfăţişa o casă, cam cum ar desena-o un copil, cu fumul care iese pe coş, nori pufoşi pe cer, soarele colorat cu galben, cu un zâmbet strâmb pe faţă. Se ruşina cu desenul, pentru că ştia că eu mă pricep la desen. Asta a spus în timp ce ni-l dădea. Şi a spus că-i pare rău că nu avea plic şi că, evident, nu trebuia să-l punem la vedere.

— E super, am spus.

Şi vorbeam serios. Îmi amintea de ceva. La vremea aia nu mi-am dat seama, dar mă făcea să mă simt fericit şi trist în acelaşi timp.

În apartament, Jacob avea să-l prindă de uşa frigiderului cu deschizătorul de sticle cu magnet. FELICITĂRI PENTRU NOUA LOCUINŢĂ. Dar deocamdată era sprijinit pe bordul furgonetei, se uita la el şi nu spunea nimic. Nu numai mamei lui îi era frică. Îi era şi lui.

Presupun că mama a trebuit să se țină cu firea să nu se bage într-o cutie de carton, cu speranța că aveam s-o împachetez și s-o sigilez în ea.

— Nu e nicio rușine dacă vii acasă, în caz că nu merge.

Nu a spus cuvintele astea încet. S-a asigurat că e destul de tare încât să audă și Jacob, acoperind chiar și muzica.

— Ba o să meargă, am izbucnit, fulgerând-o cu privirea.

I-am trimis un sărut de „adio și-un praz verde". Era o cruzime din partea mea, dar ea nu vedea să citească scrisul mărunt. S-a prefăcut că-l prinde și și-l duce la inimă.

Astea sunt momentele care formează desenele din puncte ale trecutului nostru; restul pur și simplu umple spațiile goale.

Am claxonat, evitându-l violent.

Băiețelul a apărut de niciunde, venind în fugă pe șosea, croindu-și drum prin trafic.

Purta o haină mare portocalie și nu i-am remarcat fața, pentru că avea gluga trasă. Dar cred, eu cred, în momentul ăla, că eram eu. Încercasem să fug, dar mama m-a prins lângă școală. M-a dus la doctor și-i auzeam bătăile inimii prin gluga aia cretină.

M-am uitat în oglinda retrovizoare laterală și mă așteptam s-o văd cum mă urmărește.

Puiule, stai! Te rog!

Nu.

Nu se mișcase. Stătea complet nemișcată, cu sărutul la inimă. Avea să stea acolo până venea tata de la lucru, când avea s-o ducă înăuntru și să-i aducă o pastilă.

Adio

și-un praz verde!

ÎN PRIMA SEARĂ, niciunul din noi nu a trebuit să se ducă la muncă.

Nu aveam mobilă ca lumea, aşa că ne-am pus saltelele personale una lângă cealaltă pe podeaua dormitorului şi am stat pe ele. Am luat becul de pe hol, fiindcă era singurul pe care îl lăsaseră chiriaşii de dinainte. Şi mi-am băgat vechea veioză de birou în priza din bucătărie ca să vedem să gătim.

Am mâncat cartofi prăjiţi cu mâncare de fasole şi o mulţime de ketchup şi am împărţit o sticlă de trei litri de cidru.

După cum am povestit eu, pare de tot rahatu'. Dar n-a fost aşa, a fost perfect.

A doua seară, eram amândoi de serviciu.

Aşa că la trei dimineaţa am mers cu bicicletele la banca noastră de lângă copac şi am privit cum noaptea lasă locul zorilor.

Jacob a vorbit despre animalele crepusculare. Era un cuvânt nou pe care îl învăţase şi se dădea mare cu el. A spus că eu şi cu el suntem crepusculari, fiindcă trăim mai mult pe înserat şi în zori. Îi plac lucrurile cele mai ciudate. Asta îi cam stânjeneşte pe oameni. Jacob e genul de persoană despre care lumea face comentarii

în şoaptă. Unii spun ceva de genul: „Nu se simte prea bine în pielea lui, nu-i aşa?" Iar ceilalţi clatină din cap gânditori şi spun: „Are el ceva, nu?"

— Eşti cel mai bun prieten al meu, Jacob.

— Aşa sper, futu-i!

I-am simţit degetele abia atingându-le pe ale mele. Nu se poate spune că ne-am ţinut de mână, dar nici că nu ne-am ţinut. Fiecare din noi s-a prins de scândurile băncii.

În a treia seară, am fost singur acasă.

Am făcut un duş înainte de culcare. În timp ce mă ştergeam, mi-am surprins imaginea în oglinda aburită din baie.

Ha!

Voi nu ştiţi cum arăt.

Tocmai ce mi-a trecut chestia asta prin cap. N-am spus nicio clipă cum arăt. Am spus că sunt înalt şi am cam început să mă îngraş. Atâta am spus, dar se poate să nu vă amintiţi. Îngrăşatul e un efect secundar des întâlnit al medicamentelor mele.

Denise Lovell mi-a dat o foaie de informare a pacientului, în care erau trecute toate, cu litere microscopice.

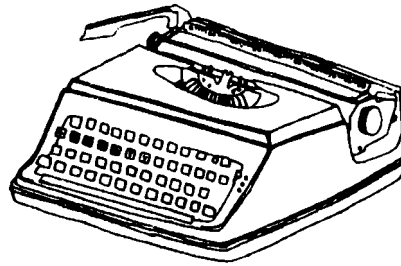

EFECTE SECUNDARE DES ÎNTÂLNITE, zice:

anxietate	hipersalivație
somnolență	modificări ale apetitului
vedere încețoșată	neliniște
frisoane sau tremor	vertij
transpirație	iritații
greață	dureri de stomac sau indigestie
amețeli	durere la locul injectării
depresie	extenuare
dureri de cap	tulburări de somn
vărsături	luare în greutate

Ce fericire, nu? Nu vreți să le aflați și pe cele mai puțin întâlnite.

La dracu'! În fond, de ce nu?

Reacții alergice severe; infecții; gânduri anormale; mers anormal; prurit; salivație abundentă; expresii faciale imobile; febră; anxietate severă; disfuncție sexuală; convulsii; gânduri sau tentative suicidare; dispnee; aritmie cardiacă; dificultăți de concentrare, de vorbire sau la înghițit; dificultatea de a sta nemișcat; dificultatea de a sta în picioare sau de a merge; spasme musculare; atacuri de apoplexie; coșmaruri; uciderea propriului frate, din nou.

Dar s-o luăm pe rând.

Încă nu luam prostii din alea. În oglinda aburită de la baie se vedea imaginea neclară a unui tânăr sănătos, care îşi găsise un nou loc de muncă, o nouă locuinţă, căruia i se promitea o viaţă nouă. Ar fi trebuit să şterg condensul şi să mă uit mai bine la acel tânăr.

Acum îmi doresc s-o fi făcut.

Dar n-am făcut-o, aşa că nu puteţi nici voi să vă uitaţi.

Matthew Homes
Apartamentul 607
Casa Terrence
Kingsdown
Bristol

Luni, 8 februarie 2010

Dragă Matthew,

Sunt puțin îngrijorată din cauza ta. Speram că ai luat legătura cu echipa în weekend, dar n-am primit nicio veste. Și nu te-am văzut nici azi la centru.

Știu că nu vrei să facem mare caz, Matt, și îți respect dorința, dar trebuie să păstrăm legătura. Și e încă foarte important să-ți facem injecția. La asta te-ai angajat prin ordinul de tratament comunitar. Putem sta de vorbă pe tema asta.

Te rog să mă suni la 07700 900934 sau la birou la 0117 496 0777 cât mai curând posibil. În orice caz, sper că ai avut un weekend plăcut.

Cu cele mai calde urări,
Denise Lovell
Coordonator al echipei de îngrijiri
Centrul comunitar de sănătate mintală Brunel – Bristol

P.S. Am completat şi partea mea din noile formulare pentru indemnizaţia pentru persoanele cu handicap, aşa că poate discutăm şi despre asta. Cred chiar că ai avea dreptul la ceva mai mulţi bani!

CIOC CIOC CIOC cioc cioc cioc cioc. Iar a stat zece minute, a deschis cutia poştală şi a privit prin ea. Cioc cioc cioc. Bună, Matt. Eşti acasă? Cioc CIOC CIOC.

Îi simțeam respirația.

Dar nu m-a văzut, fiindcă stăteam aici jos, cu spatele la uşă, cu urechile ciulite. Dacă tot întrebi, Denise Lovell, nu, n-am avut un weekend plăcut. Treaba e că mi-a fost cam milă de mine.

Buni mă ceartă din cauza asta. Ea spune că nu te ajută cu nimic să tot lâncezeşti, că e important să fii recunoscător pentru lucrurile de zi cu zi, că există fericire atunci când iei o masă caldă sau când faci o plimbare la aer curat. Ştiu că are şi ea dreptate. Dar e mai simplu să găseşti fericirea într-o masă caldă când are cine să-ți dea ketchupul. În ciuda planurilor pe care ni le-am făcut împreună, Jacob n-a stat cu mine prea mult. Cred că vreo patru-cinci luni.

N-am petrecut niciun Crăciun împreună aici, n-am ajuns la majorat. Ştiu că e o prostie să-ți pese prea mult de asemenea lucruri. În orice caz, e vina mea.

Ar trebui să scriu de ce a plecat.

Dar există mai multe versiuni ale adevărului. Dacă ne întâlnim unii cu alții pe stradă, ne ferim privirea şi ne uităm înapoi, poate că arătăm la fel, simțim la fel,

gândim la fel, dar particulele subatomice, cele mai mici părticele din noi care compun restul părților, vor fi fugit deja și vor fi fost înlocuite la viteze incredibile. Vom fi oameni complet diferiți. Totul se modifică permanent.

lar adevărul se modifică și el.

Iată trei adevăruri.

Cioc

CIOCCIOC

Adevărul nr. 1

Încă nu aveam fotoliul. Sufrageria părea mai mare fără el, iar Jacob părea mic, cum stătea aşa ghemuit pe covor în lumina prăfoasă de sub fereastră. Era cu faţa afundată în mâini. N-aş putea spune de cât timp stătea acolo, dar cred că de mult.

Dormisem după o noapte în care fusesem de serviciu şi încă mai ţineam în braţe perna mea scumpă. Era un cadou de la John Lewis pe care mi-l făcuseră buni şi bunicul, să mă ajute să scap de visele urâte; visele care începuseră să mă urmărească şi dincolo de somn, aşa că uneori trebuia să-mi crestez un pic pielea cu un cuţit sau să mă ard cu o brichetă, să mă asigur că exist cu adevărat.

Nu pot să vorbesc în numele lui Jacob, dar când mă gândesc acum la lucrurile astea, nu era doar povestea cu mama lui; eu deveneam o problemă.

N-am vorbit imediat. Singurul sunet era zgomotul îndepărtat al traficului, care pătrundea pe fereastră. Se aude tot timpul, dar îl remarci numai când e o linişte ce trebuie umplută.

Nu eram sigur că m-a văzut, până după ceva timp, când a zis:

— Iar era prăvălită înainte pe scaun, cu tetiera prea sus.

— Putem să spunem.

— Nu e numai asta.

Trimiteau persoane diferite, şi asta era o problemă. În fiecare dimineaţă era posibil să vină un alt îngrijitor s-o ridice. Nimeni nu o cunoştea cum trebuie pe doamna Greening şi nu ştia cum trebuiau făcute lucrurile.

— Mai era şi problema cu părul, a spus el.

Mi-am derulat discuţia asta în minte de atâtea ori... Mă închipui spunând altceva şi apoi ce alte răspunsuri ar fi dat el. Mut amintirea prin apartament ca pe o mobilă sau ca pe un tablou într-o ramă pe care nu mă decid unde să-l atârn.

— Cum se numesc chestiile alea pe care le poartă fetiţele?

— Ce?

— Din păr.

— Nu ştiu. Codiţe, nu?

— Aşa.

O pieptănam eu pe doamna Greening, în timp ce Jacob îi pregătea ceaiul şi medicamentele. Uneori o şi spălam pe cap. Avea o chiuvetă specială, ca cele de la coafor, dar cu nişte părţi căptuşite care îmbrăcau marginile. Nu-şi simţea prea bine mâinile şi picioarele, dar simţea o gâdilătură plăcută pe cap când îi dădeam cu şampon. Cel puţin aşa spunea ea. Şi spunea că eu mă descurc mai bine decât Jacob, fiindcă el o trăgea prea tare, dar că nu trebuia să-i spun, fiindcă eram amândoi îngerii ei.

— De ce zâmbeşti?

— Nu zâmbesc.

— Matt, nu e deloc amuzant.

— Nu zâmbeam din cauza...

— Pun pariu că eşti exact la fel. Probabil că în azilul ăla de bătrâni îi tratezi ca pe nişte copii, în mama mă-sii.

Nu vorbea serios, dar tot m-a durut.

— Nu e adevărat. Ştii că n-aş...

— Atunci şterge-ţi dracului zâmbetul ăla de pe faţă. Toată dimineaţa a încercat să şi le desfacă. Dar cu cât e mai agitată, cu atât mai inutile îi sunt mâinile. Acum degetele astea trei...

Şi glasul i-a pierit. N-a plâns, nu l-am văzut niciodată plângând, dar cred că nu mai avea mult.

— Degetele astea trei nu-i mai sunt bune de nimic.

Am aruncat perna pe covor şi m-am aşezat lângă el. Acneea care nu-i dăduse pace în toţi anii de şcoală începea în sfârşit să se vindece. Începuse să-şi lase şi barbă. Atât că nu-i ajunsese până la perciuni, aşa că avea două insuliţe piezişe şi rozalii în susul obrajilor.

Mirosea ca de obicei, a deodorant Lynx şi a ulei de gătit de la Kebab House.

— Nu ştiu ce să zic, Jacob.

Şi-a tras nasul şi şi l-a şters cu dosul mânecii.

— Tu nu înţelegi, a spus încet. E singură cuc.

A fost un moment ciudat. Nu din cauza cuvintelor lui, ci a felului în care m-a privit. Se mai uitase aşa la mine o singură dată. Trecuse mult de atunci, dar mă privise exact la fel. Ştiam ce am de făcut, atât că nu voiam. Aşa că-mi derulez altfel amintirea în memorie.

Adevărul nr. 2

Ne ducem în bucătărie şi, pentru că nu vreau să spun nimic care să înrăutăţească situaţia, spăl cănile murdare ca să fac ceai. Problemele par mai puţin grave dacă le însoţeşti cu o ceaşcă de ceai, asta e o altă vorbă de-a lui buni.

Am remarcat felicitarea improvizată cu FELICITĂRI PENTRU NOUA LOCUINŢĂ a doamnei Greening, prinsă încă de uşa frigiderului, pătată cu grăsime de la toate prăjelile. Când ne-a dat-o, n-am înţeles ce sentiment îmi creează.

Acum înţelegeam.

Când a împlinit frate-meu zece ani, mama a pregătit o petrecere monstru. S-a ţinut în Beavers and Brownies Hut din cartierul nostru, şi sala era împodobită cu baloane şi bannere. Pe o masă lungă din capătul îndepărtat, erau boluri cu Hula Hoop, biscuiţi şi cârnaţi pe băţ. Erau şi beţişoare cu ananas şi brânză, dar unul dintre prietenii lui Simon a ajuns primul la ele şi a mâncat toate bucăţile de ananas, aşa că a mai rămas doar brânza.

A venit o mulţime de lume, fiindcă Simon avea voie să-şi cheme colegii de la şcoală şi am avut chiar şi eu voie să aduc câţiva.

Buni şi bunicul au venit şi ei, şi a venit şi mătuşica Mel tocmai din Manchester cu unchiul Brian şi cei trei veri ai noştri, şi cealaltă mătuşă a mea, Jacqueline, care trăieşte mult mai aproape, dar pe ea n-o vedeam prea des, fiindcă ea şi mama nu se înţeleg bine, şi pentru că se îmbracă toată în negru şi vorbeşte prea mult despre magie şi spirite şi nu se abţine niciodată de la fumat, nici măcar la petrecerile copiilor.

Jucam un joc, în care trebuia să ne punem căciulă, fular şi mănuşi groase de lână şi apoi să încercăm să mâncăm un baton de Dairy Milk cu furculiţa şi cuţitul. Dar partea cea mai distractivă a fost la final, când am alergat prin sală şi am călcat pe baloane, făcându-le să pocnească.

Simon a zis că asta a fost cea mai frumoasă zi de naştere din viaţa lui.

I-am făcut o felicitare, şi nu uitaţi că eram încă mic. Desenasem o casă cu un soare zâmbitor deasupra, exact cum făcuse doamna Greening, dar frumuseţea era că dinspre casă desenasem nişte diagonale, aşa că, în loc să fie un simplu pătrat, părea tridimensională. Nu-mi spusese nimeni cum să fac, îmi dădusem seama eu singur.

Era una dintre sutele de felicitări pe care le-a primit, şi mama l-a lăsat să le păstreze o groază de timp prin sufragerie, o grămadă pe poliţă sau pe măsuţa de cafea. Nu ştiu dacă i-a plăcut a mea sau dacă măcar o observase. Asta până în ziua în care mama a zis că trebuie să dispară.

Era cu capsa pusă şi mă tot certase pentru dezordinea din camera mea, că îi fac viaţa imposibilă, că abia aşteaptă să se termine vacanţa şi să scape de mine.

Probabil că eram eu prea sensibil, pentru că e normal ca mamele să-şi mai iasă din pepeni din când în când, mai ales în timpul vacanţei de vară, când are pe cap doi

băieți care fac tărăboi. Nu că ne-ar fi lovit vreodată sau ceva de genul ăsta, așa că știu că eram eu prea sensibil. Când atenția i-a fost atrasă de felicitări și a intrat și Simon în colimator, deja scânceam ca un bebeluș.

Simon s-a dus direct la pervazul ferestrei și a luat felicitarea mea. A făcut o strâmbătură și și-a mușcat limba ca atunci când se concentra. Apoi mi-a spus că ar trebui să fiu desenator profesionist. Dar n-a putut să spună ca lumea „profesionist" și a trebuit să încerce de vreo șase ori ca să poată pronunța cuvântul. Mi-a cerut să-i arăt cum am făcut și toată după-amiaza am stat la masa din bucătărie și am desenat împreună. I-am spus că și el ar trebui să fie desenator profesionist.

A scuturat din cap și și-a ferit privirea.

Felicitarea pe care i-am făcut-o eu e singura care a ajuns în cutia aia a lui cretină cu amintiri și când am găsit-o acolo, după ce a murit, și acum când mă gândesc la ea, sunt deopotrivă fericit și trist.

Jacob stătea sprijinit de blat. Poate că se simțea și el la fel ca mine, din motivele lui. Dar ceea ce a lăsat să se vadă a fost furie. Am pus pliculețele de ceai în căni și am umplut ibricul. Nu trebuia să spun eu ceva. Putea fi furios și fără ajutor.

— Nici măcar n-a vrut să discutăm. Mi-a spus să i le desfac și să nu scot o vorbă.

Am luat laptele din frigider și am turnat puțin în una din căni. Jacob e genul căruia îi place să-i pui mai întâi laptele și zahărul. Când apa a început să dea în clocot, a început să clocotească și el.

— Pe cine ai mai văzut să facă așa? Cine dracu' îi aranjează așa părul unui om în toată firea? De parcă ar fi fetiță. De zici că e păpușa lor, dracului!

Mintea mi-a zburat la altceva.

Mă distrăgeau legăturile, le găseam peste tot, pentru că suntem cu toţii plămădiţi din aceeaşi materie, din acelaşi praf interstelar; o fetiţă şi o păpuşă, sarea din aer, hainele mele îmbibate de apă de ploaie. Mă imploră: Termină. Termină. Termină. Mâinile lui tremurânde ţin strâns lanterna. Încearcă să fugă în felul ăla cretin al lui, cocârjat, cu picioarele răşchirate. Vrea să se joace cu tine, Simon. Vrea să se joace de-a prinsea.

Jacob a izbit tare cu pumnul în blatul de la bucătărie, zguduind teancuri de farfurii murdare şi împrăştiind cu zgomot tacâmuri pe linoleumul slinos.

— N-asculţi! Păi ce, asculţi tu vreodată?

— Ba da...

— Ce-i cu tine?

— Nimic.

— Atunci ascultă-mă, ce dracu'!

— Scuze...

— Nu zice nimic, fiindcă îi e ruşine sau se teme că îi face să se simtă prost. Că de-aia nu mai pot ei. Stă toată ziua, se holbează la zid sau cască ochii pe geam, în timp ce ăia fac ce vor ei.

S-a oprit la fel de brusc pe cât începuse.

Îmi venea să-l scutur. Îmi venea să strig că nu poate să stea veşnic cu ea acasă, că a lui fusese ideea să ne mutăm împreună. Nu putea să mă părăsească acum.

Dar n-am făcut aşa. Am ascultat ibricul cum fierbe. Am privit aburul cum se transformă în picăturele de apă pe tapet. Simţeam că Jacob se uită la mine şi mi-am amintit că se mai uitase aşa o dată.

Adevărul nr. 3

N-a spus mare lucru.

Nu e genul care să vorbească despre lucruri importante precum mame, fraţi şi propriile lui sentimente. N-ai să-l vezi pe Jacob Greening aplecat deasupra unei maşini de scris, mâzgălind hârtia cu secretele familiei lui.

Eram în dormitorul meu. Am pus un CD, dar nu-mi amintesc ce am ascultat, doar că tot sărea şi că el l-a oprit. Eram varză, asta ştiu sigur.

Făcea rost de nişte iarbă ca lumea de la tipul ăla, Hamed, şi trecuserăm de la găleata noastră improvizată la un bong înalt de sticlă pe care îl cumpăraserăm din piaţa St Nick drept cadou de casă nouă.

Nu mai fumez mult, dar la vremea aia consumam lejer paişpe grame pe săptămână. Denise Lovell consideră că asta a fost în mare măsură problema. Când i-am spus ce desene făceam, cum simţeam că mâna îmi e mişcată de altcineva, a spus că probabil eram deja dus cu pluta, dar că încă nu ştia nimeni.

Jacob era un zgomot de fond. Zicea ceva despre mama lui, despre felul în care îi aranjaseră părul.

Ţinea perna mea în braţe.

Eu aveam caietul de desen deschis în faţă şi mă uitam cum pixul zgârie pagina.

Se întâmpla aşa de repede încât nu ştiam ce desenez. Ştiu doar că lua formă exact aşa cum trebuie. În mijloc era o cutie, nu strivită pe pagină, ci în trei dimensiuni, ca o felicitare pe care o desenasem eu pentru Simon cu câţiva ani înainte.

— Termină.

Şi, ca nişte tentacule, erau întinse o serie de tuburi, fiecare legat de cutii mai mici. Nu cutii, cilindri.

— Ce mama dracu' faci?

Formau un cerc în centru. La rândul lor, şi alte tuburi făceau legătura cu altele, şi plecau tot spre exterior, spre un al doilea cerc din cilindri, şi apoi spre un al treilea.

Mi-a smuls caietul.

— E o idioţenie, termină dracu' odată!

Nu era doar pe pagina aia. Îl desenasem întruna. Se poate să-l fi desenat de zile întregi.

Jacob le-a rupt, făcând bucăţele fiecare pagină.

— Erau ale mele, am spus.

— Te sminteşti, frate.

— Era ultimul meu caiet de desen.

— Atunci fă altceva. Joacă-te cu mine pe X Box.

M-am ridicat şi m-am dus spre zidul opus. Nu se poate spune că eu mişcam pixul, eu priveam pur şi simplu în timp ce se întâmpla.

— Pierdem avansul, m-a implorat el.

— Nu plec nicăieri.

— Te rog...

— Ce? Ce vrei? Am treabă! Doar vezi dracului că am treabă!

Am țipat la el. N-am vrut, dar glasul mi-a izbucnit fără voie. A părut înspăimântat şi brusc mi s-a făcut ruşine. M-am întors spre zid şi m-am uitat cum mai ia naştere un cilindru în fața mea.

— Îmi pare rău! Am treabă, atâta tot, vezi şi tu că am treabă. Trebuie să fac chestia asta, ca lumea.

Zgomotul traficului din depărtare a plutit pe fereastra deschisă, şi mai era încă un zgomot. Nu-mi dădeam seama ce era. Jacob a mai fumat două țigări până să mai zică ceva.

— Mai ții minte ziua aia de la şcoală? a spus într-un târziu. A vorbit atât de încet, de parcă se temea că l-ar putea auzi amintirea şi ar lua-o la fugă. Mai ții minte prima zi, când mi-ai împrumutat cravata ta?

Am simțit cum îmi cade pixul pe covor.

— A trecut o grămadă de vreme de atunci, nu?

— Da. N-am să uit niciodată.

Îi dădusem cravata mea şi şi-o trecuse pe sub guler. Apoi se întorsese neputincios spre mine.

Nu trebuia să-l văd în momentul ăsta. Ştiam că se uită la mine exact la fel. Mut amintirea de colo-colo ca pe o mobilă, dar mereu ajunge aici. Nu voia doar să împrumute cravata mea. Voia să i-o şi leg.

Eu şi boala mea suntem egoişti. Ne gândim doar la noi înşine. Plăsmuim lumea din jurul nostru sub formă de mesaje, de şoapte tainice rostite doar pentru noi.

Am mai făcut un ultim gest pentru cineva.

— Nu-i nimic, am spus. Înțeleg.

Jacob nu mai putea rămâne, nu era cinstit să-l oblig.

— Îmi pare rău, Matt!

N-am plâns. Nu m-a văzut niciodată plângând. Dar eram aproape.

— Ar trebui să ai grijă de mama ta, am spus. Are nevoie de tine.

Am pus capăt poveştii noastre de dragul lui Jacob. I-am dat voie să plece. Mi-a spus că o să continuăm să umblăm împreună.

Presupun că asta înseamnă că suntem prieteni.

Cioc

CIOCCIOC

E O PASĂRE MOARTĂ. E pe pământ lângă tomberoanele galbene şi chestia asta mă tulbură puţin.

N-am observat-o la început, pentru că eram atent să nu vină Denise de după colţ cu maşina şi să trebuiască să fug înapoi în casă. Am rămas fără tutun, aşa că fumam una din ţigările secrete mentolate ale lui buni şi am observat pasărea moartă numai când am aruncat mucul pe pământ şi am dat să-l strivesc.

E pui. Nu ştiu de ce fel, dar e foarte mic şi nu are pene, nici măcar ochi. Zace pe un petic acoperit cu zloată şi ştiu că ar trebui să-l arunc la tomberon sau ceva de genul ăsta. Nu mi se pare normal să-l las acolo, în frig. Dar nu pot. Azi nu sunt în stare de nimic.

DUPĂ CE A PLECAT JACOB, am decis să mă duc şi eu acasă.

M-am hotărât când el a dispărut cu furgoneta lui Hamed şi eu stăteam pe trotuar, făcând cu mâna ca un idiot. Am urcat treptele fără nicio vlagă; nu voiam să stau aici singur. Prima oară m-am gândit s-o sun pe mama, să-i cer voie, deşi ştiam că nu e cazul. Încă aveam cheia. Puteam să intru singur pe uşa din spate, iar ea ar fi dat năvală pe scări.

— N-am putut, aş spune. Ai avut dreptate. Sunt prea mic. Ar trebui să stau acasă.

Ea ar zâmbi, ar da ochii peste cap şi am râde amândoi, înlăcrimaţi.

— Vino încoace, vino!

Mă strânge în braţe, iar eu îmi afund faţa în capotul ei.

— Îmi pare aşa de rău, mamă...

— Of, băiatul meu! Băieţelul meu!

— M-am străduit.

— Ce ne facem noi cu tine?

— Crezi că e prea târziu să dau la colegiu?

Mă sărută şi-i simt respiraţia, un miros slab de putred. Încerc să mă îndepărtez, dar mă ţine prea strâns.

— Mă doare un pic.

— Ş-ş-şt, ş-ş-şt.

— Serios! Dă-mi drumul.

— Ce ne facem noi cu tine?

— Nu mai tot spune chestia asta. Mirosul e tot mai puternic, umple încăperea. Nu e respirația ei. E ceva pe masa de la bucătărie. Văd peste umărul ei. Ce e aia? Nu-mi place, mami.

— Ş-ş-şt, taci.

— Nu-mi place. Mă sperii.

— Ce ne facem noi cu tine?

— Ce se întâmplă?

Păpuşa e dezbrăcată şi murdară de noroi umed. Braţele ei alburii sunt întinse pe tăblia mesei, iar feţişoara ei e îndreptată spre noi. Ochii ei din năsturei mă străpung.

Ha!

E în închipuirea mea, nimic mai mult.

După ce a plecat Jacob, mi-am imaginat că mă duc acasă. Dar n-am făcut-o. Aveam prea multă treabă, trebuia să înnebunesc.

— Eşti important pentru echipă, a spus directorul.

S-a lăsat pe spate pe scaun şi şi-a mângâiat cravata cu Rudolf, renul cu nasul roşu, făcând ca nasul cu leduri al lui Rudolf să se lumineze. Lucrasem toată ziua de Crăciun şi ceream să lucrez şi în tura de Anul Nou.

— Ţine-o tot aşa şi vei intra în schema pentru NVQ[9]. Ai voie să zâmbeşti, Matt. Îţi fac un compliment.

— Pot să lucrez în tura de noapte?

[9] National Vocational Qualification, sistem britanic de recunoaştere a unor aptitudini utile în câmpul muncii. (*N.t.*)

— Am spus deja că poți să lucrezi în tura de noapte.

— Şi pot să fac program prelungit?

A studiat programul de lucru cu o față de constipat.

— Trebuie să avem grijă să nu munceşti prea multe ore. Există legi în privința...

— Am nevoie de bani.

Mi-a dat voie, cum făcea întotdeauna. Munceam oricând era posibil ca să-mi plătesc chiria şi pentru că nu voiam să fiu singur acasă. Sincer, mă simțeam destul de singur în momentele alea. Aşa că, atunci când nu eram la azilul de bătrâni, mă afundam în Proiectul meu Special.

Nu mă opream nicio clipă.

Boala are o etică a muncii foarte serioasă.

Matthew Homes
Apartamentul 607
Casa Terrence
Kingsdown
Bristol
Miercuri, 10 februarie 2010

Dragă Matthew,

Te rog şi insist să iei legătura fie cu mine (07700900934), fie cu oricare dintre membrii personalului de la Hope Road (01174960777) cât de repede posibil. E foarte important să-ţi administrăm injecţia, care deja a depăşit termenul cu o săptămână.

Sper că eşti bine,

Denise Lovell
Coordonator al echipei de îngrijiri
Centrul comunitar de sănătate mintală
Brunel – Bristol

sâcâitoare, nu?

Sunt bine.
Sunt bine.

dispari dracu'
dispari dracu'
dispari dracu'

V-AM OFERIT UN TUR ORGANIZAT.

Aţi văzut-o în colţ şi lăbărţându-se pe zidul din fund. V-a fost ruşine să spuneţi ceva, să puneţi vreo întrebare? Tuburile întinse peste tot şi borcanele cu murdăria întărită.

Ciudat, nu?

La început n-am ştiut ce e, pentru că nu eu făceam desenele. El îmi mişca mâna, scrijelea cu pixul pe caietul de desen şi pe peretele din dormitor.

Praful lui interstelar.

Atomii lui.

Mă trezeam în camera de zi, purtând încă hainele de lucru din noaptea de dinainte; o pereche de pantaloni gri şi o bluză albă de infirmier, mototolită şi udă de transpiraţie. Aveam gura uscată şi mă dureau gâtul şi umerii. Peste tot primprejurul meu erau materiale noi. Nu-mi dădeam seama de unde au apărut. Aşa se întâmpla în fiecare zi, apăreau tot mai multe. Odată am băgat mâna în rucsac şi m-am tăiat la deget într-un ciob. Durerea a sfâşiat ceaţa; cotrobăisem prin tomberoane şi coşuri pentru reciclare. Drept nucleu, o cutie de îngheţată. Borcane şi sticle pentru electronii care orbitează. Umplusem sacoşe cu pământ reavăn, din care scăpasem şi pe covor. Mai erau şi alte tuburi de

plastic, furate de la serviciu. Tuburi cu care să tragi aer din butelii, tuburi prin care să te pişi într-o pungă.

Şi scotch. Şi gumă de lipit.

Poate chiar o să fie distractiv.

Pe când durerea ascuțită lăsa locul unei pulsații surde, am simțit că mâinile încep să mi se mişte. Puteam să muncesc ore în şir fără să mănânc sau să beau. Şase, şapte, opt ore, în care găuream cu grijă capacele mânjite de gem cu şurubelnița de la briceag, apoi băgam tuburile şi astupam găurile.

— Eşti acasă, dragule?

N-am auzit-o bătând. A pătruns doar glasul ei. Cutia poştală s-a închis.

Buni stătea în lumina albastră de pe coridor cu câte o sacoşă de la Tesco în fiecare mână. A zâmbit:

— Mi s-a părut că te aud. Nu te țin din treabă, nu? Eram doar în trecere şi...

— Nu poți să intri.

— Am adus câteva ceva de mâncare, mă gândeam că am putea...

— Nu poți să intri, buni.

— Dar...

— Întârzii la serviciu.

— E târziu. E ora cinei.

— Lucrez în tura de noapte.

— Atunci lasă-mă să te conduc. Putem pune totul repede în bucătărie, durează numai câteva minute. A dat să împingă uşa să intre, dar am stat în calea ei.

— Care e problema? a întrebat.

— Niciuna.

— Matthew, dragule! Ai pantalonii plini de noroi.

— Da?

— Ăla e sânge?

— Poftim?

— Acolo, pe bluză.

— M-am tăiat la deget.

— Dă-mi să văd.

— Trebuie să plec, buni, întârzii.

— Nici măcar nu ţi-ai pus un plasture. A lăsat jos sacoşele şi a început să scotocească prin geantă. Ştiu că am pe undeva. Nu ştii niciodată când...

— Te rog să nu faci caz de chestia asta.

— Nu fac caz. Gata. Dă-mi...

A dat să mă apuce de mână. M-am retras.

— Vorbesc serios. Am treabă. Nu poţi să vii pur şi simplu şi să te aştepţi să-ţi dau drumul în casă. Sunt ocupat, am treabă.

— Da. Sigur. Sigur, dragule. Îmi pare rău!

Cred că s-a simţit puţin jignită. A aruncat plasturele înapoi în geantă şi a închis-o. A dat să mai spună ceva, dar am închis uşa.

M-am uitat la ea pe vizor.

Părea îngrijorată, dar n-a mai bătut. A ridicat mâna spre uşă şi a ţinut-o aşa o vreme, dar n-a bătut. Asta e povestea cu buni, niciodată nu s-ar băga cu forţa în casa cuiva, indiferent cât de mult şi-ar dori.

Ha!

E ca un vampir. Trebuie s-o inviţi tu înăuntru.

Am să-i spun asta data viitoare când o văd. O să-i placă mult. Vine în vizită o joi da, una nu, dar nu e rândul azi. Va trebui să ţin minte gluma cu vampirul pentru săptămâna viitoare. Semeni cu bunică-tu, va râde ea. Ai acelaşi simţ al umorului spurcat. O să spună că nu

ştie ce să se mai facă cu noi, dar se vede că-i place de fapt. Dar sigur NU-i va plăcea ce fac eu acum; faptul că trag chiulul de la centrul social ca să-mi scriu povestea, că ignor scrisorile de la Denise Lovell şi că nu-mi iau medicamentele.

Asta n-o să-i placă deloc.

Dacă n-ar fi buni, m-ar durea fix în cot, dar când un om ţine la tine aşa de mult, ştiu că nu-i frumos să-l faci să se îngrijoreze. Va fi îngrijorată şi de data asta, şi a fost îngrijorată şi atunci. Am urmărit-o pe vizor şi am aşteptat, plin de speranţă.

A lăsat sacoşa cu cumpărături lângă uşă şi a dispărut.

Asta se numeşte genogramă.

E un arbore genealogic pe care îl desenează doctorii. Te ajută să vezi ce crengi au roade putrede.

Ăsta de jos sunt eu, vă fac cu mâna. Sunt de sex masculin, ceea ce înseamnă că stau într-un pătrăţel. Şi, pentru că e genograma mea, pot să stau într-un pătrăţel îngroşat. Simon e lângă mine şi stă şi el într-un pătrăţel, dar cu un X pe el, ceea ce înseamnă că a murit.

Cu o creangă mai sus în stânga e tata.

Salut, tăticule!

Lângă tata e unchiul Stew, a murit de cancer pancreatic la vârsta de treizeci şi opt de ani. Ce trist, a zis lumea. Aşa de tânăr, a mai zis. Asta demonstrează ce spuneam, a zis.

Mai urcăm un pic şi dăm de părinţii tatei; XX. Tata se trage dintr-un lung şir de oameni morţi.

Mama e un cerculeţ, iar porţiunea ei din arbore e mai plină de viaţă. Cea de lângă ea e mătuşa Jacqueline, iar apoi vine mătuşica Mel, care e măritată — printr-o

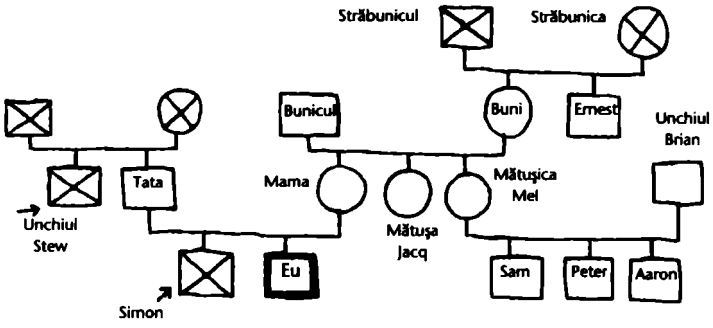

linie orizontală — cu unchiul Brian. Ei au trei băieţi; verii mei Sam, Peter şi Aaron. Mai urcăm puţin. Mare atenţie. Odată Peter a căzut dintr-un copac. A păţit-o aşa de tare, încât a stat la terapie intensivă timp de-o săptămână şi toată lumea se temea să nu moară. Dar n-a murit.

Nu e niciun X, vedeţi?

Buni şi bunicul sunt sus. Iar sus de tot sunt străbunica şi străbunicul, care au murit la o diferenţă de o lună unul de altul când eu eram mic. E pe undeva o fotografie în care mă ţin în braţe, iar străbunicul se strâmbă, fiindcă îmi umplusem scutecul.

Dacă tot aţi prins gustul urcatului, atunci aruncaţi o privire împrejur şi admiraţi priveliştea. Sunt milioane de arbori ca ăsta, dar încă n-am găsit fructul putred, aşa că nu coborâţi.

— Ăsta e suc acidulat?

Am băgat mâna în una din sacoşele pe care mi le-a lăsat buni. Ea ajunsese la capătul coridorului şi se pregătea să coboare treptele. S-a oprit şi s-a întors.

— E câte ceva, a spus ea. Ai grijă să mănânci legumele.

Am sorbit lacom din sticla de Cola. Nu băusem nimic toată ziua.

— Nu vreau să te ţin din treabă, dragule!

— Mai ţii minte când am stat cu tine şi bunicul? Mai ştii? Când eram mic. Când am venit să stau un pic, după, după ce Simon...

— Sigur că-mi amintesc. S-a întâmplat ceva?

— Bunicul m-a dus la bucata lui de pământ ca să te scape de mine. Mai ţii minte?

Buni se întorsese la uşă, dar tot n-am invitat-o să intre.

— Matthew, ai ochii cât cepele. Pari aşa de obosit...

— Bunicul m-a ajutat să ridic dalele grele de ciment, ca să mă pot uita la furnici.

Buni a zâmbit:

— Spunea că-ţi place să faci aşa. Şi să joci jocuri pe calculator.

— Da, chiar îmi plăcea.

— Ce-ar fi să bem o ceaşcă...

— Îmi plăcea, fiindcă îmi amintea de vremea în care făceam aşa cu Simon. Acasă, vreau să spun. În grădina noastră. Îmi amintea cum îşi dorise el o fermă de furnici. Ştiai, buni?

— Nu ştiam, dragule. Memoria mea nu e...

— Nu. Ei bine, mama a spus că nu are voie. Dar nu era cine ştie ce şi, chiar dacă ar fi fost dezamăgit, i-ar fi trecut într-o secundă, fiindcă lui nu-i păsa niciodată de treburile astea. Adică nu stătea niciodată bosumflat sau chestii de-astea, nu?

Buni a zâmbit iar, dar zâmbetul îi era trist.

— Aşa e. Era un băiat bun.

— Era cel mai tare, am izbucnit.

Buni a părut speriată; nu-mi stătea în fire să ridic glasul la ea. Nu eram supărat, nu asta era cauza. Cel mult eram speriat, ca atunci când adrenalina pune stăpânire pe cuvinte şi începe să le arunce mai tare şi mai repede, iar ele se împotmolesc.

— A fost cel mai tare, buni. Aşa că m-am hotărât să-i fac eu una. După ce — de ziua lui. După ce — fiindcă şi morţii au şi ei zile de naştere, nu?

Buni n-a răspuns şi s-a întins să mă mângâie pe cap.

— Dar nu i-am făcut-o la vremea aia. Aveam de gând, am luat un borcan gol de gem şi m-am dus în grădină, dar apoi s-a întâmplat ceva. Când căutam furnicile, când săpam în pământ. E greu de explicat. M-am simţit aproape de el, de parcă ar mai fi aici. S-a mai întâmplat şi alte dăţi, dar asta a fost prima oară şi m-am gândit mult la asta, şi că nu i-am făcut ferma de furnici.

Mi-am dus mâna lui buni la obraz. Tremura.

— Ştii din ce suntem făcuţi, buni?

N-a ştiut ce să spună şi a dat să zică o prostie, ca să încerce să schimbe atmosfera.

— Din melci, zmei şi codiţe de că[10]...

— Eu vorbesc serios.

— Pari aşa de obosit.

— Suntem făcuţi din nişte chestii micuţe care se numesc atomi. Am învăţat la şcoală mai demult şi am citit pe tema asta. Am învăţat singur. Cum arată diferiţii atomi, chestii de genul ăsta.

— Asta o cam depăşeşte pe buni, îngeraşul meu.

---

[10] Referire la un cântecel pentru copii, în traducere aproximativă: Din ce sunt făcuţi băieţeii?/ Din melci, zmei şi codiţe de căţei. (*N.t.*)

— Depăşeşte pe toată lumea. Asta e! Sunt singurul care ştie. Crezi că şi amintirile sunt făcute tot din atomi?

— N-aş...

— Ei bine, aşa e. Trebuie să fie aşa. Toate sunt făcute din atomi. Şi poţi să le modelezi tu, înţelegi? Să nu mai fie amintiri şi să redevină reale, cu ingredientele potrivite, adică cu tipul potrivit de atomi şi aşa mai departe.

— Ce-ar fi să luăm o gură de aer proaspăt?

— Pot să-ţi arăt cu ce m-am îndeletnicit, dacă vrei.

Trebuie să-i fi fost greu, fiindcă nici eu nu mă pricepeam să explic prea bine. Să-i explic cum e Proiectul meu Special era ca şi când aş fi încercat să explic un vis, cum poate el să pară inteligibil, până când se loveşte de realitate şi atunci brusc scapă de sub control.

— Poţi să mă ajuţi dacă vrei.

Buni n-a răspuns. A părut să se clatine pe picioare şi se făcuse palidă la faţă.

Buni mă vizitează o joi da, una nu, iar o joi da, una nu îl vizitează pe Ernest. Nu l-am întâlnit niciodată şi n-am ştiut nimic despre el până în vacanţa în care au venit pe la noi mătuşica Mel, unchiul Brian şi cei trei băieţi. Eu aveam şapte, poate opt ani atunci.

A fost tare, pentru că în timp ce adulţii stăteau de vorbă la un pahar de vin şi bucăţele de brânză, noi, copiii, am avut voie să stăm până târziu, împărţind dulciurile pe care ni le aduseseră buni şi bunicul. Şi a fost şi mai tare, fiindcă verii noştri erau mai buni decât noi la înjurat şi la bătaie, şi, deşi Sam şi Peter erau de-o vârstă cu noi, eu şi Simon tot îi idolatrizam. Aaron e cel mai mare. A lui a fost ideea să construim un fel de bârlog în dormitorul lui Simon, în care să ne târâm cu lanterna

ca să ne umflăm de prafuri fructate[11] şi Iced Gems, şi apoi s-a apucat să ne sperie cu poveşti despre Şcoala cea mare că, dacă nu te integrezi sau nu porţi adidaşii care trebuie, băieţii mai mari îţi bagă capul în veceu.

— De unde ştii tu? a întrebat Peter. Tu începi abia semestrul viitor.

— Toată lumea ştie, a insistat Aaron.

— Atunci ar trebui să-ţi faci griji pentru tine. Pentru că asta o să păţeşti.

— Dispari d-aici!

— Mda, a spus Sam, profitând de ocazia de a-l lua la rost pe fratele lui mai mare. Aşa o să păţeşti.

— Ba nu.

— Ba da. O s-o păţeşti.

Aaron l-a lovit tare pe Sam peste braţ.

— Gura! N-o să păţesc aşa ceva. Pentru că, dacă se apropie vreunul de mine, îl pun pe unchiul Ernest pe el. Şi, dacă nu-ţi ţii gura, îl pun şi pe tine.

Cei doi băieţi mai mici au tăcut. Simon a mai luat un deget de praf.

— Cine e unchiul Ernest?

— Ce? Nu ştii cine e unchiul Ernest?

Am clătinat amândoi din cap.

Aaron a zâmbit, iar Sam a şoptit entuziasmat:

— Spune-le, Aaron. Spune-le cum ne-ai spus nouă, cu lanterna.

Aaron ne-a pus să stingem lanternele. Apoi şi-a lipit-o pe a lui sub bărbie ca să nu-i vedem decât faţa, plutind în beznă, cum faci când spui poveşti cu fantome. Ne-a pus să jurăm că nu suflăm o vorbă.

---

[11] În limba engleză *sherbet*, un praf dulce cu gust de fructe care se poate consuma ca atare sau sub formă de suc. (*N.t.*)

— Jurăm.

— Să muriți voi?

Am dat solemn din cap.

— Unchiul Ernest e fratele lui buni, a explicat el. Dar nu-l vedem niciodată pentru că...

— Fă-o ca lumea, a schelălăit Sam. Fă chestia aia cu toporul.

— Gura, nătăfleață! Îmi strici povestea.

— Așa e, ține-ți gura, a spus și Peter. Lasă-l pe Aaron să spună.

Aaron și-a îndesat un Black Jack în gură și și-a potrivit lanterna.

— Nu-l vedem niciodată pentru că e pus la păstrare. Stă în subsolul rece și întunecos al unui azil de nebuni.

— Un ce?

— Voi nu știți nimic, așa-i?

— E ca un fel de închisoare, ne-a sărit Peter în ajutor. Acolo stau nebunii.

Simon a icnit zgomotos. Nu-i vedeam bine fața, dar încă mi-o închipui, chiar și acum.

Ți se face frică atunci când îți moare cineva drag, nu? Mai ales dacă ești mic atunci când se întâmplă, se poate să-ți faci griji că, odată cu trecerea timpului, n-o să mai poți să ți-l imaginezi cum trebuie. Sau că vocea lui se va amesteca cu alte voci și n-o să mai știi exact cum era.

Eu nu-mi fac griji din cauza asta.

Simon s-a aplecat să fie mai aproape și, cu glasul drăcesc și însuflețit, a șoptit:

— Unchiul Ernest e nebun?

— E nebun, Aaron? E nebun? Spune-ne.

Aaron și-a șters o picătură din saliva lui Simon de pe obraz:

— În copilărie nu era. Era normal, ca noi.

— Simon nu e normal, a mormăit Sam.

Dar Simon nu l-a auzit sau, dacă l-a auzit, n-a lăsat să se vadă. Şi nici nu m-a văzut cum îi strivesc degetele lui Sam de duşumea, făcându-l să bocească.

Aaron şi-a stins lanterna.

— Lăsaţi-o baltă!

— Nu, spune-ne. Spune-ne.

— E ultima şansă, pe cuvântul meu.

Ar trebui să spun că povestea lui Aaron nu era adevărată. Într-o oarecare măsură era, dar nu partea cu toporul. Fratele lui buni n-a făcut rău nimănui în viaţa lui. Nu ştiu ce-a aflat Aaron mai demult, dar nu asta.

Inventase totul ca să-i sperie pe Peter şi pe Sam, iar acum avea ocazia să ne sperie şi pe mine şi pe Simon. Asta nu înseamnă că era om rău, fiindcă era doar un băieţel, şi ştiu că buni s-a simţit îngrozitor pentru ce-a făcut când a venit sus şi a auzit din întâmplare.

— Era normal, a spus Aaron. Asta până să meargă la Şcoala cea mare şi copiii ceilalţi să se ia de el.

— I-au băgat capul în veceu?

— Exact, a spus Aaron. Şi altele şi mai rele.

— De-asta a înnebunit? am întrebat.

— Nu. A înnebunit din cauză că bătăuşii i-au făcut chestia aia lui buni.

L-am simţit pe Simon cum mă apucă de mână.

— Ce i-au făcut?

— Dacă-ţi ţii gura, îţi spun. Se ducea la o altă şcoală, pentru fete. Dar ea şi unchiul Ernest mergeau acasă împreună. Şi pentru că pe vremea aia stăteau la ţară, trebuiau să meargă pe câmp, unde sunt plante înalte şi alte chestii, aşa că e simplu să te ascunzi. Şi, într-o zi,

asta au făcut bătăuşii, vreo trei-patru, sau poate chiar mai mulţi, împreună cu fraţii lor. Stăteau ascunşi cu toţii, îi aşteptau pe buni şi pe unchiul Ernest să treacă, iar când au trecut, au sărit cu toţii afară. Şi l-au ţinut pe unchiul Ernest.

Aaron a făcut o pauză de efect.

— Zi-le de topor, a schelălăit Sam.

Aaron nu putea spune ce i se întâmplase lui buni, pentru că nu înţelegea nici el. În discuţia adulţilor pe care o auzise cu mult timp în urmă, detaliile acestea erau ascunse în spatele unor cuvinte necunoscute. Am încercat să-mi imaginez cum vorbise mătuşica Mel despre asta, transformând o tragedie de familie într-o anecdotă pe care să le-o împărtăşeşti prietenilor, dacă făcuse şi ea o pauză de efect, dacă povestea fusese întreruptă de sosirea desertului. Mă gândesc cum trecerea timpului face ca totul să pară mai puţin real.

Aaron îi spionase de pe scara lui de observaţie, cuprins de toropeală, şi atunci au fost rostite cuvintele pe care le înţelesese. Cuvinte precum vină, şi ruşine, şi coşmaruri — genul de coşmaruri care te smulg din somn şi te fac să cauţi ceva ce nu mai există.

— N-a mai ieşit din camera lui. Un an întreg.

Aaron a lungit cuvântul „an". Era un povestitor priceput. Eram cu toţii aşa de prinşi, încât niciunul dintre noi n-a auzit paşii urcând scările.

— Ori de câte ori încerca cineva să vină să-l vadă, ţipa întruna, până când îl lăsa în pace. Apoi, noaptea, îl auzeau prin uşă, vorbea şi râdea, de parcă ar mai fi fost cu cineva. Până când, într-o dimineaţă, a venit la micul dejun îmbrăcat în uniformă, cu părul pieptănat frumos, şi a luat în linişte masa cu străbunicul, străbunica şi buni,

de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. A spus că avusese un coşmar îngrozitor, că o visase şi pe buni, şi că era foarte bucuros că nu era adevărat. Şi-a spălat farfuriile şi a sărutat-o pe obraz, spunând că o conduce acasă de la şcoală ca de obicei, dar că nu o poate duce până acolo, pentru că avea ceva important de făcut mai întâi. Abia mai târziu în dimineaţa aia, când străbunicul era în grădină, a observat că uşa de la şopron era descuiată şi se scutura în bătaia vântului. Şi a auzit primul...

Aaron s-a oprit; ni se păruse că am auzit ceva. Se speria şi el la fel de tare cât ne speria pe noi. Simon m-a strâns mai tare de mână. Aaron îşi căuta cuvintele potrivite să încheie povestea.

Era un bun povestitor. Acum lucrează la o bancă şi de Crăciun primesc în fiecare an o felicitare de la el şi de la logodnica lui, care cred că se numeşte Jenny sau Gemma sau ceva de genul ăsta. Spune mereu acelaşi lucru: că trebuie să ne mai vedem, că ar trebui să ieşim la o bere, dacă am avea vreodată drum la Londra. E drăguţ din partea lor că spun aşa, că pretind că ar crede că sunt genul ăla de om, că duc o viaţă în care întâmplarea m-ar putea aduce la Londra. În tot cazul, chiar dacă aş fi genul ăla de om, tot nu i-aş aminti lui Aaron ce povestitor bun era, fiindcă presupun că e o amintire din copilărie pe care ar prefera s-o dea uitării. S-a uitat fără grabă de la unul la altul, sporind tensiunea.

— Când străbunicul a auzit primele ţipete îngrozite venind de pe câmp, s-a uitat în şopron şi a realizat că toporul lui...

Acoperişul bârlogului a fost dat brusc în lături; buni stătea deasupra noastră.

— Rahat... Rahat...

Deja ați început s-o cunoașteți pe buni, deși nu ați întâlnit-o niciodată. Știți ce fel de om e, că e bună, generoasă, iubitoare și răbdătoare, că nu zice niciodată vreo vorbă rea despre cineva.

— Rahat cu ochi!

Aaron a dat să spună că îi pare rău, dar buni îl târa deja prin cameră. Era prea șocat să plângă când ea l-a așezat pe genunchi și și-a scos papucul. Câteva clipe mai târziu, în pragul ușii au apărut mama și mătușica Mel, cu gurile căscate.

— Poți să mă ajuți, am spus din nou. Pot să-ți arăt cum merge treaba, buni. Putem să-l terminăm împreună.

Buni și-a plimbat privirea prin camera de zi; era palidă la față. Cred că trebuia să se așeze, dar nu era loc. Toată podeaua, scaunele, masa și fiecare suprafață erau ocupate. Umplusem sute de sticle și borcane cu pământ, unind mai multe cu niște tuburi de plastic. Hidrogenii erau deja gata — ei sunt cel mai simplu de creat — un singur proton și un singur electron. Făcusem zece, pentru că suntem creați din zece procente de hidrogen. Oxigenii mi-au dat mai mult de furcă, doi electroni în primul înveliș și șase în învelișul exterior. Apoi le împerecheam, ciocnind o pereche de electroni de la fiecare pentru a forma legături covalente. Deseori din cauza asta se spărgea sticla, așa că cele mai multe furnici scăpaseră și mișunau pe covor.

Buni și-a dus o batistă la gură.

— Ai nevoie de ajutor.

— Ce vrei să spui? Mă simt bine. Nu înțelegi, buni. Îl aduc înapoi.

— Te rog, Matthew.

— Nu-mi vorbi aşa.

— Cum?

— Ca mama, cum vorbiţi cu toţii. Nu-mi spune ce să fac.

— Nu-ţi...

— Ba da. N-ar fi trebuit să-ţi dau drumul în casă, e treaba mea. Ştiam că nu pot avea încredere în tine. Eşti exact ca restul.

— Te rog, mă îngrijorezi.

— Atunci pleacă acasă. Lasă-mă în pace!

— Nu pot, nu aşa. Încearcă să înţelegi.

— O să întârzii, întârzii la muncă.

— Matthew, nu poţi...

— Încetează! Nu-mi spune tu ce n-am voie să fac. Trebuie, da? Tu nu înţelegi. Nu vreau să te supăr, buni. Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să-ţi dau drumul în casă.

O joi da, una nu, buni vine să mă viziteze, iar o joi da, una nu, se duce să-l viziteze pe Ernest. Vorbeşte despre el din când în când. E frumos şi s-a făcut şi mai frumos cu vârsta. Întotdeauna se piaptănă şi se bărbiereşte înainte să vină ea în vizită şi ajută la îngrijirea grădiniţei spitalului special în care şi-a trăit mare parte din viaţă. Unele zile nu sunt prea bune, dar aşa se întâmplă într-o familie. Aşa spune buni.

Ea nu se ruşinează niciun pic cu el.

— Mă duc la muncă, am spus. Trebuie să plec.

Nu ştiu cât a stat. Singur în bucătărie, cu noaptea bulucită la fereastră. A curăţat cât a putut, frecând mizeria până au durut-o mâinile, până a fost prea obosită să continue. Fratele ei are un beteşug, o boală cu formă şi glas de şarpe. Se târăşte pe crengile arborelui nostru genealogic. Trebuie să i se fi rupt inima când şi-a dat seama că era rândul meu.

APOI A VENIT TURA DE NOAPTE. Era în jur de trei dimineaţa.

Nu dormisem, nu-mi luasem pauză, fiindcă duceam lipsă de personal şi fiindcă pauzele erau scăzute din salariu, aşa că, dacă nu-mi luam, aveam încă şapte lire patruzeci pentru chirie.

Tocmai ajutasem un pacient să urce în pat după ce-l văzusem bălăbănindu-se pe coridoarele întunecoase, cu pantalonii de la pijama alunecându-i pe şoldurile osoase. Voiam să aflu ceva despre el, ceva ce-i puteam spune ca să-l fac să se simtă în siguranţă, să-l liniştesc vorbindu-i despre vizita soţiei lui sau a copiilor. I-am aprins veioza de pe noptieră, am descuiat sertarul şi i-am scos dosarul. Prinsă cu scotch de interiorul copertei, era fişa lui personală. Dar arăta altfel decât celelalte, scrisul era altfel. Ăsta a fost primul lucru pe care l-am remarcat. Majoritatea fişelor erau scrise de Barbara, o asistentă veche, care se mândrea cu faptul că sunt îngrijite. Dar asta nu era deloc îngrijită. Cuvintele se înşirau şovăitoare pe pagină şi fiecare literă era scrisă prea apăsat cu creionul. Parcă mi-l şi închipuiam în timp ce scria, cu faţa schimonosită de la efort. Zicea cam aşa:

BUNĂ numele meu e Simon Homes. Dar poţi să-mi zici fratele tău. Mi-e teamă că o să mă uiţi. Asta ni se

întâmplă nouă, celor de aici. Suntem daţi uitării. Mă enervează chestia asta. Mai ştii ce făceam noi dimineaţa? Ne ascundeam după uşă până venea tata şi apoi îl trânteam la podea. Ce ne mai distram! Ne distram bine de tot. Nu credeam că o să uiţi vreodată. Te-am cărat pe faleză la Ocean Cove. A fost greu, dar aşa am făcut şi ai fost mândru de mine. N-am să te las să mă uiţi, Matthew. N-am să te las niciodată să mă uiţi. Trebuie să vii la joacă.

În mintea mea e un puzzle format din trilioane şi trilioane şi trilioane de atomi. Se poate să dureze ceva. Bătrânul m-a prins de bluza de la uniformă, smulgându-mi capsele cu unghiile lui casante. M-a tras aşa de aproape, încât m-a frecat cu barba lui nerasă pe vârful nasului.

— Tu eşti, Simon? am şoptit. Tu eşti acolo?

A căscat la mine ochii apoşi. Glasul parcă îi răzbătea de departe, cum li se întâmplă multora dintre ei, când nu mai sunt stăpâni pe propriile lor vorbe, ci acestea îi stăpânesc pe ei.

— Sunt Pierdut, sunt Pierdut, sunt Pierdut, a spus el.

M-am smuls de lângă el.

Sunt Pierdut, sunt Pierdut, sunt Pierdut.

În curtea din faţă, cealaltă asistentă fuma o ţigară sub raza necruţătoare a unei lumini de siguranţă.

— Iisuse Hristoase, Matt, a spus ea. Zici că ai văzut o fantomă. Faţa îi plutea spre mine, schimbându-şi forma. Am trecut pe lângă ea. În timp ce ieşeam în fugă pe porţi, striga la mine să mă întorc. Că nu se terminase tura, că nu putea ridica singură pacienţii.

Sunt Pierdut, sunt Pierdut, sunt Pierdut.

Un grup de băieţi venea de pe o stradă lăturalnică.

— La ce dracu' caşti ochii?

Aveau feţele ascunse de glugi şi şepci. Numai când m-am apropiat l-am văzut bine, i-am văzut chipul reflectat în chipurile lor. Trebuie să vii la joacă.

— Tu eşti, Simon?

— Poftim? Ia uitaţi-vă la el, cred c-a tras ceva pe nas. Ce dracu' zici acolo, ciudatule?

— Scuze. Credeam...

— Frate, dai şi tu o hârtie de cinci cu împrumut?

— Poftim?

— Ţi-o dăm înapoi.

— Da...

Sunt Pierdut, sunt Pierdut, sunt Pierdut.

Am dat buzna într-o dimineaţă nouă, tivită cu ceaţă. Străzile s-au trezit la viaţă sub un cer înnorat. Oamenii se holbau la mine, arătându-mă cu degetul sau întorcându-se repede. În fiecare dintre ei se afla el; mulţii, mulţii, mulţii lui atomi, şi fiecare dintre ei avea faţa lui, faţa lui frumoasă şi zâmbitoare.

Nu mă înspăimânta, nu asta era problema.

Era o minunăţie.

Atunci lucrurile au luat o întorsătură

urâtă

PANTOFII ÎMI DISPĂRUSERĂ şi fuseseră înlocuiți cu nişte papuci galbeni îmblăniți. Când mă gândesc la asta, parcă şi sunt acolo. Unele amintiri refuză să se lase abandonate în timp sau spațiu. Ne urmăresc, creează o breşă cu un scârțâit metalic şi privesc prin ea cu ochi iscoditori. Sunt acolo. În fața mea e o uşă metalică uriaşă, acoperită cu vopsea albastră, scorojită. Nu e mâner pe partea asta. Nu trebuie să se deschidă de pe partea asta. Am buzunarele goale şi-mi lipseşte cureaua de la pantaloni. Habar n-am unde sunt. Lumina albă a unui tub fluorescent aflat într-o cutie de protecție pâlpâie deasupra. Pereții sunt golaşi, placați cu pătrate mizerabile de ceramică. În colțul îndepărtat e un veceu lucios de oțel fără colac sau capac. Aerul miroase a înălbitor. Trupul ăsta nu e al meu, se contopeşte cu spațiul dimprejur, aşa că nu simt unde mă termin eu şi unde începe restul lumii. Păşesc spre uşă, mă dezechilibrez, mă clatin şi mă lovesc de veceul metalic. Din buze mi se scurg picuri roşii şi iau cu ei şi o bucățică perfectă şi albă de smalț, care cade în vasul veceului. Coboară uşor, imponderabil în apa întunecată. Breşa se închide. Unele amintiri refuză să se lase abandonate în timp sau spațiu, sunt mereu prezente. Cineva spune că n-am făcut nimic rău: N-ai făcut nimic rău, eşti într-o

Celulă a Poliției pentru siguranța ta, pentru că nu te simți bine, eşti confuz, dezorientat, pierdut, pierdut, pierdut. Sunt acolo. Simt gust de vată şi cineva spune că am fost sedat, că m-am lovit de veceul metalic. Era gata să leşini, spun ei. Îmi dau calmante. Spun că se poate să dureze un pic, va dura ceva timp până să-mi facă rost de un pat de spital. Voi fi trimis într-o SECȚIE DE PSIHIATRIE. Pe cine ar putea suna, cineva care şi-ar putea face griji din pricina mea? Împing limba în vata îmbibată şi-n gură mi se răspândeşte gustul sângelui cu iz de ironie. Nu trebuie să sune pe nimeni. Nu mai trebuie. Acum mi-am regăsit fratele.

Bristol United
Parteneriatul pentru Sănătatea Mintală

DI Matthew Homes
Casa Terrence Apartamentul 607
Kingsdown
Bristol, BS2 8LC
11.02.2010

Ordinul pentru Tratament Comunitar

Dragă domnule Matthew Homes,

Prin prezenta vă reamintesc care vă sunt obligaţiile asumate prin Ordinul pentru Tratament Comunitar (CTO). Asumându-vă acest ordin, v-aţi dat acordul să participaţi integral la programul terapeutic din Centrul social Hope Road şi să respectaţi schema de tratament.

În prezent nu vă respectaţi aceste obligaţii şi trebuie să ne întâlnim să discutăm aceste chestiuni şi să decidem cum vă putem acorda sprijin. Vă rog să vă prezentaţi la clinica din Centrul social Hope Road **la ora 10, luni, 15 februarie**. Dacă nu vă puteţi prezenta, trebuie să telefonaţi în prealabil. Dacă nu vă prezentaţi şi nu ne contactaţi în prealabil, voi emite o cerere prin care să fiţi adus la spital pentru o evaluare oficială.

În conformitate cu planul agreat prin CTO, o copie a acestei scrisori i-a fost trimisă persoanei de contact, doamnei Susan Homes.

Cu stimă,

Dr. Edward Clement
medic specialist psihiatru

CIOC CIOC CIOC

Cioc cioc CIOC CIOC. Sunt afară, stau la uşa mea, se uită prin cutia poştală, ascultă cum bat la maşină. Ştiu că sunt aici.

Buni şi-a pus probabil mâna pe braţul mamei şi-i spune: încearcă să nu-ţi faci griji, va fi bine, îşi scrie poveştile. Tata probabil că se plimbă pe palierul de beton, culege gunoaiele, furios, fără să ştie de unde vine furia asta. Şi mama va continua să ciocăne, să ciocăne şi să tot CIOCĂNE, deşi pumnul îi zvâcneşte, până când deschid uşa. Fiindcă voi deschide uşa. O deschid întotdeauna.

Buni se va apropia să mă îmbrăţişeze, dar mai întâi mă voi îndrepta spre mama. Ştiu cât de disperată este.

— Vreţi să intraţi? voi întreba.

— Da, te rog.

— Nu mai am pliculeţe de ceai.

— Nu contează.

— N-am mai fost la magazin de ceva vreme.

— Nu contează.

Voi trece peste maşina de scris, peste scrisorile pe care le-am ignorat. Părinţii mei şi buni mă vor urma. Vom sta în camera de zi, numai tata va sta în picioare, cu spatele ţeapăn, va privi pe fereastră, supraveghind oraşul.

— Am primit scrisoarea de la doctorul Clement, va spune mama.

— Mi-am închipuit.

— A zis...

— Ştiu ce-a zis.

— Nu poţi să faci aşa ceva, dragule.

— Nu pot?

— O să-ţi fie rău, or să te bage înapoi în secţie.

Mă voi uita la buni, dar ea nu va spune nimic. Ea ştie că nu e bine să ia partea cuiva.

— Tu ce crezi, tată?

El nu se va întoarce. Va continua să se uite pe fereastră.

— Ştii ce cred eu.

CIOCCIOC Cioc Cioc

Cioc cioc cioc

Cioc Cioc

O să le dau drumul în casă. Aşa fac întotdeauna.

Şi o să mă duc la Centrul social: la grupul de arte, la grupul de discuţii, la grupul de relaxare şi o să fac ce mi se spune.

O să-mi iau medicamentele.

cum vă putem acorda sprijin

Nu e prea rău aici.

Am petrecut ceva timp în sala de relaxare. De fapt, este o sală normală, numai că sunt câteva fotolii din puf aruncate ici-colo şi un casetofon din care se răspândeşte o muzică plăcută, de meditaţie. E un loc la fel de bun ca oricare altul, dacă n-ai altceva mai bun de făcut.

Am o poveste în minte. Speram că, dacă o spun, poate capătă mai mult sens pentru mine. E greu de explicat, dar dacă mi-aş aminti totul, dacă mi-aş putea aşterne gândurile pe o foaie de hârtie, ceva ce aş putea atinge cu mâna apoi, nu ştiu. Nimic, probabil. După cum spun, e greu de explicat.

În sala de relaxare mi-a trecut prin cap să încerc să rezolv un puzzle. E un sertar plin cu aşa ceva şi mai sunt câteva aşezate teanc pe rafturi. M-am trezit că mă uit la unul cu o mie de piese. Imaginea de pe cutie înfăţişa un litoral cu faleze abrupte deasupra unei plaje presărate cu pietricele. Ici-colo, de-a lungul potecii de pe faleză, sunt nişte cocioabe din lemn de diferite culori, iar sus sunt aliniate zeci de rulote, ca un şirag ordonat de dinţi albi.

Îmi amintea foarte mult de Ocean Cove şi, dacă mă uitam mai atent, poate reuşeam să văd şi doi băieţei alergând pe potecă. Sau poate îi vedeam stând împreună pe plajă, strivind alge uscate între degetele de la picioare şi aruncând cu pietricele într-o stâncă, să vadă cine se apropie cel mai mult. Poate dacă mă trăgeam cu faţa aproape de cutie, îi şi auzeam râzând împreună. Sau exersând noi înjurături şi promiţând să nu-i spună mamei. Dar visam şi eu cu ochii deschişi. Nu era nimeni în imagine. Iar în cutie erau o mie de piese de nimic, iar unele dintre ele poate chiar lipsesc.

— Toate bune, frate? Nu ştiu de cât timp stătea cloncănici-clipici în pragul uşii, nu-l observasem.

— Toate bune, mersi, Steve.

M-am întors, am pus în casetofon o casetă cu muzică de nai sau cu cântecul unei balene şi am dat volumul mai tare.

— O să ascult asta.

— Vrei să stăm de vorbă?

— Nu.

N-am spus că prefer să fiu lăsat în pace, dar presupun că era evident, fiindcă n-a mai stat pe acolo. Dar nici n-a plecat imediat.

— M-am tot ţinut să-ţi dau asta, a spus el.

N-a fost un gest pompos, vreun cântec sau vreun dans. N-a cloncănit. N-a făcut cu ochiul. Mi-a dat o notiţă adezivă galbenă şi a plecat din încăpere.

Am simţit banda lipicioasă pe deget. Mi-a luat o clipă să-mi dau seama.

Nume de utilizator: MattHomes

Parolă: Scriitor_In_Rezidenta

Uneori sunt aşa de absorbit de mine încât nu observ bunătatea din jurul meu. Nu trebuia să facă aşa ceva. Nu e prea rău aici. Acum sunt conectat la computer ca Scriitor_in_Rezidenta şi trebuie să termin o poveste.

cu ochii pe ceas

Am fost dus de la secţia de poliţie la spital fără sirene, erau doar un poliţist la volan şi o asistentă socială alături de mine în spate, ţinea hârtiile de internare pe genunchi şi se juca distrată cu o agrafă de birou. Aveam gura plină încă cu vată, de când căzusem în celula de la poliţie, şi simţeam marginea neregulată a dintelui din faţă cu vârful limbii. Vocea fratelui meu se auzea cu pârâieli peste zgomotul staţiei de poliţie.

Vreau să vorbesc despre diferenţa dintre a trăi şi a exista şi cum m-am simţit cât am fost ţinut într-o secţie de psihiatrie zi după zi etc.

Ziua 13, de exemplu

7 dimineața

Mă trezește un ciocănit în ușa dormitorului și strigătul că e timpul să-mi iau medicamentele de dimineață. Am un gust metalic în gură, un efect secundar al pastilelor de dormit.

7:01 dimineața

Somn.

7:20 dimineața

Mă trezește un al doilea ciocănit. De data asta ușa se deschide și o asistentă intră și trage perdelele. Stă la picioarele patului până mă trezesc. Spune că e o zi frumoasă. Nu e o zi frumoasă.

7:22 dimineața

Merg pe coridor în halat. Stau la coadă să iau niște medicamente pe care nu le vreau. Evit contactul vizual cu ceilalți pacienți care fac același lucru.

7:28 dimineața

Iau pastilele care mi se dau, o multitudine de culori și forme într-un pahar de plastic. O întreb pe asistenta care ne dă medicamente pentru ce sunt.

— Cea galbenă te ajută să te relaxezi, iar cele două albe să scapi de gândurile tulburătoare pe care le-ai avut. Iar cealaltă albă e pentru efectele secundare. Știi toate astea, Matt.

— Vreau doar să verific.

— În fiecare dimineață?

— Da. Îmi cer scuze.

— Să ştii că poţi avea încredere în noi.

— Da?

Mă privesc să se asigure că le înghit. Întotdeauna le înghit. Iar ei privesc întotdeauna.

7:30 dimineaţa

La micul dejun mănânc cereale Weetabix cu o grămadă de zahăr şi un baton Mars pe care mi l-a adus mama. Cafeaua este fără cofeină. Cănile sunt de la Drug Reps. Denumirea medicamentelor pe care le detestăm e scrisă peste tot pe ele.

7:45 dimineaţa

Stau cu alţi pacienţi în grădina cu gard înalt a fumătorilor. Unii dintre ei vorbesc. Maniacii vorbesc. Dar spun prostii. Cei mai mulţi dintre noi nu spunem nimic.

Cei care n-au ţigări încearcă să capete una prin diverse şiretlicuri de la cei care au şi promit să le dea banii pe ele când vine ajutorul social.

Fumăm până ni se ia. Nu e nimic altceva de făcut. Nimic. Unii dintre pacienţi au degetele galbene. Unul dintre pacienţi are degetele maro. Tuşim cu toţii prea mult. Efectiv nu e nimic de făcut.

8:30 dimineaţa

Un asistent medical bagă capul pe uşă. Îmi spune că el se ocupă de mine pe schimbul ăsta. Mă întreabă dacă aş vrea să stea puţin cu mine. Nu e unul dintre acei lucrători cu care am încredere să stau de vorbă, aşa că refuz. Pare uşurat.

8:31 dimineața
Mă duc să fac pipi.

8:34 dimineața
Fumez în continuare.

9:30 dimineața
Termin ultima țigară. Mă cuprinde panica. Încerc câteva exerciții de respirație pe care le-am învățat de la terapeutul ocupațional. O doamnă maniacă își stinge țigara și începe s-o facă pe asistenta. Îmi spune că exercițiile de respirație o ajută și pe ea. Îmi spune că totul o să fie bine. Mă întreabă dacă vreau o ceașcă de ceai, dar apoi se ia cu altele și începe să discute cu altcineva despre diferitele tipuri de ceai care îi plac ei. Nu pare să observe când plec.

9:40 dimineața
Îmi pregătesc baia. Pe cadă e lipit părul pubian al cuiva. Mai întâi trebuie să scap de el. Simt o apăsare în piept. Îmi tremură mâinile. Panica se intensifică, mi-e greu să respir. Las baia în plata Domnului. Ies din baie.

9:45 dimineața
Bat la ușa biroului asistentelor. Toți cei din tura de dimineață sunt acolo. Pălăvrăgesc la o ceașcă de ceai și mănânc împreună prăjituri rămase de la cei din tura de noapte.

Am sentimentul că-i deranjez.

— Am nevoie de un PRN, zic.

PRN e denumirea medicamentelor pe care le luăm în caz de nevoie. Toți pacienții știu asta.

— Am nevoie de cel care mă liniștește, zic.

— Diazepam? Iei cu pastilele obişnuite, Matt. Ai luat deja de dimineaţă. Durează până îşi face efectul. Poţi să mai iei la prânz. De ce nu faci exerciţiile de respiraţie?

— Le-am făcut.

— Încearcă să te distrezi un pic. Ai putea să te îmbraci.

Aşa ne distrăm noi. Facem lucruri distractive. De exemplu, ne îmbrăcăm.

9:50 dimineaţa

Mă îmbrac cu pantalonii de camuflaj şi tricoul verde. Îmi leg şireturile la bocanci. Mă ghemuiesc în pat. Dorm.

12:20 după-amiaza

Mă trezeşte un ciocănit în uşă. A sosit căruciorul cu masa de prânz. Mă ridic. Fac pipi.

12:25 după-amiaza

Stau în sala de mese cu alţi pacienţi şi mănânc mâncare de spital. Nu e rea. Iau două porţii de pandişpan.

12:32 după-amiaza

În sala de mese vine o asistentă şi-mi dă pastila de diazepam. Nu stă până o iau. Ştie că pe asta chiar vreau s-o iau.

12:33 după-amiaza

Mi se oferă trei ţigări în schimbul diazepamului.

12:45 după-amiaza

Fumez prima ţigară.

12:52 după-amiaza

Fumez a doua ţigară.

1:15 după-amiaza

O doamnă pe care n-o cunosc vine în grădina fumătorilor şi mă întreabă dacă eu sunt Matt.

— Da.

— Bună. Sunt asistentă temporară, voi lucra aici în după-amiaza asta şi aş vrea să stăm puţin de vorbă, să vedem cum stau lucrurile.

— Nu te cunosc.

— Am putea să ne cunoaştem.

— O să mai lucrezi aici?

— Nu ştiu. Sper.

— Poţi să mergi cu mine la plimbare?

— Nu ştiu. Trebuie să văd dacă ai voie să ieşi însoţit.

— Am.

— Va trebui să verific. Mă întorc imediat.

Doamna pe care n-am mai văzut-o niciodată pleacă.

1:35 după-amiaza

Fumez ultima ţigară.

1:45 după-amiaza

Se întoarce doamna (pe care acum pot spune că am mai văzut-o o dată).

— Scuze că a durat atât. Nu-ţi găseam foaia de observaţie.

— Nu-i nimic.

— Erau tocmai în fundul fişierului.

— Nu-i nimic.

— Aşa e, ai voie să ieşi însoţit, dar asistenta responsabilă spune că stăm cam prost cu personalul astăzi, din motive de boală. E posibil să nu poţi ieşi la plimbare în după-amiaza asta. Ai ieşit azi-dimineaţă?

— Nu.

— Of, îmi pare rău, Mark!

— Mă cheamă Matt.

— Scuze. Asistenta responsabilă spune că mama ta vine pe la patru. Vei putea merge la plimbare cu ea. E bine aşa?

— Da.

— E cumplit când duc lipsă de personal, nu-i aşa? Îmi pare rău, Mark!

2 după-amiaza

În sala de vizionare. Ascult cum doi pacienţi se ceartă din cauza emisiunilor pe care vor să le urmărească. Mă gândesc să-mi tai gâtul. Îl ascult pe Simon. Mă gândesc dacă televizorul ar putea avea o legătură cu Simon. Mă gândesc dacă Simon poate transmite gânduri prin intermediul televizorului. Mă gândesc cu ce m-aş putea tăia. Mă gândesc să sparg o cană de cafea. Îl ascult pe Simon. Stau degeaba. Ascult cearta dintre cei doi pacienţi. Mă gândesc la Păpuşile de cârpă. Îl ascult pe Simon. Mă gândesc la Atomi. Îl ascult pe Simon. Mă uit la cana de cafea de pe măsuţa cu reviste. Îl ascult pe Simon. Simon e singur. Mă gândesc. Mă gândesc. Mă gândesc.

4 după-amiaza

— Bună, dragule!

— Vreau să merg acasă, mamă.

— Of, puişorule!

— Nu-mi mai zice aşa!

Mă uit la lucrurile pe care mi le-a adus. Batoane Mars, Golden Virginia, cutii de Ribena şi Kia-Ora, un caiet nou de desen şi creioane şi o geacă de camuflaj de la

magazinul de surplusuri militare de pe Southdown Road. Îi mulţumesc şi încerc să zâmbesc.

— Matthew, dragule, uită-te şi tu la dintele ăla. Lasă-le pe asistente să te ducă la dentist. Te rog, fă-o de dragul meu! Sau lasă-mă pe mine să te duc. Doctorul a spus...

— Nu mă doare. Nu mai face atâta caz!

— Vreau să-mi recapăt zâmbetul ăla fermecător.

— Nu e zâmbetul tău.

4:10 după-amiaza

Mergem la plimbare primprejurul spitalului. Îi spun mamei că mă simt mai bine. Îi spun că nu e nimic în neregulă. O întreb dacă morţii pot transmite gânduri prin intermediul televizorului. Încerc să-i accept vorbele de mângâiere. Încerc să-mi amintesc că e de partea mea. Îi spun că mă simt mai bine. O întreb sunt mai bine?

5:30 după-amiaza

Pleacă mama. Este adusă cina. Mănânc.

5:50 după-amiaza

Stau în grădina fumătorilor cu alţi pacienţi. Unii dintre ei vorbesc. Maniacii sunt cei care vorbesc. Dar spun prostii. Cei mai mulţi dintre noi nu spunem nimic. Cei care n-au ţigări încearcă să scoată de la mine prin şiretlic şi promit că mi le dau înapoi când primesc ajutorul social. Nu e nimic de făcut.

6:30 seara

Fac caca, apoi mă duc în dormitor şi încerc să mă masturbez. Nu reuşesc.

6:45 seara
Mă întorc în grădina fumătorilor. Se face frig.

7:05 seara
Mă plimb de colo până colo pe coridor. Mai e unul care face acelaşi lucru, un negru cu codiţe lungi şi cenuşii şi cu cămaşa descheiată, care îi lasă la vedere pieptul. Ne tot întâlnim la jumătate. Ne zâmbim. E distractiv. De colo până colo pe coridor, ne zâmbim de fiecare dată când trecem. Ne spunem „bună" şi „la revedere". Începem să iuţim pasul ca să ajungem mai repede unul lângă altul. Începem s-o luăm la fugă. Râdem de fiecare dată când ne întâlnim şi batem neîndemânatici palma. O asistentă iese din birou şi ne spune să ne potolim.

7:18 seara
Mă duc iar în grădina fumătorilor. Nu e chiar o grădină, ci un pătrat claustrofobic cu câteva scaune, iar chiştoacele stinse sunt peste tot pe dalele de beton. Efectiv nu e nimic de făcut.

7:45 seara
Mă duc să fac o ceaşcă de ceai în bucătărie. Doi pacienţi se giugiulesc. Mă întreabă la ce casc ochii. Plec înainte să fiarbă apa din ibric.

7:47 seara
Mă întorc în grădina fumătorilor. Nimic.

9:40 noaptea
E întuneric, e noapte, am noroi în gură, în ochi, iar ploaia cade necontenit. Încerc să-l car, dar pământul e

ud. Îl ridic şi cad, îl ridic şi cad, iar el nu scoate un sunet. Braţele îi atârnă fără vlagă pe lângă corp. Îl implor să spună ceva, Te rog! Spune ceva! Cad iar şi-l ţin, îi ţin faţa aproape de a mea, îl ţin aşa de aproape încât simt cum îl părăseşte căldura şi-l implor să spună ceva. Te rog! Te rog! Spune ceva.

10 noaptea

Mă cheamă să-mi iau medicamentele de seară. Stau la coadă pentru nişte medicamente pe care nu le vreau. Evit contactul vizual cu alţi pacienţi, care fac acelaşi lucru.

10:08 noaptea

Iau pastilele pe care mi le dau, într-o multitudine de culori şi forme, într-un pahar de plastic. Întreb pentru ce sunt.

— Sunt pastilele tale, Matt. Trebuie să le iei.

— Celelalte asistente îmi spun pentru ce sunt.

— Atunci ştii.

— Te rog, spune-mi!

— Bine. Astea două sunt pentru gândurile rele şi pentru voci.

— Nu aud voci*.

— Mă rog...

— Am spus că nu aud voci, da? E fratele meu, la dracu'! De câte ori trebuie să vă spun?

— Te rog să nu înjuri, Matt. Mă intimidezi.

— Nu încerc să te intimidez!

— Bine, atunci te rog să nu mai strigi.

— N-am vrut să te intimidez. Zău!

— Vrei să-ţi spun pentru ce sunt celelalte pastile?

— Da, te rog.

— Asta e pentru că ai simţit efecte secundare, ar trebui să te ajute să nu mai salivezi noaptea. Iar asta e pentru somn. De fapt, dacă vrei, pe asta poţi să încerci să n-o iei.

— Pe care?

— Pe cea pentru somn. Nu e PRN. Nu trebuie s-o iei.

— Încerc să n-o iau. Îmi lasă un gust ciudat în gură.

— Un gust metalic?

— Da.

— Se întâmplă adesea. Vezi cum te descurci fără ea.

— N-am vrut să te intimidez, scuză-mă.

10:30 noaptea

Mă duc la culcare. Aştept să mă fure somnul.

10:36 noaptea

Se aude o bătaie în uşă şi cineva spune că sunt căutat la telefon.

Asistenta din tura de noapte citeşte o revistă la recepţie. Mă priveşte în timp ce ridic receptorul.

— Alo.

— Scuze că n-am venit azi.

— Nu-i nimic.

— Mama are...

— Nu-i nimic.

— În orice caz, tu ce faci?

— Eşti Jacob, aşa e?

— Da, frate, ştii bine că eu sunt.

Asistenta se preface că citeşte revista. Îmi apăs bine receptorul pe obraz şi şoptesc.

— Mersi că m-ai sunat.

E linişte la capătul celălalt. Apoi:

— Nu te aud, Matt.

— Ce face mama ta? întreb.

— E bine. Azi şi-a luat un scaun nou. Face nazuri, zice că tetiera o face să pară handicapată. În pizda mă-sii! Cât de handicapată poate să pară?

Cineva râde. E cineva cu el. Îl întreb ce face?

— Da' tu cum te mai simţi? întreabă.

— Ce faci? întreb iar.

— Trag o ţigară cu Hamed.

— Da?

— Da, frate. Are nişte iarbă de moare lumea. Dacă vrei, îţi aduc data viitoare! Aş fi venit azi, dar ştii cum e cu...

— Nu-ţi face griji!

Nu vreau să fumeze cu Hamed. Nu-l cunosc pe Hamed. Nu vreau ca lumea să-şi vadă de treabă fără să fac şi eu parte din ea.

— În orice caz, tu ce mai faci? întreabă.

— Întreabă-l pe frate-tu, în pizda mă-sii.

— Nu te aud.

— Sunt la balamuc.

Se lasă liniştea. Apoi:

— Ce-ai spus?

— Am spus că sunt la balamuc.

— Nu, înainte de asta. Ai zis ceva de frate-meu?

Nu răspund. Asistenta dă o pagină, uitându-se direct la mine.

— Vino mâine dacă vrei.

— Nu ştiu ce să zic, frăţioare. Problema e că...

— Sau poimâine. Ţin receptorul aşa de strâns încât mă doare mâna. Aud melodia pe care o scoate X-Box 360 când îl porneşte.

— Frăţioare, tre' să plec. Mă strigă mama. Dau un semn de viaţă curând, da? Mai vorbim.

10:39 noaptea
Ascult glasul robotului. Celălalt a închis. Celălalt a închis. Celălalt are destule belele fără să-şi mai bată capul şi cu tine.

10:41 noaptea
Închid.

10:45 noaptea
Stau întins în pat. Fac cearşafurile ghem.

12:30 noaptea
Mă trezesc şi cer pastile de dormit. Încă o ţigară. Mă urc în pat. Aştept să mă fure somnul.

1 noaptea
Vizeta de la uşa mea se ridică. Fasciculul unei lanterne mi se plimbă pe piept cât îmi urcă şi-mi coboară o dată. Vizeta se lasă.

2 noaptea
La fel ca mai sus.

3 noaptea
La fel ca mai sus.

7 dimineaţa
Mă trezeşte un ciocănit în uşa dormitorului meu şi strigătul că e timpul să-mi iau medicamentele de dimineaţă. Am un gust metalic în gură, un efect secundar al pastilelor de dormit.

(De la capăt)

*nu aud voci

În grădina fumătorilor, frunze uscate se furişau pe dalele de beton sau fluturau pe gardul înalt de sârmă.

Le priveam, aşteptându-l să mi se arate. Dacă-mi ţineam mintea trează, dacă eram atent, avea să-mi vorbească. Alesese să fie cu mine, nu cu mama sau cu tata, şi nici cu prietenii lui de la şcoală. Nu vorbea cu doctorii, cu asistentele; nu mă puteam aştepta să înţeleagă.

Noaptea, în camera mea, dacă stăteam treaz şi umpleam chiuveta cu apă rece ca să mă spăl pe faţă, dacă robinetul se gâtuia şi bolborosea înainte să curgă apa, spunea: „Sunt singur". Când deschideam o sticlă de Dr Pepper şi bulele de caramel dădeau pe dinafară, îmi spunea să merg la joacă. Putea să vorbească atunci când mă mânca pielea undeva, prin certitudinea unui strănut, prin gustul lăsat în gură de pastile sau prin felul în care cădea zahărul din lingură.

Era pretutindeni şi în toate. Cele mai mici părţi din el; electroni, protoni, neutroni.

Dacă aş fi mai receptiv, dacă simţurile nu mi-ar fi aşa de tocite de medicamente, aş fi mai capabil să descifrez, să înţeleg ce vrea să spună prin mişcarea frunzelor sau prin privirile piezişe ale pacienţilor în timp ce trăgeam necontenit din ţigară.

tendința de a desena

Desenul era un mod de a evada.

Mama mi-a adus un caiet nou de desen la secție și tipul adecvat de creioane și pixuri cu gel. Așa că, atunci când nu fumam sau nu încercam să dorm, făceam desene din imaginație.

Sunt un artist acceptabil. Mama crede că sunt mai bun decât în realitate. Are acasă un sertar plin de desene și poveşti de-ale mele, încă de când eram mic.

Când a împlinit cincizeci de ani, am vrut să-i dăruiesc ceva deosebit. Aveam cincisprezece ani și știam că nu e chiar simplu să conviețuiești cu un adolescent ca mine. Voiam să-i dau de înțeles că o iubesc și că încă țin la ea. Decisesem să încerc să-i fac un portret, dar când m-am sfătuit cu tata, a spus:

— Nu crezi că ar prefera unul cu familia? Știam că are dreptate, așa că, în schimb, m-am apucat de ăsta. Am hotărât să ne desenez pe canapea împreună, dar voiam să fie o surpriză, așa că intram în camera de zi ori de câte ori se uita la televizor, citea sau mai știu eu ce făcea, și luam notițe în secret și făceam schițe parțiale ca să-mi amintesc detaliile, de exemplu cum își ține gâtul ușor

într-o parte, cum îşi încrucişează picioarele, cu o talpă trecută prin spatele gleznei celuilalt picior.

Cred că în aceste amănunte se ascunde personalitatea, iar dacă le surprinzi cum trebuie, ai surprins omul cu pricina.

Asta s-a întâmplat la mult timp după ce a murit Simon şi nu se poate spune că ne gândeam la el în fiecare zi. Sau poate că mama da, dar eu nu. Nu cine ştie ce. Şi nici pe departe aşa de mult ca acum. Dar am hotărât că nu e corect să fac un portret al familiei în care să nu apară şi el.

În final am făcut un lucru de care sunt foarte mândru şi nu am ocazia să spun des aşa ceva. Am luat una din fotografiile înrămate ale lui Simon de pe poliţă, cea în care radiază de fericire în noua lui uniformă de şcoală, şi am desenat-o pe măsuţa de lângă canapea, unde ţineam ziarele. Am desenat-o pe mama lângă el, apoi pe mine între ea şi tata. Am reuşit să redau aproape perfect picioarele încrucişate ale mamei şi pe tata muşcându-şi buza de jos, cum face el când se concentrează. Autoportretele sunt cele mai grele. E greu să-ţi surprinzi propriul eu sau să ştii măcar care e acela. În final, am hotărât să mă desenez cu un caiet de desen pe genunchi, desenând ceva. Iar dacă te uiţi cu atenţie, poţi să observi partea de sus a desenului, cea în care apărem toţi.

Cred că în mare asta fac şi acum. Mă scriu pe mine în propria mea poveste şi o spun din interior.

În secţie, am stat în grădina fumătorilor şi mi-am imaginat apartamentul meu. M-am gândit la bucătărie şi am desenat-o, cu faianţa ciobită şi tapetul umflat. Buni stă la chiuvetă şi curăţă legume, iar pachetul ei de ţigări

mentolate se află pe blat. Când desenez imagini din mintea mea, îmi place să mă gândesc unde aş sta dacă aş fi cu adevărat acolo. Stau pe hol, în afara câmpului vizual. Ba chiar desenez şi un pic din rama uşii într-o margine. N-a fost rău şi chiar mă concentram la el, aşa că n-am remarcat-o pe cealaltă pacientă cum se uită la ce fac.

Cred că se numeşte Jessica. A spus că-i place desenul meu şi dacă aş vrea poate s-o desenez şi pe ea.

Când desenezi ceva pe care îl ai în faţa ochilor, mai degrabă decât din locul din mintea ta în care se formează imaginile, te gândeşti mai mult la locul în care te afli şi chiar simţi că eşti acolo. Nu ştiu dacă are prea mult sens ce spun, dar e adevărat.

Jessica a avut mai demult o fetiţă pe nume Lilly, dar Lilly era rea. Aşa mi-a explicat Jessica cicatricele. M-a invitat în camera ei şi a tras perdelele. Am spus că m-ar ajuta s-o desenez în lumina naturală, dar apoi şi-a descheiat bluza, şi-a scos sutienul şi am stat în tăcere un timp.

Aş fi putut să mai desenez şi alţi pacienţi; poate pe Tammy cu halatul ei roz, cu ursuleţul în braţe. Ar plânge la cât de frumos era să-l privească. L-aş fi putut desena pe bărbatul care îşi verifica pantofii din zece în zece minute să nu cumva să aibă dispozitive de ascultare, sau să surprind ceaţa şi haosul care puneau stăpânire pe Euan în timp ce se izbea de ziduri, în căutare de senzaţii tari. Aş fi putut s-o desenez pe Susan, care la fiecare prânz strângea solniţele de pe fiecare masă, până urla Alex la ea să termine şi apoi stăteau amândoi îmbufnaţi ore în şir. Mai era şi părul Shreenei, încâlcit şi slinos, pe care şi-l smulgea şuviţe-şuviţe şi şi-l lăsa peste tot — pe astea puteam să le desenez, surprinzându-i poate personalitatea în porţiunile pe care alegea să le arunce.

Erau nouăsprezece paturi în secție și soseau pacienți noi în timp ce alții plecau, de parcă ăsta ar fi fost cel mai smintit hotel din lume.

Aș fi putut să-i desenez pe toți. Dar am desenat-o numai pe Jessica. Am desenat-o pe jumătate goală în penumbra camerei ei. Și i-am desenat cicatricele. Alăptase diavolul la sân, apoi scăpase de durere cu cuțitul.

— E perfect, Matt. Îți mulțumesc.

— Bine.

— Chiar e perfect.

— Cu plăcere.

Nu voiam să mă gândesc la locul în care mă aflam, să mă simt acolo. N-am mai desenat și alți pacienți, și nici a doua zi pe asistenta-șefă în biroul ei, în timp ce ținea desenul cu Jessica și scutura ușor din cap.

— Ea a spus că e perfect, am protestat slab.

— Nu asta contează, Matthew.

— Ea mi-a zis s-o desenez.

— S-a simțit forțată. Și nu se simte bine.

— Mă abureşti.

— Te rog să nu folosești un asemenea limbaj.

— Păi așa e. Mă abureşti. Nici măcar nu voiam s-o desenez pe curva aia.

— Gata, Matthew! Nu te ceartă nimeni. Vorbim despre limite. Toată lumea se află aici ca să-i fie mai bine, inclusiv tu. Îți cer să nu mai intri în camerele altor pacienți, chiar dacă te invită ei.

— Păi ea m-a invitat.

— Iar eu îți cer să nu-i desenezi pe cei de aici. Între noi fie vorba, văd că ești talentat.

— Nu, te rog.

— Păi...

— Nu. N-am nevoie de aşa ceva. Nu mai desenez pe nimeni. Deja mă hotărâsem. Nici măcar nu voisem s-o desenez.

— Bine. Atunci, hai s-o lăsăm aşa. Şi Matt, reţine că nu te cert.

— Pot să plec?

— Desigur.

Am desenat-o pe buni în bucătăria mea şi banca din parc unde stăteam mai demult cu Jacob când chiuleam de la şcoală. Desenam lumea de afară. Dacă o să mergeţi vreodată în vizită la părinţii mei, o să vedeţi portretul de familie deasupra şemineului. Mamei i-a plăcut la nebunie. Desenul e o modalitate de a evada.

tendința de a scrie

Thomas fugea, împiedicându-se din când în când, cu pantalonii de trening murdari de ketchup şi cu tricoul cu Bristol City.

Alarma a izbucnit panicată, violentă.

A coborât panta spre fântâna arteziană oprită înainte să-l prindă asistenta Cutare şi cu asistentul Cutărel, şi un al Treilea asistent, care tocmai atunci venea la serviciu şi încă avea clema galben fosforescent pentru bicicletă în jurul gleznei. Am deschis fereastra de la dormitor cât de mult se putea, nu prea mult, evident. Era imposibil să auzi ce zicea asistenta Cutare cu toate urletele alea.

Thomas nu urla la ea. Urla la Dumnezeu, fluturând Biblia Gideons spre cer şi răcnind: În pizda măăăă-tii! În pizda măăăă-tii! În pizda măăăă-tii!

Dintre toţi cei de aici, el se apropia cel mai mult de ideea de prieten. Nu vorbeam mult, dar din seara în care ne plimbaserăm împreună pe coridor bătând palma, întotdeauna stătea lângă mine la masa de prânz şi împărţeam cu el tutunul ori de câte ori rămânea fără. Cele două lucruri despre care discuta uneori erau Dumnezeu şi Clubul de Fotbal Bristol City. Astea erau cele două mari

iubiri ale lui, deşi, dacă mă uitam acum la el, presupun că se certase cu una dintre ele.

Asistenta Cutare i-a pus o mână pe spate, pe sub codiţele lungi şi cenuşii. Nu o auzeam din camera mea, dar se poate să-i fi spus: „Stai liniştit, Thomas! O să fie bine. Te rog! Vino înapoi în secţie".

Ar fi fost mai bine să încuie uşa de la intrare, dar ei preferau s-o lase descuiată dacă era linişte în secţie, pentru ca pacienţii veniţi de bunăvoie să nu se simtă întemniţaţi. Dar după asta, nu aveau s-o mai lase descuiată. Cel puţin nu prea curând. Din cauza lui Thomas, şansa să se întâmple aşa se ducea În pizda măăăă-sii.

S-au mai strâns şi alte asistente în jurul lui, făcând schimb de priviri şi stând ferm pe poziţie.

Am hotărât să spun o rugăciune, cerându-i lui Dumnezeu să arate puţină milă sau ceva de genul ăsta. Nu mă pricep cine ştie ce la rugăciuni, aşa că am scotocit după exemplarul meu din Biblia Gideons. Era câte una în fiecare cameră. Mă gândeam că găsesc acolo vreun indiciu.

Am găsit-o în noptieră, sub Nintendo DS şi un pliant pentru pacienţi despre Legea privind sănătatea mintală.

Era prea târziu. Se mişcă aşa de iute... Dacă ţin bine minte, asistentul Cum-I-O-Zice îl ţinea strâns pe Thomas de cap. Era negru ca Thomas, ditamai vlăjganul, cum ajungi să arăţi numai dacă stai ore în şir la sală. Şi avea nişte dinţi galbeni şi strâmbi, care dădeau impresia că vor să-i evadeze din gură ori de câte ori zâmbea.

Dar acum nu zâmbea nimeni.

Asistentul Cutărel îl apucase de un braţ şi-l ţinea aşa de strâns încât i se albiseră nodurile de la mâini. Era un tip sfrijit, cu o piele aproape la fel de albicioasă ca a mea şi cu un etern aer compătimitor întipărit pe faţă,

cu capul aplecat mereu într-o parte. De obicei, zicea întruna: Hmm, şi cum te-ai simţit din cauza asta? Dar evident, îl ţinea şi el bine. Thomas se zbătea, dar nu rezolva nimic.

Asistentul Am-Venit-Şi-Eu-De-Chichi îl ţinea de braţul celălalt. Era un tip între două vârste, chel, gras şi transpirat.

Sunt rău, nu?

Nu îmi stă în fire să mă leg de aspectul oamenilor. Mă doare în cot de chestiile de genul ăsta. Doar că în momentul ăsta am draci. Uneori mă enervez când mă gândesc la lucrurile pe care le-am văzut în spital. Mă enervez acum şi m-am enervat şi atunci când l-am privit pe Thomas zbătându-se aşa de tare să scape, încât mult iubitul lui tricou cu Bristol City i s-a agăţat de balustradă, smulgând o ditamai bucata din el.

— O să fie bine, Thomas! O să fie bine, repeta întruna asistenta Cutare.

În timp ce-l târau înapoi după ei în susul pantei, mi-am pus Biblia deoparte. O jumătate de punguţă de Golden Virginia mai târziu, a sosit căruciorul cu masa de prânz şi am revenit la ceea ce acolo trece drept normalitate.

Thomas nu a venit la masă. Aşa că m-am dus la bucătărie, am făcut două ceşti de ceai, fiecare cu trei linguriţe de zahăr, şi, când am fost sigur că nu se uită nimeni, am luat-o pe coridor şi i-am bătut la uşă.

— Thomas, eşti acolo?

N-a răspuns.

— Ţi-am adus o ceaşcă de ceai, frate!

Am ridicat vizeta câţiva centimetri. Stătea ghemuit pe pat, pe o parte, cu o pernă între picioare, cu ochii

închişi, îşi sugea degetul mare. Tricoul lui sfâşiat atârna pe scaun, cu Biblia deasupra.

Nu mai văzusem niciodată un om în toată firea să doarmă aşa. M-am gândit că părea liniştit. Părea să fie undeva departe. Din betelia pantalonilor de trening i se iţeau doi plasturi mici şi rotunzi.

Nici eu nu dormisem bine.

Eram invidios.

În după-amiaza aia am întrebat dacă poate să mă ducă cineva la apartamentul meu. Nu mai fusesem pe acasă de săptămâni bune şi trebuia să-mi verific corespondenţa. În orice caz, asta le-am spus lor.

Asistentul cu clema pentru bicicletă a descuiat uşa principală. I-am ţinut-o deschisă asistentei Cutare, fiindcă buni zice că sunt un gentleman.

— Serios, Matt. Sună de la compania asta de taxiuri să spună că te aşteaptă, ieşi şi ia-i de unde nu-s. Şi aşa se întâmplă de fiecare dată.

Dacă sunteţi familiarizaţi cu oraşul Bristol, ştiţi probabil şi spitalul Southdown. Nu e azil, casă de nebuni sau cum îi mai ziceţi voi. E un spital normal, dar are şi o secţie de psihiatrie. Înainte să mă duc acolo, nu ştiam că există aşa ceva. Am mers prin tunelul care despărţea Secţia de Tralala de celelalte secţii şi am ajuns lângă aripa cu maternitatea, unde opresc taxiurile.

Era frig, iar cerul era cenuşiu şi acoperit. Dar era plăcut afară. Asistenta Cutare şi-a tras eşarfa peste bărbie. S-a cutremurat.

— Scuze! Nu ştiu de ce mă răţoiesc la tine. Evident, nu e vina ta.

— Pare-se că a fost o dimineaţă grea, i-am servit eu o justificare.

— De ce spui asta?

— Păi... nu ştiu, chestia aia cu Thomas...

A scuturat din cap.

— Îmi pare rău că ai văzut. Nu poate fi plăcut să vezi ceva de felul...

— El e bine?

— E bine, Matt.

Pe lângă noi a trecut un bărbat grăbit, ţinând strâns un buchet de flori şi cu un urs uriaş la subsuoară.

— L-aţi sĕdat? Aşa se spune?

— Hm, nu pot vorbi despre alţi pacienţi. Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar nici despre tine nu aş vorbi.

Nu mai era nimic de spus, dar liniştea părea prea apăsătoare, prea stânjenitoare s-o poţi suporta. Aşa că am mai făcut o încercare:

— M-am născut aici. În clădirea asta se nasc bebeluşii?

— Îhî.

— Atunci acolo m-am născut eu. A fost ultima oară când am fost la spital, până acum.

— Serios? N-ai avut oase rupte?

— Nţ.

I-aş fi putut spune despre nenumăratele ore petrecute la spital cu Simon, despre drumurile de sâmbăta la Old Lane Hospital, când aşteptam în maşină cu tata, stăteam în faţă lângă el şi ne jucam de-a ghicitelea, în timp ce mama îl ducea pe Simon la logopedie.

În final mă uitam cum ies, sărind prin parcare, în timp ce Simon repeta vocalele. Tata se prefăcea că nu-i vede venind, iar eu ziceam: „Văd ceva care începe cu M şi S".

Spunea prostii dinadins, ca de exemplu: „Hmm, Marks & Spencer?" Sau: „Stai să mă gândesc. Mere strivite?" Nici

măcar nu era amuzant, dar el făcea să pară amuzant, sau doar voiam eu să fie, şi mă prăpădeam de râs.

I-aş fi putut povesti toate astea asistentei Cutare, dar lângă noi a tras un taxi şi ea a spus:

— Gata! Hai să-ţi luăm corespondenţa!

Mi-am prins centura de siguranţă, gândindu-mă încă la mama, cum mă trece în spate cu Simon, îl sărută pe tata pe obraz şi întreabă:

— Ne spuneţi şi nouă care e poanta?

Sâmbăta, după sesiunea la logopedie, mergeam la bunica. La mama tatei. Era mai bătrână decât buni. A murit acum o grămadă de timp. Cred că v-am mai spus.

X.

Nu-mi mai amintesc faţa ei.

Era o cameră în fundul casei ei, pe care o numea „biblioteca". Era prea mică să încapă un scaun şi nu avea ferestre. Uşa şi un lampadar ocupau o latură, dar pe ceilalţi trei pereţi erau rafturi pline cu sute de cărţi. Nu intram prea des acolo, pentru că era claustrofobică şi mi-era cam frică. Era rece şi întunecoasă şi prea departe de căldura mângâietoare a glasurilor adulţilor din salon. Am intrat totuşi o dată, când Simon mă enerva cu vocalele lui şi voiam să fiu singur. Îmi amintesc că mi-am plimbat degetele pe cărţi, am citit numele autorilor la lumina veiozei şi mă jucam un joc în mintea mea. Am decis că numele de pe fiecare cotor era al celui pentru care fusese scrisă cartea, nu al celui care o scrisese. Am decis că fiecare om de pe lumea asta are o carte cu numele lui trecut pe ea şi că, dacă o caut destul de serios, până la urmă o s-o găsesc şi eu pe a mea.

Nu se poate să fi crezut că e adevărat, dar, mai târziu, în timp ce mâncam prăjituri şi chec cu mac şi stafide la

masa din bucătărie, le-am spus adulților de parcă așa aș fi crezut sincer, ca și când aș fi fost ferm convins.

— E adorabil, a spus bunica.

— Dacă vrei o carte cu numele tău pe ea, sufletel, va trebui s-o scrii tu, a spus tata.

Asistenta Cutare a stat la ușa mea ca un paznic, în timp ce răsfoiam ofertele de cărți de credit și reclame la Domino's Pizza îngrămădite pe covorașul de la ușă. Nu aveam scrisori importante. Nici nu așteptam vreuna. De fapt, nu venisem să-mi ridic corespondența.

Am trecut prin răcoarea holului, pe lângă bucătărie. Sticlele curate din Proiectul meu Special erau întoarse pe picurător. Mai erau și-n camera de zi, dar fuseseră așezate frumos pe lângă peretele din spate. Dar nu aruncaseră nimic. Asta fusese înțelegerea.

Covorul fusese curățat și în aer plutea un miros slab de vopsea proaspătă.

Am luat de pe măsuța de lemn un caiet A4 dictando. L-am răsfoit și am rupt paginile pe care mâzgălisem deja. Nu voiam să le văd. Nu puteam să mă las iar înghițit de ele. Cam vreun sfert din el era nescris și cred că era de ajuns. Mama îmi adusese hârtie ca lumea de desen la secție, dar nu voiam s-o irosesc cu scrisul. Mă gândeam că aș putea începe să iau notițe. Numai câteva observații, cum arată asistentele, dacă au dinți galbeni și strâmbi care încearcă să-și ia tălpășița din gură, genul ăsta de lucruri. În cazul în care vreodată voiam să scriu totul așa cum trebuie. Dar când ești într-un spital de boli mintale, trebuie să ai grijă ce scrii, așa zice Porcul. El m-a învățat cum e cu tendința de a scrie, dar încă nu-l cunoșteam.

Dar nici pentru caiet nu venisem.

Lucrul pentru care venisem era în dormitor. Cel puţin aşa speram. Mirosul de vopsea era mai puternic aici. Nu-mi place să mă gândesc cum trebuie să se fi simţit tata. Singur în camera mea, vopsind în tăcere peste nebunia cu care acoperisem eu pereţii. Mama trebuie să se fi oferit să-l ajute, desigur, să vină cu el. Dar el trebuie să fi spus că nu e mare brânză, că nu e chiar aşa de rău, că tot ce trebuia era un pic de vopsea ici-colo, că ea ar fi bine să se ducă în vizită la părinţi. O să se descurce şi singur.

Abia dacă intra vreun pic de lumină pe fereastra mică. Am aprins lumina. Atunci am văzut că scrisese şi el ceva. Nu pot să bag mâna în foc, dar aş pune pariu că a fost prima şi singura dată când tata a scris ceva pe un perete. Probabil că nu-l cunoaşteţi, dar îi ştiţi pe oamenii ca el. Toată lumea îşi dă seama cine ar scrie pe un perete şi cine nu. Nici măcar într-o cabină de toaletă sau de telefon. Îmi place că tata e genul care n-ar face-o.

Dar scrisese ceva lângă întrerupător. Nu trebuia să citesc eu. Ştiu, pentru că o să vopsească peste când dă al doilea strat. Şi nu avea de unde să ştie că o să vin acasă astăzi să-mi iau corespondenţa. Mi-am plimbat degetele pe cuvintele scrise uşor cu pixul. Scrisese:

O să-i dăm noi de cap, mon ami.
O să-i dăm de cap împreună.

Eram destul de amorţit de la pastilele care trebuiau să mă liniştească, dar tot am simţit o apăsare în piept. Când mă gândeam la tristeţea lui. Era teama că se înşela.

Am scotocit prin sertare cât de repede am putut. Trebuia să plec de acolo.

— E totul în regulă? a întrebat asistenta Cutare.

Am ieşit aşa de iute, încât aproape că am dărâmat-o.

— Vreau să plec. Scuze. Putem să plecăm?

Mi-a privit singura sacoşă pe care o ţineam la piept.

— Numai atât iei?

— Da. Mulţumesc că m-ai adus. Putem să mergem?

— Sigur. Dar poate ar fi o idee bună să...

— Te rog. Atât îmi trebuie.

— Bine. Taxiul încă aşteaptă. Putem să plecăm imediat.

— Scuze. Mulţumesc. Mulţumesc.

Thomas n-a răspuns când am bătut iar la uşa lui. Încă dormea buştean.

Am intrat cât de uşor am putut, dar nu cred că l-aş fi trezit nici dacă aş fi bătut toba.

Am scos tricoul din sacoşă. Nici măcar nu-mi place fotbalul. Dumnezeu ştie cum m-am ales eu cu un tricou cu Bristol City. Zăcea mototolit printre celelalte tricouri de când mă ştiu. Aştepta poate momentul ăsta. Poate că era depăşit de sute de sezoane, dar măcar nu avea în el o gaură imensă.

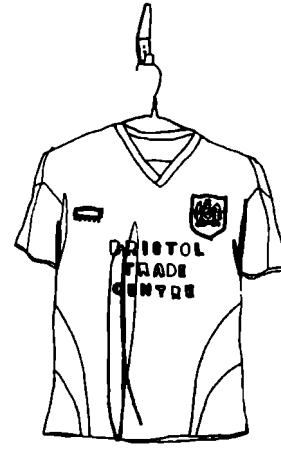

L-am aşternut cu grijă peste el.

— Uite, frate!

Nici măcar nu s-a mişcat.

un pocnet înăbuşit

Azi numai cincisprezece minute, apoi trebuie să fac injecţia. Nu prea mă împac cu pastilele, aşa că soluţia e un ac lung şi ascuţit.

O săptămână da, una nu, când pe o parte, când pe alta.

Prefer să nu mă gândesc la asta acum. Cel mai bine e să nu mă gândesc până nu vine momentul să-mi facă injecţia.

Mă cam repet, nu?

Trăiesc genul de viaţă decupare & lipire.

Azi e o atmosferă ciudată aici. E greu de explicat. Ai putea-o tăia cu cuţitul, aşa ar zice buni. Personalul tot dispare în biroul din spate, unde totul se reduce la şoapte şi priviri serioase. Nu că noi nu i-am observa; ce dracu', în definitiv există o fereastră. Apoi ies cu un aer extrem de degajat şi veseli nevoie mare, de parcă toate ar fi bune şi frumoase. Atât că arată ca dracu'. Nu vreau să sune aiurea. Vreau doar să spun că par obosiţi. Sau stresaţi. Mi-e cam milă de ei. Chiar acum, Jeanette, care se ocupă de grupul de artă, vorbeşte cu Patricia în stilul ăla al ei

şoptit şi entuziast, dar îţi dai seama că e de faţadă, că se poartă cum se cuvine.

Poate dau prea multă importanţă. Am stat până târziu azi-noapte, am băut cu Porcul. Am mai băut câte ceva şi azi-dimineaţă. „Porcul" nu e un nume. E o etichetă.

La asta m-am gândit.

E o etichetă pe care şi-a pus-o singur, ca să acopere etichetele pe care i le pun ceilalţi. A pus-o peste BOSCHETAR şi BEŢIVAN, ca să le acopere. E al naibii de deştept. E genul care bălmăjeşte un pic şi căruia îi zboară gândul aiurea, dar dacă îl asculţi, ştie un milion de chestii. Porcul m-a învăţat despre Tendinţa de a scrie. Prima oară a pomenit de ea odată când eram împreună, beţi, când am lăsat garda jos şi am bătut câmpii cum mă sâcâie Denise, i-am spus despre cloncănici-clipici, despre doctorul Clement şi ceilalţi granguri care sunt plătiţi să-mi controleze mie viaţa.

Acum vorbeşte mult despre lucrurile astea. Se cam repetă când bea, şi bea destul de des. Mă gândesc că şi el trăieşte genul de viaţă decupare & lipire.

A tras un gât de Special Brew:

— Era în anii '70, băiete. Înainte să te naşti tu. Dar nu-ţi face iluzii. Nu se schimbă nimic.

Uite ce s-a întâmplat

În anii '70, un grup de cercetători s-au închis dinadins în spitale de boli mintale din toată America. Pretindeau că aud voci. Spuneau că aud o voce care zice: pustiu, înăbuşit şi pocnet.

Dar imediat ce au fost internaţi în secţii, au încetat să se mai prefacă şi n-au mai pomenit nimic de voci.

Şi aici începe nebunia

Personalul spitalului a refuzat categoric să creadă că sunt mai bine şi i-au ţinut oricum la balamuc, pe unii luni de zile. Fiecare era obligat să accepte că are o boală mintală şi să fie de acord să ia medicamente ca o condiţie pentru a fi eliberat. Aşa se întâmplă cu etichetele. Nu mai scapi de ele.

Dacă oamenii cred că eşti NEBUN, atunci orice faci, tot ce gândeşti va avea eticheta de NEBUN.

Unul dintre cercetători avea un caiet de însemnări, scria cum rezistă, cum era mâncarea, genul ăsta de lucruri. Când experimentul s-a încheiat, a putut să citească şi celelalte notiţe, pe cele ale doctorilor şi asistentelor. Îl observaseră mâzgălind în caietul lui de însemnări şi notaseră: Pacientul are tendinţa de a scrie.

Ce înseamnă chestia asta?

Nu fac pe prostul. Sincer, habar n-am ce înseamnă chestia asta. Are legătură cu ceea ce fac eu? Oare am tendinţa de a scrie? Fac şi desene. Asta se numeşte că am tendinţa de a desena? Între noi fie vorba, peste puţin timp se poate să mă cac. Asta înseamnă că am tendinţa de a mă căca?

Ştiu numai ce spune Porcul. Spunem amândoi întruna, de parcă ar fi o mantra, o strângere aparte de mână. Desfacem o cutie nouă şi, în timp ce spuma ne curge pe degete, Porcul pufneşte:

— Se poate să nu-i dovedeşti pe labagii, băiete.

Apoi ciocnim cutiile una de alta şi ţipăm cât ne ţin bojocii, în noapte, la maşinile care trec:

— Dar nu poţi renunţa la luptă!

Ştiu că e prostie, dar ajută oarecum.

În orice caz, trebuie să plec.

Denise tocmai şi-a făcut apariţia la capătul coridorului:

— Când eşti gata, Matt...

În mod normal aş face-o să aştepte. M-aş împotrivi în continuare, dar pare stresată şi, sincer, mi-e un pic milă de ea. Serios, atmosfera era aşa de îmbâcsită azi că puteai s-o tai cu cuţitul. Puteai s-o tai cu porcăriile alea de foarfece boante de la grupul de artă. Ceva e categoric în neregulă.

larg deschis

Am urmărit *Viaţa în East End* aşezaţi pe canapeaua mare şi verde.

Mama, tata şi cu mine stăteam unii lângă alţii, cum se întâmpla întotdeauna, pentru că Simon prefera să stea turceşte pe covor, cu faţa aproape lipită de televizor.

Era episodul în care Bianca pleacă din Walford, dar a trecut mult de atunci. Îmi amintesc numai pentru că Simon era amorezat de ea. Presupun că era dureros. Sau pur şi simplu trist. Incredibil de trist. Ăsta era noul portret al familiei noastre, noi trei, priveam locul în care ar fi trebuit să fie Simon.

V-am mai spus chestia asta.

Am spus că *Viaţa în East End* era un ritual, că îl înregistram dacă nu eram acasă. Dar n-am mai pomenit de asta, fiindcă episodul în care Bianca a plecat a fost sfârşitul ritualului. A fost ultima oară când am urmărit *Viaţa în East End* în familie, ultimul episod pe care l-am mai urmărit vreodată. Până aproape zece ani mai târziu. Rămăsesem fără tutun. Luasem ultimul PRN. Nu aveam ce altceva să fac, decât să stau în sala de vizionare a pacienţilor, afundat într-un fotoliu pătat, în timp ce

încercam să ignor greaţa, durerea de cap, foamea, rigiditatea şi epuizarea cauzate de două pastile albe, luate de două ori pe zi.

Sala de vizionare era mai aglomerată decât de obicei. Fuseseră aduse scaune în plus din sala de mese şi câteva asistente zăboveau în pragul uşii. Era un episod pe care voia să-l urmărească toată lumea.

El era pe undeva, pe la generic. Era la harta Londrei, când camera se răsuceşte şi se ridică.

Uneori, se poate să simţi că lumea este ca scrisul ăla mărunt din josul reclamelor, aşa că lucrurile obişnuite precum un zâmbet sau o strângere de mână sunt pline de mesaje contradictorii. Acum nu era vorba de un zâmbet sau de o strângere de mână, ci despre un episod din *Viaţa în East End*. Era episodul în care Bianca se întoarce în sfârşit, după o absenţă de aproape zece ani. Avea părul roşcat şi pistrui.

Mi-aş fi putut spune că e o coincidenţă, că asemenea lucruri se mai întâmplă. Mi se spune mereu să caut dovezi, să mă gândesc ce e posibil şi ce e greu de crezut. Aş fi putut să fac mâinile pumn, să-mi apăs nodurile pe tâmple şi să caut în minte o explicaţie raţională.

Dar ar fi fost inutil, fiindcă nici acum nu prea îmi vine să cred că nu încerca să-mi spună ceva.

În noaptea aia n-am avut astâmpăr.

Trebuie să fi străbătut coridorul de o sută de ori şi picioarele îmi îngheţaseră pe podea. De fiecare dată, îl vedeam pe asistent cu un mănunchi de chei şi cu clipboardul roşu şi jerpelit. Uneori stătea în lumina albă puternică de la recepţie, alteori bântuia în umbră şi se uita prin vizete în dormitoarele pacienţilor. Din când

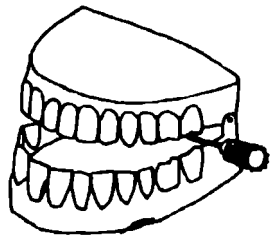

în când ridica o sprânceană în direcţia mea şi-mi căuta numele pe listă.

Personalul ne supraveghea pe rând, inspecta toată secţia la fiecare cincisprezece minute, ca să se asigure că nu fugise nimeni sau chiar ceva mai rău. Ştiu, pentru că îi studiam. Ei mă studiau pe mine şi eu îi studiam pe ei.

Când te strigă fratele tău mai mare, când în sfârşit e momentul să te duci la joacă, dacă trebuie să fugi dintr-o secţie de psihiatrie, primul lucru pe care îl ai de făcut e să studiezi.

A doua zi de dimineaţă simţeam cum transpir în halat în timp ce asistenta îmi alegea pastilele din cărucior, împingându-le printr-o folie şi lăsându-le să cadă într-un recipient mic de plastic.

— Poftim, Matt.

— Îmi spui pentru ce sunt?

— Ce-ar fi să-mi spui tu?

— Nu-mi amintesc.

— Eu cred că-ţi aminteşti dacă încerci.

Începeam s-o cunosc destul de bine pe asistenta asta. Se numea Claire, sau poate Anna.

— Încearcă, a spus ea. Sunt pastilele tale, nu ale mele.

— Ai văzut *Viaţa în East End*?

— Schimbare bruscă de subiect...
— Ai văzut?
— Când?
— Ieri. Ai văzut?
— Nu-l urmăresc. A fost frumos?
— Nu ştiu exact.

Mi-a dat recipientul cu pastile şi a umplut un al doilea cu apă dintr-o carafă.

În secţiile de psihiatrie, asistentele nu arată ca nişte asistente. Nu poartă uniforme cum purtam noi la azil şi nu aleargă de colo-colo cu cămăşi de forţă, cum vezi în filme. Claire-sau-poate-Anna purta o pereche de blugi şi un cardigan. Avea un cercel în buză şi şuviţe mov în păr. Trebuie să fi fost doar cu câţiva ani mai mare decât mine.

— E important să te deschizi, a spus într-un final. Dacă nu te deschizi, dacă nu spui ce simţi, cum să te poată ajuta cineva?

Aşa spun ei întotdeauna. De cele mai multe ori eu nu răspund, dar nu şi de data asta.

— Mă doare dintele, am spus. Unde mi l-am ciobit. Mama mă tot bate la cap. Zice că vrea să zâmbesc iar. Dacă nu eşti prea ocupată...
— Vrei să mergi la dentist?
— Numai dacă nu eşti prea ocupată.

Nu-mi stătea în fire să cer ceva, iar ea era evident încântată că o făcusem. Astea sunt momentele pe care ei le numesc „progres", ceva demn de notat. Ştiu, pentru că i-am studiat. Ei m-au studiat pe mine, iar eu i-am studiat pe ei.

— Sigur că putem să mergem. Categoric. Ai un dentist anume?

Am clătinat din cap şi m-am ferit, nu voiam să mint pe faţă, nu voiam să-mi vadă gândurile.

— Nu-ţi face griji, a spus ea. E o clinică de urgenţă lângă gară. Uneori se mai creează o fereastră acolo. Ştii ceva, Matt? Poliţistul care te-a adus aici se simţea aşa de rău că te-ai lovit pe tura lui, încât a vrut să te ducă chiar el la dentist.

— Şi de ce n-a făcut-o?

Am întrebat pe un ton cam furios. Nu voiam, dar aşa a ieşit. Nu mă pricep la discuţiile lungi. Simţeam cum transpir, simţeam halatul îmbibat de sudoare pe spate.

Poate că şi Claire-sau-poate-Anna transpira.

— Păi, ei nu... Nu... Nu aşa stau lucrurile, din cauză că eşti internat. Şi erai aşa de confuz, încât era important ca mai întâi să vii aici. Dar s-a asigurat că ne ducem imediat ce se poate. Ce-ar fi să te îmbraci, iar eu am să văd cum pot aranja treburile imediat ce termin aici.

Am stat lângă chiuvetă şi m-am privit în oglindă.

Mi-am vârât degetul în gât şi am scos pastilele devenite o pastă cretoasă, icnind. Apoi am aruncat dovada în scurgerea de la chiuvetă.

Dimineaţa se făcea frumoasă. Perdelele din camera mea erau foarte subţiri şi nu ajungeau ca lumea la pervazul ferestrei. Ţineam o scrumieră pe pervaz. Nu trebuia să fumăm în camere, dar eu începusem s-o fac oricum, şi nu erau prea stricţi în privinţa asta. Împrumutasem scrumiera de la un alt pacient, la schimb pentru câteva cutii de Kia-Ora. Era genul masiv cu ornamente, pe care le găseai în pub-uri, iar la contactul cu razele soarelui de dimineaţă, pe aşternuturi se răspândeau frânturi de curcubeu.

Mi-am scos halatul şi m-am întins gol în pat, lăsându-mă mângâiat de curcubeie. Noaptea de nesomn îmi venea de hac. Alunecam uşor în culori şi mă gândeam cât de frumoase sunt, când am auzit un mârâit.

— Hei, cine e acolo? Mârâitul s-a auzit din nou. Venea de sub pat. Cine e? Termină odată. Răspunde.

Apoi a izbucnit în chicote şi am ştiut exact cine e. Nu m-am dat jos din pat, m-am aplecat doar peste margine şi am ridicat uşor cearşafurile atârnate. Chicotul a lăsat locul unui chiţăit încântat.

— Ştiam că eşti tu.

Avea faţa vopsită în portocaliu, cu dungi negre, iar pe nas avea o pată neagră şi nişte dungi desenate pe post de mustăţi.

— Sunt tigru, a spus el cu un zâmbet larg. Semăn cu un tigru?

— Cu cel mai tare care a existat vreodată, am spus şi eu zâmbind.

A mârâit din nou. Apoi s-a târât pe burtă pe podea:

— Sunt ca un tigru şi mă târăsc ca un şarpe.

Mereu avea probleme cu litera Ş, iar în mare parte din orele de logopedie se ocupau de problema asta. Dar târâşul îi ieşea destul de bine şi ştiam că i-ar plăcea să audă asta.

— Foarte bine, i-am spus. Începe să-ţi iasă foarte bine, Simon.

A radiat de mândrie, apoi s-a năpustit asupra mea, cuprinzându-mă cu braţele. M-am lăsat să cad sub greutatea lui. Era aşa de plăcut să-l ţin în braţe, încât mai că mi se tăiase respiraţia.

— Ce făceai la chiuvetă, Matthew? a spus el, boţindu-şi faţa.

— M-ai spionat?

A încuviinţat din cap, dinadins prea lent, aplecându-se de la mijloc şi râzând:

— Te-am văzut! Te-am văzut!

— Atunci ştii ce făceam.

Acum stătea lângă chiuvetă şi se uita prin scurgere. Se putea deplasa de colo-colo cât ai clipi, putea străbate fulgerător timpul.

— De ce ai scuipat medicamentele? N-o să-ţi fie rău?

— Vrei să ne jucăm amândoi, nu?

M-a privit, cu cea mai serioasă expresie pe care i-am văzut-o vreodată.

— Pentru totdeauna, a spus el. Vreau să te joci cu mine veşnic.

Mă speria un pic cât de serios părea. Am simţit un fior rece şi am tras pătura în jurul meu.

— Am opt ani, a spus el din senin. A ridicat opt degete în aer. Apoi, foarte concentrat, cu limba scoasă, a coborât două. Deci tu ai şase!

— Nu, nu mai am şase ani.

Şi-a privit degetele, nedumerit. Mă simţeam vinovat că m-am făcut mare, că l-am lăsat de izbelişte; nu ştiam ce să mai spun. Apoi mi-a venit o idee. Am deschis sertarul noptierei ca să iau portofelul şi am scos cu grijă o fotografie pe care o păstrez acolo.

— Vezi? l-am întrebat. Ţi-aduci aminte?

A urcat lângă mine în pat, iar picioarele nu-i ajungeau până la podea. A dat entuziasmat din picioare:

— La zoo! La zoo!

— Exact. Vezi. Şi eu sunt tigru.

Când am împlinit eu şase ani, am mers la grădina zoologică din Bristol şi ne-am pictat pe faţă. Buni ne-a făcut

poze, cu feţele lipite, ragem amândoi la aparat. A ţinut-o în geantă ani de zile, dar când am zis odată că e preferata mea, a insistat s-o iau eu. Nu te puteai contrazice cu ea, m-a rugat cu cerul şi pământul.

Mai aveam ceva în portofel, dar nu voiam să-i arăt lui. Nu voiam să-i dau speranţe deşarte, în caz că nu iese. Era o foaie de hârtie îndoită, vârâtă în spatele cărţii de credit. Recepţionera secţiei mi-o imprimase de pe internet acum câteva zile. Era o doamnă de treabă, care mesteca mereu gumă şi pălăvrăgea mândră cu femeile de serviciu despre fiica ei; le spunea că studiază pianul şi că este la ultimul nivel şi că era şi o dansatoare de step talentată.

Aşteptasem o pauză în discuţia lor, care n-a venit. Nici măcar nu s-a oprit să-şi tragă sufletul înainte să se întoarcă spre mine şi să întrebe:

— Pot să te ajut cu ceva, dragule?

— Am nevoie de o adresă, am spus. Puteţi să căutaţi ceva la computer?

— Îhî.

— Ăă, e o tabără de vacanţă. Un parc de rulote. Nu-mi amintesc exact unde e. Cred că e în...

— Cum se numeşte, dragule?

— Scuze! Da. Se numeşte Ocean Cove. Cel puţin aşa se numea pe vremuri. Presupun că se poate să...

Unghiile ei lungi şi roşii loveau deja tastele, iute ca o mitralieră.

— Tabăra de vacanţă Ocean Cove din Portland, Dorset. Asta e?

Tata conducea Fordul Mondeo Estate, iar mama îi dădea să mănânce chipsuri şi bucăţi de măr.

Simon dormea, iar pe picioare avea un Transformer. M-am jucat cu consola Game Boy până m-au lăsat bateriile. Apoi am jucat un joc, care dintre noi Vede primul Marea. Părinţii m-au lăsat pe mine să câştig. Mama mi-a trimis un sărut prin oglinda retrovizoare.

Tata a apăsat pe un buton să deschidă trapa de la maşină şi a spus cât de bine îl făcea să se simtă aerul încărcat de sare.

Când am trecut peste un limitator de viteză de la poarta de la intrare, Simon s-a trezit. A făcut ochii mari, a bătut din palme, ca de obicei incapabil să găsească cuvintele potrivite.

— Asta e, dragule?

— Da. Asta e. Acolo...

A dat click cu mouse-ul şi Google a afişat adresa, alături de o hartă mică în relief.

Dacă mă întreba ce treabă am cu ea, poate că i-aş fi spus adevărul. Acolo mi-am părăsit fratele şi acolo are cea mai mare nevoie de mine.

Poate că asta ar fi scos-o din transă; ar fi dat cu compătimire din cap şi ar fi spus:

— Uite ce e, dragule! Ce-ar fi să aştepţi aici un minut, iar eu mă duc să văd dacă e liberă vreuna dintre asistente, să stea de vorbă cu tine.

Dar nu a făcut aşa,

pentru că

ăsta

era

un

lucru

pe care

toate

STELELE

din

întregul

UNIVERS

îl pregătiseră pentru mine şi pentru că, în timp ce eu puneam foaia de hârtie îndoită în portofel, ea îi explica deja femeii de serviciu că fiica ei se gândea serios să ia şi lecţii de balet, dar că nu prea avea timp şi pentru asta.

Am sărit ca un arc. Curcubeiele dispăruseră, la fel şi Simon. Claire-sau-poate-Anna stătea în pragul uşii mele.

— Am chemat un taxi, spunea ea. Ar trebui să ajungă în douăzeci de minute.

Mi-am frecat faţa cu amândouă mâinile. O porţiune din pernă era umedă de la salivă.

— Cred că cineva a adormit iar, a spus Claire-sau-poate-Anna. Îmbracă-te. E o zi minunată; se poate să vină în sfârşit primăvara. Te strig eu când vine taxiul.

Mi-am dat cu apă rece pe faţă şi am scotocit prin teancul de haine de pe podeaua dormitorului. Am ales geaca şi pantalonii verzi de camuflaj. Nu vreau să intru în armată sau ceva de genul ăsta. Am avut o fază în care simţeam nevoia să port hainele alea, ca să nu-mi mai fie chiar aşa de frică.

M-am aşezat iar pe pat ca să-mi leg şireturile.

— Ştiu că eşti încă acolo, Si!

Niciodată nu reuşea să facă linişte. Ca atunci când ne ascundeam după uşă ca să-l aşteptăm pe tata. Când am închis uşa, a început să chicotească.

Claire-sau-poate-Anna i-a mulţumit şoferului de taxi şi i-a spus că o să-l sune cineva de la secţie când trebuie să ne întoarcem. Dentista a apărut în sala de aşteptare, cu o mască prinsă pe bărbie cu nişte elastice întinse.

— Matthew Homes, a strigat ea.

M-am întors spre Claire-sau-poate-Anna.

— Aş prefera să intru singur. Se poate?

A ezitat o clipă.

— Ăă, sigur. Aştept aici.

I-am spus dentistei că vin imediat. Trebuia doar să mă duc repede la toaletă.

— Suntem pe coridor, a doua pe dreapta, a explicat ea. Vino când eşti pregătit.

În cabinetele stomatologice nu sunt paznici, nimeni nu supraveghează uşile, şi nici nu patrulează cu un mănunchi de chei şi cu clipoarduri roşii. Întâmplarea face că aveam dentistul meu, dar Clinica de urgenţă e mai aproape de gară.

Când te cheamă fratele mai mare, când în sfârşit e momentul să te duci cu el la joacă, dacă trebuie să fugi dintr-o secţie de psihiatrie, primul lucru pe care trebuie să-l faci e să studiezi. Apoi să pui pe cineva să-ţi rezolve partea cea mai grea. *Deschide gura mare.* Sunt bolnav psihic, nu idiot.

zgârietură usturătoare

Denise n-a fost prea încântată când am venit să-mi facă injecţia deunăzi, nespălat şi mahmur.

— Miroşi a bere, Matt.

— Nu e ilegal.

A clătinat din cap şi a oftat obosită.

— Nu. Nu e ilegal.

Merseserăm la clinica/încăperea mică în care mă pune să vorbesc despre cum mă simt în adâncul meu, situată la capătul coridorului de la etaj; cea care miroase întotdeauna foarte tare a dezinfectant. Nu mă ajută. Uneori mă apucă panica atunci când trebuie să-mi facă injecţia, iar dezinfectantul nu ajută cu niciun chip.

Denise şi-a deschis geanta cu drăcovenii şi am întrebat dacă pot să beau nişte apă. A făcut un gest spre chiuvetă:

— Serveşte-te.

Am luat o cană cu numele complicat al unui medicament scris pe o parte şi cu un slogan de genul *Tratăm azi pentru ziua de mâine*. Firmele de medicamente care vin în vizită dau căni din astea spitalelor de genul ăsta. Ultima oară când am venit în birou să iau cu împrumut

Dicţionarul medical, am numărat trei căni, un mousepad, un mănunchi de pixuri, două agende cu note adezive şi ceasul de pe perete, toate afişau mărcile mai multor medicamente. În pizda mă-sii, e ca şi când ai fi în închisoare şi ai fi obligat să vezi reclame la încuietori. Asta ar fi trebuit să spun, pentru că eu consider că am dreptate. Dar abia mai târziu mă gândesc la chestiile astea.

Am înghiţit apa şi mi-am mai turnat o a doua cană. Denise mă privea cu atenţie.

— Am fost la băute cu Porcul, am explicat. De parcă ar fi fost nevoie de explicaţii pentru că beam două căni cu apă de la robinet. Am mai băut ceva şi azi-dimineaţă.

— Serios, Matt. Eşti cel mai mare duşman al tău.

E ciudat să-i spui aşa ceva unui om care are o boală mintală gravă. Sigur că sunt cel mai mare duşman al meu. Asta e problema. Şi asta ar fi trebuit să spun. Dar mai bine nu, pentru că părea obosită. De asemenea, părea supărată. Iar de obicei mi-ar fi ţinut o predică, dar nu şi de data asta. Acum nu mi-a ţinut nicio predică. Îţi dădeai seama după al doilea oftat că nu are de gând să-mi ţină o predică. Oftatul ei spunea: Azi nu. Azi facem doar ce avem de făcut.

— Mă tem că am veşti proaste, a spus ea.

V-am zis eu că e o atmosferă ciudată, este? Am spus că era aşa de îmbâcsită încât puteai s-o tai cu cuţitul. Că puteai s-o tai cu porcăriile alea de foarfece boante de la grupul de artă.

Denise e femeie, ceea ce înseamnă că poate să facă mai multe treburi în acelaşi timp. Aşa se spune, nu? Lumea spune tâmpenii de genul ăsta.

— E în legătură cu Hope Road, a zis ea. S-ar putea să fim nevoite să reducem din numărul de grupuri, poate chiar să reducem totul.

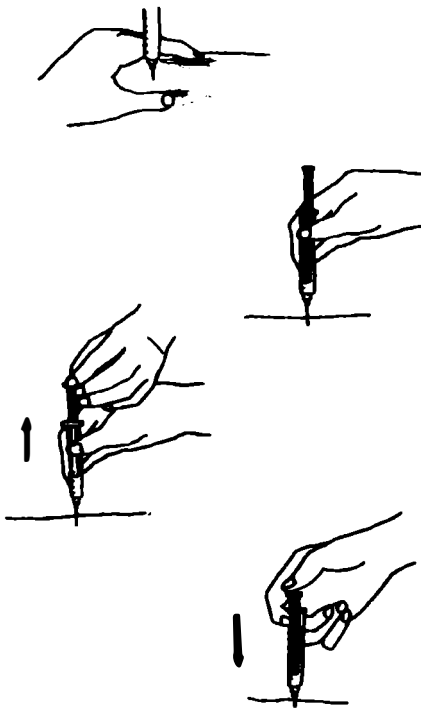

— Aha!

— Ne confruntăm de ceva timp cu problema asta. Dar serviciile sunt întrerupte de către Departament. De fapt de Sistemul Național de Sănătate. Și se pare că nici noi nu facem excepție.

Mă privea, așteptând o reacție, așa că am spus:

— Ți-e în pericol locul de muncă?

Atunci mi-a zâmbit, dar tot părea tristă.

— Ești drăguț. Probabil că nu e în pericol. Dar, după cum spuneam, vom face tăieri. Sincer, ne-a luat pe

toţi prin surprindere. Săptămâna asta trebuie să aibă loc consultări. Dar nu pare... Mă rog, am hotărât să anunţăm beneficiarii, ca să nu fie luaţi prea tare prin surprindere.

— Pe cine?

— Beneficiarii. Ăă... pacienţii.

— Aha!

Au o grămadă de nume pentru noi. „Beneficiari" trebuie să fie ultima găselniţă. Cred că plătesc oameni să decidă rahaturile astea.

M-am gândit la Steve. El e fără îndoială genul care spune „beneficiari". Ar folosi cuvântul de parcă ar merita să fie uns cavaler, pentru că e aşa de sensibil şi încrezător. Apoi mi-am imaginat că-şi pierde locul de muncă şi, sincer, asta m-a luat *pe mine* prin surprindere. Nu-i urăsc pe oamenii ăştia. Pur şi simplu nu pot să sufăr faptul că n-am opţiunea de a scăpa de ei.

— Şi Steve? O să...

— Nu vreau să intrăm în povestea asta. Nu sunt în măsură s-o fac. Voiam doar să te anunţ că...

S-a întrerupt şi nu-mi dădeam seama dacă motivul era supărarea sau pur şi simplu se concentra. Poate că trebuia să se concentreze să nu se arate supărată.

— Te simţi bine? am întrebat-o. Vrei nişte apă?

— Nu, nu. Mă simt bine. Dar a fost o mare lovitură pentru noi.

A inspirat adânc şi a expirat uşor, ca în exerciţiile alea de respiraţie pe care ne pun pe noi să le facem. Presupun că pun şi ei în aplicare ce-i învaţă pe alţii. Apoi a început să spună lecţia învăţată pe de rost. A spus toate lucrurile pe care îţi dădeai seama că le-a spus tuturor. Că indiferent cum merg treburile, tot o să lucreze cu mine.

O să vină în continuare la mine acasă, o să mă ajute cu formularele şi cu cheltuielile şi cu genul ăsta de lucruri. Şi că o să ne întâlnim în continuare în cafeneaua în care ne întâlnim uneori. Sau că o să mergem împreună la supermarket. Apoi, în încheiere, a spus că ea ştie cât de capabil şi de independent pot eu să fiu, că are toată încrederea în mine. Nu spun că nu era o lecţie frumoasă, spun doar că era o lecţie învăţată pe de rost.

Dar apoi cred că a luat-o pe arătură, pentru că, de când o cunosc pe Denise, n-am auzit-o niciodată înjurând. E un om foarte calm. Presupun că aşa trebuie să fii. N-am văzut-o niciodată să se enerveze, să-şi piardă cumpătul, dar în timp ce se apropia cu seringa, cu mâinile tremurându-i un pic, am auzit-o mormăind:

— Blestematul ăsta de guvern!

Exact aşa a zis. A zis „blestemat". Nu ştiam că oamenii chiar folosesc cuvântul ăsta. Într-un fel, aproape că era mai trist. Nu-mi plăcea s-o văd aşa. Nu-mi place să văd pe nimeni supărat. Nu mă pricep să consolez. M-am gândit să o ating pe braţ, dar dacă şi-l retrăgea imediat? Şi aş fi putut să-i spun că o să fie bine, dar de unde era să ştiu eu că aşa va fi?

Şi, de fapt, nu suntem în aceeaşi tabără, nu-i aşa? Presupun că de-aia a crezut că fac mişto când s-a întors spre mine zâmbind. Era un zâmbet stânjenit, dar de fapt ştii ce înseamnă un zâmbet numai când îţi aparţine faţa care îl schiţează. Ceilalţi interpretează zâmbetul aşa cum se aşteaptă ei.

— Uite ce e, a izbucnit ea. Ştiu că nu-ţi place aici.

— Nu mă deranjează.

— Uneori te deranjează. Şi nu e nicio problemă, dar e un serviciu bun care ajută mulţi oameni.

Nu era frumos din partea ei. Mă făcea pe mine să par nemernicul în povestea asta. Indiferent de ce parte crede ea că sunt, nu eu ameninţ cu închiderea şandramalei ăsteia. Oricât ar părea de ciudat, nu ne lasă pe noi, pe beneficiari, să decidem lucrurile astea.

— În orice caz, a spus ea, reluându-şi calmul obişnuit. Voiam doar să te anunţ. Încă nu s-a decis nimic, dar lucrurile s-ar putea derula foarte repede. Se pare că în ultima vreme banii influenţează toate deciziile. În mare măsură nu mai depinde de noi.

M-am uitat la seringă, la acul strălucitor.

— Cât costă chestia asta?

— Lucrurile stau altfel, Matt. Datorită ei nu stai în spital şi te simţi bine. Şi va fi şi mai importantă dacă mai taie şi alte ajutoare.

— Denise, ai vrea să-mi vezi curul?

Asta a făcut-o să chicotească. Situaţia devenise tensionată, dar asta ne-a mai relaxat puţin. Uneori chiar ne înţelegem binişor. Începea să joace teatru, lua o foaie de hârtie, chipurile era un evantai de pe vremuri, cum le vezi pe domniţele alea din serialele de televiziune de epocă.

— Domnule Homes! Cum vă poate rezista o fată?

Mi-am desfăcut cureaua şi mi-am lăsat blugii în jurul gleznelor, apoi mi-am coborât chiloţii la spate, iar ea a îngenuncheat pe podea în spatele meu. Presupun că în seriale nu vezi aşa ceva. Nu prea mă împac cu pastilele, aşa că soluţia e un ac lung şi ascuţit. O săptămână da, una nu, când pe o parte, când pe alta. Ascultaţi la mine, sunt perniţa lor de ace, blestemăţia dracului!

— Bun. Urmează o zgârietură usturătoare.

A trebuit să mă proptesc bine, punând o mână pe masă, înghiţind tare în sec şi reţinându-mi pornirea de a vomita.

— Aproape am terminat, a spus ea.

A trecut un tampon de vată peste înţepătură şi apoi mi-a pus un plasture.

De regulă nu prea ştiu ce să spun când se termină. Dar de data asta aveam o întrebare.

— O să mai pot folosi computerul?

Denise a aruncat acul folosit într-o găleată specială de plastic şi apoi a pus capacul.

— Sincer, nu ştiu, Matt. Nu s-a decis nimic. Ultima oară era vorba să subînchirieze jumătate din clădire unei companii de design grafic! Îl foloseşti mult, nu-i aşa?

— Ce?

— Computerul.

— Un pic. Numai când nu-l foloseşte nimeni altcineva.

— Nu te criticam. Mă bucur să ştiu că îl foloseşti. Mi-ar plăcea să citesc ceva scris de tine, dacă îmi dai...

— Îmi dai mie asta?

— Poftim?

Arătam spre foaia de hârtie pe care o folosise pe post de evantai.

— Ăă... dacă vrei, sigur. E foaia cu instrucţiuni. E pentru asistente. Pot să-ţi dau o foaia de observaţii pentru pacienţi dacă vrei.

— Pacienţi? Parcă eram beneficiari.

— Păi... da.

— Design grafic ai zis?

— Aşa s-a sugerat, a zis ea ridicând din umeri. Nimic nu e stabilit. După cum am spus, vor mai avea loc consultări şi discutăm şi cu voi imediat ce ştim mai multe.

Dar lucrul cel mai important cu care trebuie să rămâi din povestea asta e că vei avea sprijin în continuare. Da?

Când să plec, am desfăcut foaia de hârtie şi am arătat spre imagini; erau nişte desene drăguţe făcute din linii, un ghid pas cu pas.

— Presupun că avem nevoie şi de designeri grafici, nu?

Denise a dat ochii peste cap, dar prieteneşte. Uneori chiar ne înţelegem binişor.

— E un fel de a privi lucrurile, a spus ea. Acum du-te acasă şi odihneşte-te.

SCHIZOFRENIE s.f. boală psihică gravă, manifestată printr-o scădere treptată a activității intelectuale şi printr-un dezechilibru psihic general [cf. gr. *schizein* – a împărți, *phren* – spirit][12]

Când mă uit la fotografia cu mine şi Simon la Grădina zoologică din Bristol, cu feţele pictate ca nişte tigri, mă uit la mine, dar nu mă văd.

Ştiu că sunt eu, pentru că aşa mi se spune, dar nu-mi aduc aminte să fi împlinit şase ani, să fi mers la Grădina zoologică din Bristol, să-mi fi fost vopsită faţa ca a unui tigru şi să fi zâmbit la aparat. Nu-mi amintesc ca fratele meu să-şi fi lipit faţa de a mea şi ca dungile negre să ni se fi scurs peste cele portocalii de pe obraji.

Dacă mă uit cu atenţie, văd că avem ochii de aceeaşi culoare, nu eu şi Simon, ci eu şi băiatul care sunt tot eu, băiatul pe care nu-l mai recunosc, cu care nu mai am niciun gând, grijă sau speranţă în comun.

Suntem aceeaşi persoană, tot ce ne separă e trecerea timpului. Ne leagă un fir indestructibil, dar nu-l mai cunosc.

Eu sunt eu. Sunt în apartamentul meu, stau pe scaunul cu braţele pline de băşici. Am o ţigară în gură

[12] Dicţionar de neologisme, 1986. (*N.t.*)

şi maşina asta de scris în echilibru în poală. E grea. Îi simt greutatea, e incomod şi în curând se poate să-mi schimb poziţia sau să pun maşina de scris pe masă şi să mă aşez pe scaunul de lemn. Ăsta sunt eu, asta se întâmplă acum, dar în acel loc din mintea mea în care se formează imaginile, văd un alt eu.

Este o după-amiază însorită, primăvara dă primele semne. Mă simţeam mai în siguranţă afară decât în tren. Nu era din cauza copilului, dar când plânge un copil în tren, ceilalţi pasageri se privesc unii pe alţii iritaţi. E prea mult scris mărunt. Mare parte din călătorie stătusem în locul dintre două vagoane, iar din când în când mergeam la toaletă să fumez.

— Te-ai rătăcit, tinere?

Urmasem indicatoarele, dar la sensul giratoriu ăla mic de lângă capătul îndepărtat al portului de agrement lipsea un indicator. Drumul era în lucru; conuri pentru trafic, oameni cu căşti de protecţie şi geci galbene, o maşină de găurit cu coloană care mă împiedica să gândesc. Nu o remarcasem pe doamna cu părul cărunt, care aştepta răbdătoare să se aprindă omuleţul verde ca să poată trece în siguranţă. Mirosea a săpun parfumat. Îi simţeam mirosul în ciuda duhorii uleioase a asfaltului proaspăt.

Mă uitam la harta în relief pe care mi-o imprimase secretara secţiei şi încercam să-i dau de cap. Am încercat să par normal şi relaxat.

— Mda. Merg spre Portland. Ştiţi pe unde se ajunge?

Avea un baston pe care erau prinse insigne argintii cu Land's End şi The Lake District. S-a aplecat mai mult, iar bastonul i s-a clătinat.

— Cred că va trebui să vorbeşti mai tare.

— Nu, am spus. Nu vă faceți griji. Nu m-am rătăcit.

— Nu-i așa că e o după-amiază superbă? Era încă destul de rece încât să porți pulover, dar cerul era senin precum apa. În orice caz, așa a zis ea. De-a lungul zidului portului erau pescari nemișcați ca niște statui, iar momeala li se zbătea în cutiile murdare de plastic de la picioare.

— Ai zis cumva Portland? a întrebat brusc doamna, cum fac oamenii când de fapt au auzit.

Am dat din cap că da.

Dintotdeauna am scris povești, încă de când eram foarte mic. Primele mele tentative au fost cumplite, dar când am mai crescut puțin și eram prizonier la masa din bucătărie, cu un morman de caiete de exerciții, un procesor de text și o mamă nebună, au început să arate mai bine. Scriam despre magie, monștri și tărâmuri misterioase pe care se petreceau tot felul de aventuri.

Nu m-am oprit niciodată.

Fața bătrânei doamne s-a boțit meditativ. Există o potecă pe coastă între Weymouth și Portland, mi-a explicat ea. De-a lungul Rodwell Trail. E o linie de cale ferată închisă. Șinele au fost scoase acum câțiva ani, dar peroanele au rămas, acum sunt năpădite de buruieni și rugi. Mi-a dat indicații, explicându-mi cu o fluturare de baston că poteca nu e foarte departe de benzinăria Asda.

— E o plimbare pe cinste, a spus ea. Iar Portlandul e așa de frumos! Pot să întreb cu ce treabă pe acolo?

— Nu. Vă mulțumesc pentru indicații.

Chiar era o plimbare pe cinste. Mi-am cumpărat un sendviș cu brânză și șuncă și o punguță cu Skittles de la benzinăria Asda pe care le-am mâncat pe plaja Chesil.

M-am gândit la cutia cu amintiri a lui Simon, cum huruiau pietricelele pe fund. Culegea pietricelele şi cioburile cele mai strălucitoare din apele puțin adânci. Tata îi spunea că e mai bine să le lase, că atunci când sunt uscate nu arată chiar aşa de impresionant, dar Simon nu se putea abține.

Am scotocit prin buzunare şi mi-am răsucit o țigară. Nu pot să fac rotocoale de fum, dar pot să fac ceva mult mai ca lumea. Am tras adânc în plămâni, ținându-mi respirația cât de mult posibil. Apoi am scos uşor fumul şi m-am uitat cum apare chipul lui.

— Gata, Si!

— Salut, Matthew!

De data asta nu mai era tigru. Era mai mare şi avea părul pieptănat frumos pentru o şedință de fotografii la şcoală. Era vremea în care îl făcusem „bebeluş", pentru că stă cu pledul după el. Se prefăcea că încă mai e supărat.

— Mai scuteşte-mă, Simon. Nu vezi că vin?

— Vii, Matt? Vii să te joci cu mine?

Am luat o pietricică şi am aruncat-o pe luciul mării. Norul de fum s-a împrăştiat.

— Da, vin. O să ne jucăm veşnic.

Plaja Chesil se curbează ca o şiră dinspre Dorset până la coasta vestică a Portlandului. Ocean Cove e pe coasta de est. Mai aveam de mers, dar m-a condus fratele meu.

În fereastra bibliotecii Portland Tophill, mi-a reținut privirea o carte. Era în secțiunea pentru copii, unde e o măsuță cu scaune miniaturale din plastic. Cum fac față... CÂND MOR OAMENII?

Bibliotecara mi-a spus că se pregătesc să închidă. Am spus că nu durează mult. M-am aşezat pe covorul cu nave spaţiale şi am citit ce e moartea. Când corpul unui om încetează să mai funcţioneze şi nu mai poate fi vindecat, explica în carte. Morţii nu simt durerea şi nici nu ştiu ce se întâmplă. Am citit despre Wes care e supărat pe fratele lui Denny pentru că l-a lăsat singur, întristându-i pe mama şi pe tata. Avea poze şi tot tacâmul.

Umbrele se târau alene pe rafturile cu cărţi. Vremea se strica şi picături mărunte de ploaie băteau în fereastră. Se poate să fi stat peste limita acceptabilă. A apărut bibliotecara, şi-a dus o mână la gură şi a tuşit politicos de două ori. Am întrebat cât de departe era Ocean Cove.

— Cam la vreo douăzeci de minute, mi-a spus ea. Poate douăzeci şi cinci. Dar e destul de simplu, o iei pe şoseaua de pe coastă. Păcat că plouă. Voiai să împrumuţi cartea?

— E pentru copii, am spus.

— Închidem, a spus ea.

BUN VENIT LA TABĂRA DE VACANŢĂ
OCEAN COVE, scria pe indicator.

Nu erau corturi instalate, iar rulotele erau goale, aşteptau tăcute sosirea primilor turişti din acel sezon. Era neliniştitor de tăcut. În toată tabăra, numai o rulotă dădea semne de viaţă — o licărire caldă în spatele perdelelor trase. Era departe, spre capătul de sus al taberei.

M-am simţit atras de ea şi am mers în linişte pe marginea potecii, unde nu riscam să fiu văzut.

Când m-am apropiat, am auzit un murmur de voci din interior. Apoi am început să-mi imaginez ceva. Era numai închipuirea mea, dar în unele privinţe era mai degrabă un vis, fiindcă nu puteam să-l controlez şi nici nu puteam să nu mă mai gândesc: Era rulota în care stătuserăm noi, iar cei pe care îi auzeam vorbind erau mama şi tata. Eram încă în vacanţă, de parcă, cine ştie cum, timpul căzuse prizonier. Restul lumii îşi văzuse de drum, dar aici era captiv, nu se putea elibera. În lumina caldă, în muzica vocilor şoptite, trecutul se repeta.

Eu şi Simon eram bine cuibăriţi în paturi, iar mama şi tata se bucurau de seară. Tata citea definiţiile cuvintelor încrucişate, apoi au amuţit amândoi, se gândeau, până când mamei i-a zburat gândul în altă parte şi a spus:

— Matthew nu a fost în apele lui azi.

— Nu?

— În după-amiaza asta era alb ca varul.

— N-am observat nimic.

— Nu erai aici. Înălţai zmeie cu Simon. Am încercat să-l conving să vină la voi, dar n-a vrut. Şi nu ştiu ce să zic... A spus că se joacă de-a v-aţi ascunselea, dar...

Am simţit un nod în piept, care apoi mi-a coborât în burtă. În noaptea asta se întâmplă, asta e ultima noastră noapte. Tata împătureşte ziarul şi pune jos paharul de vin. Mama se apleacă spre el şi-i cuprinde pieptul cu braţul. Unul din ei spune:

— Crezi că am fost prea duri cu el?

— Când?

— Zilele trecute. A fost o căzătură urâtă. Nu m-aş mira să-i rămână cicatrice pe genunchi. Nu mai trebuia să-l certăm şi noi.

— El ar trebui să ştie mai bine...

— Dar sunt băieți. Nu trebuie să fie un pic ştrengari? În plus, ştiau amândoi că n-au voie acolo jos. Nu putem da vina mereu pe Matt.

Nu era o amintire, nu era o discuție pe care o auzisem vreodată. Era ce mi-aş fi dorit eu să aud.

— Încă se simte cumplit că a trebuit să-l care Simon, spunea mama. A pomenit şi despre asta. Ştii cum e el uneori, când se învinovăţeşte singur. Se tot învârte în cerc. Mi se rupe inima.

— Hai să petrecem o zi frumoasă mâine cu amândoi. Îl lăsăm pe Matt să decidă ce facem. O să discut cu el la un moment dat, să văd dacă îl frământă ceva.

— Serios, Richard. Era îngrozitor de palid.

Ploaia mă uda până la piele. Se întuneca. Am ocolit pe după marginea rulotei spre dormitorul nostru.

Am bătut la fereastră.

— Ce-a fost asta?

— Ce?

Acum se auzeau alte voci, mai limpezi.

— Sigur am auzit ceva.

Perdelele s-au mişcat şi m-am întors repede. Înăuntru nu erau mama şi tata. Nu eram noi. Am trecut în grabă pe lângă duşuri, tomberoane şi pe lângă robinetul de apă.

Îmi era totul aşa de familiar...

Mi-am afundat mâinile în buzunare şi am mers cu paşi mari pe poteca îngustă, am ieşit pe poarta laterală, apoi am mers de-a lungul scurtei porțiuni de drum principal, după care am coborât pe poteca şerpuitoare de pe faleză. Vântul se înteţea şi vremea se răcea. Crengile foşneau zgomotos deasupra. Mi-am ridicat privirea şi era gata să alunec pe nişte frunze ude.

Presupun că era un lucru important; aşa îl ţineam pe el aproape.

Cu fiecare pas grijuliu, îl simţeam şi mai aproape. Totul era exact aşa cum îmi aminteam, până să cotesc pe după un colţ, spre locul în care se întâmplase de fapt; aici era diferit. Balustrada ruginită, indicatorul stricat de vreme. Asta era moştenirea lui:

Copiii trebuie însoţiţi PERMANENT de un adult

Balustrada era rece la pipăit. M-am ghemuit pe sub ea, am trecut printr-un pâlc de urzici umede şi apoi am urcat malul abrupt. Apoi am mers într-o parte târşâindu-mi picioarele, până am ajuns chiar pe marginea falezei.

Hotarul lumii mele.

Pe undeva, rămăşiţele soarelui înserării picurau în mare. Dar nu aici. În est nu sunt apusuri de soare. Nici finaluri spectaculoase în culori arzătoare. În est, ziua pur şi simplu se risipeşte într-o beznă banală. Mi se părea că aşa trebuie să fie. Fusese singur destul de mult timp. Am închis ochii şi mi-am adunat tot curajul ca să fac ultimul pas.

Dar în locul acela din mintea mea în care se formează imaginile vedeam un alt eu, un băiat de nouă ani care acum deschidea ochii, care se trezise în miez de noapte frământat de gânduri, griji şi speranţe pe care eu nu le mai împărtăşeam.

Poate că eul meu de nouă ani şi-l amintea pe cel de şase ani, poate încă îşi aminteşte cum miroseau desenele cu tigru, de faţa zâmbitoare a lui buni, pe jumătate ascunsă în spatele aparatului.

Nu am mintea divizată. Nu sunt mai multe persoane. Sunt eu, același dintotdeauna, singurul om de care nu pot fugi niciodată. Stau în camera mea de zi și trag de mosorul timpului, așa că sunt pe buza falezei, trag de mosorul timpului, mă trezesc în rulota noastră, gândurile mele îi dau târcoale fetiței cu păpușa din cârpă, cum a țipat ea la mine și mi-a spus că am stricat totul, deși eu voiam doar să ajut.

— Trezește-te, Simon! Trezește-te! Vorbeam în șoaptă, ca să nu mă audă părinții prin pereții subțiri și să îi scol. Trezește-te!

Am străbătut micul spațiu dintre paturile noastre și l-am împuns, iar degetele mi s-au afundat în grăsimea moale de pe burta lui. A clipit de două ori, apoi a deschis larg ochii.

— Ce e, Matt? E dimineață?

— Nu.

— De ce ești treaz?

— Nu pot să dorm. Vrei să vezi ceva?

— Ce?

— Vrei să vezi un cadavru?

— Ce? Da!

— Vorbesc serios.

S-a tras la marginea patului și a străbătut distanța dintre noi, apropiindu-se cu capul.

— Ba nu.

— Ba da.

A scos un hohot chițăit și și-a lăsat iar capul pe pernă.

— Gura, Si! O să-i trezești. De ce trebuie să faci mereu atâta gălăgie?

— Scuze. N-am...

— Vorbeşte mai încet. Îmbrăcarea!

Mama sau tata a tuşit în somn şi am înmărmurit amândoi. Simon a reacţionat ostentativ, înţepenind, doar ochii i se mişcau dintr-o parte în alta şi se hlizea la mine.

— Nu mai face pe prostu'! Uite, ia asta pe tine.

I-am aruncat câteva haine şi impermeabilul cu nasturi alungiţi.

— Nu plouă, Matt.

— Nu, dar ar putea să plouă. Şi e frig. Unde e lanterna?

— E în geanta ta, nu a mea.

— Ah, da! Şşşt!

Ne-am îmbrăcat şi şi-a luat impermeabilul, apoi a început să se moşmondească cu nasturii. Niciodată nu reuşea să-i încheie când era emoţionat sau entuziasmat. Detesta să te oferi să-l ajuţi, aşa că m-am uitat cum aprinde şi închide lanterna, în timp ce vâra nasturii în altă gaică decât cea care trebuia şi o lua iar de la capăt.

— Nu pot să mă închei la nasturi, Matt.

— Vrei să te ajut?

— Nu. Mă descurc. Chiar o să vedem un cadavru?

— Da. Pe ăsta bagă-l aici.

— Mă descurc.

— Şşt! Bine. Voiam doar...

— Gata! Mi-a zâmbit larg şi nătâng, cum avea obiceiul.

— Atunci hai să mergem!

Îmi văd mâna întinzându-se spre mânerul uşii, dar n-o recunosc. Nu văd mosorul timpului care a transformat mâinile acelui copil în mâinile astea; pătate de tutun, de cerneală, cu unghiile roase, reduse la nişte cioturi amărâte.

Am deschis uşa şi am păşit în ultima jumătate de oră din viaţa fratelui meu. M-a urmat, cu respiraţia tăiată de entuziasm.

— Unde mergem? Unde e?

— Nu e departe, aici sus.

— Plouă un pic.

— Atunci trage-ţi gluga.

N-am avut nevoie de lanternă până să trecem de rulote şi s-o luăm pe drumul îngust care ducea spre locul în care stăteai dacă era rândul tău să închizi ochii şi să numeri până la o sută.

Ploaia a început să cadă mai intens. Acum Simon venea încet în urma mea şi privea peste umăr.

— Ar trebui să ne întoarcem, Matthew. Sunt obosit. N-avem voie să ieşim noaptea. Doarme toată lumea. Hai să ne întoarcem!

— Nu te mai purta tot timpul ca un bebeluş. E pe aici. Uite! Ţine asta.

I-am întins lanterna şi am mers prin laterala magazinului cu articole pentru camping, spre peticul năpădit de iarbă din apropierea tomberoanelor. Acolo era mai întuneric.

Poate că mi-era frică.

Probabil că mi-era frică, fiindcă noaptea totul pare mai înspăimântător, dar mai mult decât atât, eram furios. Eram furios că întotdeauna eu eram răspunzător pentru toate, că Simon primea toată atenţia, că ţipaseră la mine când căzusem şi mă lovisem la genunchi, şi eram furios că fata cu păpuşa ei idioată crezuse că poate şi ea să ţipe la mine.

Eram furios pe Simon că nu ţinea lanterna nemişcată, pentru că-şi muta greutatea de pe un picior pe altul, văicărindu-se că e timpul să ne întoarcem, că

nu vrea să vadă un cadavru. Mi-am afundat mâinile în pământul ud unde era crucea de lemn, până când am atins ceva moale cu vârfurile degetelor.

— Nu-mi mai place, Matthew! Mă ud. Nu e niciun cadavru acolo. Eu plec. Mă duc înapoi.

— Stai! Ţine lanterna nemişcată, ţine-o în jos, spre mine.

Am luat o mână de noroi şi apoi încă una. Simon era lângă mine, îşi ştergea ploaia de pe obraji. Voia să încetez, îi era frică. Dar nu m-am oprit. Am ridicat-o în aer, era murdară, îmbibată de apă, cu braţele atârnate pe lângă corp. Am ţinut-o aşa şi am început să râd, să râd de Simon că e aşa de jalnic.

— E o păpuşă, Simon, doar o păpuşă cretină. Uite! Uite! Vrea să se joace cu tine.

Se dădea înapoi, ţinându-se de piept aşa cum făcea el când îl cuprindea panica, iar cuvintele nu-l puteau linişti. Mă implora: Termină! Termină! TERMINĂ! Ţinea lanterna cu mâini tremurătoare îndreptată spre păpuşă. Ochii ei din năsturaşi scânteiau în lumină.

— Vrea să se joace cu tine, Simon. Vrea să se joace de-a prinsea.

A încercat să fugă, în felul ăla al lui stupid, cocârjat, cu picioarele răşchirate, mişcându-se greoi prin spaţiul dintre magazin şi tomberoane.

— Vrea să se joace.

Am ocolit prin spatele robinetului sărindu-i în cale, tăindu-i calea spre rulote. A îngheţat şi lanterna i-a căzut cu zgomot pe jos. Am ridicat-o, râzând încă, şi i-am luminat faţa.

Nu mai era amuzant. Încetase să mai fie amuzant. Era înlăcrimat, din nas îi picurau muci, agăţându-i-se de buzele ude. Nu mai semăna cu luna. Părea îngrozit.

În depărtare, valurile se spărgeau de stânci şi undeva, fata, fata care ţipase la mine, care îmi spusese că nu mai sunt bine-venit, scâncea pe undeva în somn.

— Simon. Glumeam. Era o glumă.

— NU, NU! M-a lovit în stomac, cât de tare a putut.

Mereu am fost un fricos. M-am făcut ghem şi nu reuşeam deloc să-mi recapăt răsuflarea.

— A fost...

Nu puteam să-mi recapăt suflul.

S-a întors, a pornit pe potecă, îndepărtându-se de rulote, de mine.

— Simon, stai! Te rog!

Dar acum era mai rapid, a ajuns la intrarea laterală, a ieşit pe drumul principal, a coborât poteca de pe faleză şi s-a afundat în beznă.

— Simon, stai!

N-am putut să-l ajung.

N-am putut.

Sfârşitul lui Simon Anthony Homes a fost cumplit şi fulgerător.

A fost indiferent.

Aşa privesc acum lucrurile. Întregul univers şi-a întors spatele şi a plecat, incapabil de compasiune.

N-a căzut foarte de sus şi nu foarte rău. Nu mai rău decât mine cu numai câteva zile în urmă. Şi exact în acelaşi loc; la acelaşi cot al potecii unde rădăcinile ieşite în afară ale copacilor abia aşteaptă să le vină de hac gleznelor nevinovate. Simţisem şocul căderii, îmi dăduse sângele în genunchi şi Simon mă cărase. Mă cărase punându-mă la adăpost, el singur, pentru că mă iubea.

Diferența, o diferență a fost aceea că, în clipa de dinainte să cadă, Simon s-a întors. S-a uitat înapoi peste umăr ca să mă privească. A fost doar o fracțiune de secundă.

— Zi ceva!

S-a întâmplat aşa de repede şi niciodată nu pot să derulez cu încetinitorul. Nu ştiu de ce m-aş aştepta la asta. Dar, într-un fel, asta fac. Sunt un om egoist şi simt că mi-a fost smulsă prin vicleşug senzația pe care oamenii o descriu uneori când spun că grozăvia unei situații a făcut ca totul să pară că se mişcă cu încetinitorul.

N-a fost aşa.

— Te rog! Zi ceva!

Se întorsese să mă privească şi încerc să mă conving că zâmbea. Că eu fusesem cel păcălit. Nu-i era deloc frică. Era doar un joc şi el era fericit, fiindcă măcar o dată eu eram cel păcălit. Sau îmi mai spun că avea un aer iertător. În ultima clipă, a ştiut că-l iubesc şi că niciodată nu i-aş face rău.

Dar s-a întâmplat prea repede. Lumea mea nu s-a mişcat cu încetinitorul. Uneori mă întreb dacă a lui da, şi, dacă e aşa, care e imaginea finală pe care i-am oferit-o? Mângâiere sau numai trădare?

De vină a fost felul în care a aterizat, cu gâtul sucit. A fost tonusul lui muscular scăzut, un simptom al bolii. Era o şansă la un milion, o nenorocită de statistică. Au fost mişcarea corpului, viteza, traiectoria, faptul că pământul îmbibat de ploaie era alunecos, exact locul ăla afurisit cu rădăcina copacului ieşită în afară.

Şi am mai fost şi eu.

Orice val se umflase în mare în secundele de dinainte de căderea lui, avea să se spargă în secundele

de după. Universul indiferent şi nesimţitor pur şi simplu şi-a văzut de treaba lui, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic grav.

— Te rog, zi ceva!

Încerc să-l ridic, să-l car, dar pământul e ud. Am noroi în gură, în ochi, iar ploaia cade necontenit. Îl ridic şi cad, îl ridic şi cad. Nu spune nimic. Îl implor să zică ceva. Te rog, zi ceva. Cad iar şi mă lovesc tare de o stâncă, îl ţin, îi ţin faţa spre mine, aşa de aproape încât simt cum îl părăseşte căldura. Te rog. Te rog. Zi ceva.

— Eu nu pot să te car. Îmi pare rău!

Păpuşica de cârpă zace în noroi lângă noi.

Pare înfrigurată fără haină. Uşor, foarte uşor, îi ridic capul lui Simon şi i-o pun sub cap. Vreau să stea comod.

Sunt eu. Stau în apartamentul meu, pe un scaun cu braţele pline de băşici. Se face târziu. Scriu de mult la maşină şi sunt obosit. Mi-am stins o ţigară pe antebraţ. Şi el e plin de băşici. Speram ca durerea să mă poată menţine aici, dar nu pot prinde mosorul.

Timpul mi se scurge printre degete.

În locul acela din mintea mea în care se formează imaginile văd un alt eu. Am fugit dintr-o secţie de psihiatrie, stau pe o faleză la hotarul cel mai îndepărtat al lumii mele. Acum e întuneric, dar e lună. Şi e mare. E Simon, se uită la mine. Îi aud vocea în şoapta vântului. Îi e frig şi nu se poate încheia la nasturi. Înaintez târşâindu-mi picioarele şi îmi trec vârful pantofului peste margine.

— Auzi?

Îmi imaginez cum e să mori, să fii mort. Ce s-ar întâmpla cu corpul meu, cum ar afla familia mea? Cine

i-ar spune lui buni? Cine i-ar spune lui Jacob? Mă simt vinovat că gândesc aşa. Am nevoie de curaj să fac pasul final.

— Pleacă de acolo!

E cineva în spatele meu, aud paşi.

— Asculţi măcar? E periculos. Ai putea să cazi.

Dar în locul din mintea mea în care se formează imagini văd un alt eu; un băiat de nouă ani la picioarele patului părinţilor, iar apa noroioasă a ploii i se scurge de pe haine într-o băltoacă pe podeaua acoperită cu linoleum. Îşi priveşte părinţii, cum stau îmbrăţişaţi în somn, cum faţa mamei stă lipită ciudat în căuşul braţului tatălui meu, cum gura lui e larg deschisă, iar părul de la subraţul lui o atinge pe frunte, cum cearşafurile sunt îngrămădite la picioare, iar gleznele nu li se ating prea mult.

Băiatul acesta ştie că trebuie să-i trezească. Dacă ascultă, mă va auzi, strig la el: trezeşte-i. Spune-le. A fost un accident, a căzut Simon. S-a întâmplat ceva îngrozitor.

Trezeşte-i!

Băiatul se lipeşte cu spatele de perete, alunecă tăcut la podea, îşi strânge genunchii la piept, aude numai ultimii picuri de ploaie care bat la fereastră şi câte un murmur al părinţilor, care se îmbrăţişează în somn.

— Matthew, dragule! Ce s-a întâmplat? Mama s-a aşezat în genunchi lângă mine şi m-a scuturat să mă trezesc. Era lumină în cameră, de la soarele dimineţii. Îi simţeam respiraţia caldă pe obraz, mirosul slab de putreziciune.

Peste câteva minute, tata avea să umble pe afară, strigându-l pe fratele meu, spunându-i să termine

cu prostiile. Zgomotul sirenelor avea să se audă din depărtare, armonizat cu frica din glasul mamei.

— Nu te uita la mine. Zi ceva. Ce-ai făcut? Unde e Simon?

Aveam gâtul strâns, înțepenit pentru că stăteam pe podea, fiindcă petrecusem o noapte îmbrăcat cu haine jilave. Am început să tremur, iar dinții îmi clănțăneau nestăpânit.

— Mi-e foarte frig, mamă.

— Lasă asta. Unde e Simon?

Nu m-am dus la spital cu ei. Am stat cu domnul şi doamna Onslow, un cuplu de pensionari care aveau rulota de lângă a noastră.

— Avem Şerpi şi scări, a spus doamna Onslow, aşezând o tavă cu sirop şi biscuiți pe covor lângă mine. N-am răspuns. S-a întors în bucătăria mică să se ocupe de vase. Presupun că nu ştia ce altceva să spună.

S-a auzit o bătaie în uşă, iar domnul Onslow şi-a împăturit ziarul. Distingeam glasul tatei în schimbul de cuvinte şoptite, dar nu auzeam ce spun.

Tata a venit la mine. S-a aşezat turceşte pe covor, ca mine, ceea ce era ciudat, fiindcă nu-l mai văzusem niciodată stând aşa, şi mă întrebam de ce alesese s-o facă acum. Părea obosit şi palid.

— Bun, *mon ami*. Ce faci? a întrebat ciufulindu-mi părul.

Am ridicat din umeri.

— A venit poliția... Glasul i s-a gâtuit şi i s-a frânt. S-a oprit ca să-şi vină în fire. N-o să dureze mult. Trebuie să le spui ce ne-ai spus şi nouă.

Am privit fix podeaua.

— Credeam că te-am trezit, tată.

Mama m-a strâns aşa de tare, încât am crezut că o să-mi frângă coastele. Trebuia să se convingă că sunt cu adevărat acolo. Eram conştient de cei doi poliţişti care beau stânjeniţi din cănile de ceai şi, imediat ce a slăbit strânsoarea, m-am retras.

Poliţiştii s-au prezentat.

Unul din ei era cam de vârsta tatei, avea o mustaţă stufoasă cafenie şi purta ochelari. Celălalt era mai tânăr, cu părul brunet dat pe spate şi puţin ridicat în mijloc. Purtau amândoi uniforme, iar căştile le aveau pe masă.

— Mai întâi trebuie să-ţi spunem că nu eşti în niciun bucluc, a spus mustăciosul. Nimeni nu te acuză de nimic, nimeni nu spune că ai făcut ceva rău.

Mama m-a strâns de mână.

— Trebuie să-ţi luăm o declaraţie, ceea ce înseamnă că o să-ţi pun câteva întrebări şi o să scriem ce ne spui. Dar dacă la un moment dat vrei să te opreşti, poţi să spui. Ce trebuie să faci dacă vrei să te opreşti?

— Să spun.

— Exact. Bun, înainte să începem, o să-ţi spun o poveste. Îţi plac poveştile?

— Uneori.

— Uneori. Hm, nu mă pricep la poveşti, dar asta nu e foarte lungă. A fost odată ca niciodată un băieţel cam de vârsta ta, poate puţin mai mare, care a hotărât să încerce să fumeze o ţigară. Aşa că a luat una din pachetul tatălui lui şi a început s-o fumeze în dormitor. Atunci a auzit-o pe mama lui urcând treptele, aşa că a stins-o repede. A

venit în camera lui şi l-a întrebat: ai fumat? Iar băiatul a spus că nu. Asta a fost povestea, şi ţi-am zis că nu mă pricep la poveşti. Dar spune-mi, băiatul a minţit sau a spus adevărul?

— A minţit.

— A minţit. Exact. De ce crezi că a minţit?

— Ca să nu dea de bucluc.

— Aşa cred şi eu. Dar dacă mai ţii minte, tu nu dai de bucluc, şi n-ai făcut nimic rău. Aşa că vreau să spui adevărul, da?

Am simţit un gol în piept şi mă gândeam că m-ar putea înghiţi în întregime.

— Dar dacă nu-ţi aminteşti ceva sau nu ştii, atunci trebuie să spui că nu ştii. Ce culoare are uşa mea de la intrare?

— Nu ştiu.

— Exact. Nu ştii. N-ai văzut-o, aşa că nu ştii. E galbenă?

— Nu ştiu.

— Bine. Acum să ne reamintim ce trebuie să faci dacă vrei să ne oprim.

— Să spun.

— Exact.

A tras aer printre dinţi şi a dat din cap spre tipul cu părul brunet dat pe spate, care ronţăia capacul pixului.

— Sunt ca o moară stricată, nu-i aşa? Hai să te lăsăm şi pe tine acum. Vreau să-mi vorbeşti despre noaptea trecută.

Mă aşteptam să-mi pună cătuşe şi să mă ducă imediat la închisoare, dar nu s-a întâmplat aşa. După ce au plecat, mă aşteptam să urle părinţii la mine, dar nici asta nu s-a întâmplat.

Mă aşteptam la asta fiindcă eram prea prost să înţeleg că unele lucruri sunt prea importante. Orice pedeapsă e o insultă la adresa crimei.

Vocea asta, vocea lui, o auzi în mintea ta, sau pare să vină din exterior, şi ce anume spune, şi îţi spune să faci ceva sau comentează doar ce faci deja, şi ai făcut vreunul din lucrurile pe care ţi le spune, ce lucruri anume, ai spus că mama ta ia pastile, pentru ce sunt, mai e cineva din familia ta DUS CU PLUTA, şi iei droguri interzise, cât alcool bei, pe săptămână, pe zi, şi cum te simţi în adâncul tău acum, pe o scară de la 1 la 10, dar pe o scară de la 1 la 7.400.000.000.000.000.000.000.000.000 şi cum dormi în ultima vreme, cum stai cu pofta de mâncare şi ce anume s-a întâmplat în noaptea aia pe buza falezei, cu cuvintele tale, îţi aminteşti, reuşeşti să-ţi aminteşti, ai întrebări?

Nu.

Ai spus că fratele tău era în lună, ai spus că-l auzeai în bătaia vântului.

Da.

Ce spunea?

Nu-mi amintesc.

Îţi spunea să sari? Îţi spunea să te sinucizi?

Nu e aşa, nu spuneţi asta. Voia să mă joc cu el. E singur, atâta tot.

Nu vrem să te supărăm, dar e important să discutăm problema.

De ce?

Trebuie să ne asigurăm că eşti în siguranţă. Spui că voia să te joci cu el. Cum să te joci cu un mort, Matt?

Du-te-n pizda mă-tii!

Undeva în toată hârțogăria care mă urmărește peste tot în Evaluarea riscului. Hârtie galben aprins care strigă avertismente, cum că aș fi fragil, vulnerabil și periculos.

Nume: Matthew Homes
Data nașterii: 12.05.1990
Diagnostic: Șarpe târâtor
Medicație actuală: De toate

Risc pentru sine/ceilalți (rugăm a se furniza exemple vagi, cosmetizate, prezentate ca fiind certe): Matthew locuiește singur, primește ajutor de la un număr redus de persoane și are puțini prieteni. Suferă de halucinații sub formă de comenzi, pe care i le atribuie unui frate mort. Nebun de legat, este? Problema e că interpretează amintitele halucinații drept o invitație de a-și lua beregata.

În prezent este în grija Echipei comunitare de sănătate mintală Brunel și sporadic participă la grupurile de terapie de la Centrul social Hope Road (sau stă singur în apartamentul lui, scrie întruna la o mașină de scris pe care i-a dat-o bunică-sa, lucru care, dacă te gândești puțin, e o sminteală în sine).

Pe 2 aprilie 2008, la câteva săptămâni de la internarea prelungită în spital în secția de Tralala, Matthew a șters putina. A vizitat din nou locul în care a murit fratele lui, cu scopul de a face o ultimă încercare.

Tentativa i-a fost dejucată de o Trecătoare anonimă. Matthew nu pare să reprezinte un risc semnificativ pentru ceilalți. Acestea fiind spuse, când mai târziu Trecătoarea a luat legătura cu secția — chipurile

preocupată de starea lui şi din dorinţa de a se asigura că ajunsese cu bine — personalul a reuşit să scoată de la ea cât de speriată trebuie să fi fost şi, într-adevăr, cât se temuse pentru viaţa ei.

Aşa că ştii. Niciodată nu poţi fi destul de grijuliu.

Să vă ia dracu'
pe toţi!

Cineva mă atingea pe mână.

M-am întors repede, aproape dezechilibrându-mă. M-a strâns şi mai tare.

— Dumnezeule, a spus ea. Credeam... credeam că o să cazi. Te simţi bine?

Avea părul roşcat, îi tot venea pe faţă, şi şuviţe lungi îi ieşeau de sub gluga impermeabilului. Abia îi zăream pistruii în lumina lunii. Iar la piept ţinea pledul lui Simon aşa de strâns, de parcă bătăile inimii i-ar fi depins de asta.

Era perfect logic. Era perfect logic, ca un vis înainte să te trezeşti. În visul ăsta era Bianca din *Viaţa în East End* şi-mi adusese pledul lui Simon să-i ţină de cald. M-am întins să-l iau, dar acum se îndepărta de mine, privindu-mă încă, ducându-şi mâna la spate ca să pipăie balustrada şi să se simtă în siguranţă.

— E al meu, a spus ea.

— Dar...

Ceva era diferit. Şi-a dus la bărbie bucata de ţesătură galbenă şi acum vedeam o cataramă neagră de plastic. Am văzut o mânecă şi un guler. Nu era pledul lui. Nu era Bianca.

— Tu... tu eşti, am spus. Te cunosc.

Uit mereu cât de intimidant pot fi. Mi-a privit geaca de camuflaj şi bocancii mari şi negri.

— Nu te cunosc, a spus ea. Glasul îi părea firav. Voiam doar să mă asigur că eşti bine, nimic mai mult. Acum mă duc acasă.

— Ai păstrat-o. Ai păstrat-o tot timpul.

Simon era în unduirea părului ei, în hăinuţa mică şi galbenă pe când flutura în bătaia vântului.

— Te las cu ale tale, a spus ea.

— Nu-mi amintesc cum te cheamă.

— Asta pentru că nu mă cunoşti.

S-a întors repede să plece, dar n-o puteam lăsa. Trebuia să mă asigur că există cu adevărat.

— Dă-mi drumul!

Hăinuţa a căzut şi a fost imediat luată de o pală năzdrăvană de vânt. Aşa era Simon uneori, pus pe şotii. M-am dus după el şi am prins-o cu piciorul la ţanc.

— Am prins-o, am spus şi am zâmbit.

Am crezut că o să fie încântată, dar deja părea speriată. Foarte speriată.

— Te rog! De ce nu mă laşi în pace? Nu te cunosc. Voiam doar să te ajut...

Ţineam mâna pe ea, asta era problema. O ţineam de încheietură.

— Nu. M-ai înţeles greşit. N-o să-ţi fac rău. Niciodată n-am vrut să-ţi fac rău.

Când s-a retras, i-am dat drumul la încheietură, ceea ce a făcut-o să se dezechilibreze. Iar în momentul acela am văzut-o din nou ca pe un copil, o fetiţă care îngrijea un mic mormânt. Voiam întotdeauna doar s-o ajut, să îndrept lucrurile, dar nu ştiusem cum s-o fac. Zăbovisem acolo stânjenit, neştiind ce să fac. Voiam s-o

consolez, dar n-am făcut decât să înrăutăţesc situaţia. Nu ştiusem ce să spun.

O întrebasem cum o cheamă şi spusese:

— Annabelle.

Şi-a ridicat privirea, ştergându-şi un obraz cu manşeta impermeabilului. Gluga i-a căzut pe spate.

— Annabelle, am spus iar. Te cheamă Annabelle.

Faţa îi strălucea în lumina lunii. Îi vedeam sutele de pistrui presăraţi pe faţă.

— Nu-ţi aminteşti de mine, am spus. Respiram aşa de iute încât cu greu puteam vorbi. A trecut atâta timp de atunci. Te-am urmărit, te-am văzut îngropându-ţi păpuşa. Am văzut înmormântarea. Şi apoi.

Şi apoi.

Şi apoi.

Plânsetul s-a auzit de niciunde.

Aşa simţeam eu.

Dar e doar un mod de a spune că a fost brusc. Că m-a luat prin surprindere. Nu a venit chiar de niciunde. Nimic nu vine de niciunde. Era în adâncul meu de ani de zile. Niciodată nu-l eliberasem cu adevărat. Adevărul e că nu ştiam cum. Nimeni nu te învaţă genul ăsta de lucruri. Îmi amintesc de călătoria cu maşina, când am venit acasă de la Ocean Cove, acum o veşnicie. Mama şi tata plângeau acompaniaţi de zgomotele radioului, dar eu nu plângeam. Nu puteam. Şi dacă mă gândesc, niciodată n-am plâns.

N-am plâns nici când am terminat Mario 64 singur, cu joystickul celui de-al doilea jucător încurcat, inert, în locul pustiu de lângă mine.

N-am plâns nici atunci când am fost cu mama la supermarket, când mi-am îngăduit să uit. M-am întins

să iau cutia cu Pop-Tarts cu căpşuni de pe raft, fiindcă îi plăcea lui Simon, dar nimănui altcuiva, aşa că, atunci când am realizat ce făcusem, a trebuit să o pun înapoi. A trebuit să mă privesc cum pun nenorocita aia de cutie cu Pop-Tarts cu căpşuni înapoi pe raftul unui supermarket şi să sper că nu mă văzuse mama, fiindcă asta ar fi însemnat şi alte drumuri la doctor şi alte ore de tăcere la masa din bucătărie. N-am plâns nici din cauza asta.

Aici se regăseau toate celelalte momente în care mi-am îngăduit să uit. Fiecare dimineaţă în care mă trezeam, în care credeam pentru foarte puţin timp că totul era normal, că totul era bine, după care mi se reamintea cu delicateţea unui şut în burtă că nu era aşa.

Aici se regăsea fiecare discuţie a adulţilor care era întreruptă în secunda în care intram eu în cameră. Aici se regăsea faptul că toată lumea ştia, toată lumea se gândea, toată lumea încerca cu disperare să nu se gândească la faptul că, dacă nu eram eu, dacă nu făceam ce am făcut, el încă ar mai trăi.

Aici se regăsea fiecare clipă de când am închis prima oară ochii ca să număr până la o sută şi i-am deschis ca să trişez.

Nu a venit de niciunde, dar, într-un fel, m-a luat prin surprindere. Lacrimile îmi cădeau mai repede decât puteam eu să le şterg.

— Îmi pare rău, Simon! Îmi pare aşa de rău! Iartă-mă! Te rog, poţi să mă ierţi?

Annabelle putea să mă lase acolo. N-aş fi învinovăţit-o. O speriasem, iar acum avea ocazia să plece. Să scape de nebunul ăsta. Dar n-a plecat.

— Şşşt, şşşt! O să fie bine.

Am simţit-o cum mă prinde uşor de mână, am auzit-o cum îmi şopteşte în timp ce plângeam.

— O să fie bine.

— Iartă-mă.

Şşşt, şşşt!

O să fie bine.

acest rămas-bun, rămas-bun

Doctorul Clement s-a ridicat să dea mâna cu mine, prinzându-mă de degete, împiedicându-mă să strâg şi eu cu fermitate.

— Matt, mă bucur să te văd. Richard, Susan... Vă rog, luaţi loc.

— Doreşte cineva o ceaşcă de ceai? s-a oferit Claire-sau-poate-Anna.

— Suntem bine aşa, a spus mama în felul ei sacadat, dar toată lumea îşi dă imediat seama că e departe de a fi bine aşa. Pe ea o îngrijorau întâlnirile astea mai mult decât pe mine.

Ajunsese în secţie cu peste o oră înainte, strângând o sacoşă cu o pereche de pantaloni negri frumos împăturiţi, o cămaşă albă impecabilă şi vechii mei pantofi de şcoală lustruiţi de-ţi luau ochii. Mi-a pregătit cada în baia pacienţilor şi a umplut-o cu spumă. M-am spălat pe dinţi şi m-am bărbierit pentru prima oară după aproape o lună. Tata a venit de la serviciu cu câteva minute înainte să înceapă întâlnirea. Am dat mâna în felul nostru aparte. Mi-a spus că sunt dichisit.

— Bun, a spus doctorul Clement. Haideţi să începem cu prezentările.

Erau aşa de multe... Am colindat prin toată camera şi fiecare persoană îşi spunea numele şi denumirea postului.

Am uitat imediat.

Când asistentul care făcea practică aici a venit să mă aducă, mi-a explicat că sunt o mulţime de oameni; mi-a spus că fusese invitată şi echipa comunitară. Ăsta era un lucru bun, a explicat el. Fuseseră invitaţi să ajute la pregătirile în vederea externării mele din spital. A propus să stea deoparte dacă vreau, dar a zis că i-ar fi util să se implice, date fiind scopurile lui educative. I-am spus că scopurile lui educative erau foarte importante pentru mine. Am uitat să fiu sarcastic. Mi-era recunoscător şi a spus că n-ar trebui să-mi fac griji că sunt mulţi oameni, fiindcă eu eram cel important. Când au ajuns cu prezentările la mine, am spus:

— Matthew Homes, ăă, pacient.

Dr. Clement m-a studiat o clipă peste rama ochelarilor, apoi a scos un hohot scurt.

— Bun. Scopul acestei întâlniri este să aflăm care mai e situaţia lui Matthew şi să decidem împreună modalităţile prin care vom acţiona în continuare. Cum te simţi înlăuntrul tău, Matt?

Problema era că, fiind cel mai important, toată lumea se uita la mine. E greu să gândeşti ca lumea când aşa de mulţi ochi se zgâiesc la tine, gândurile ţi se împotmolesc.

— De fapt, o să beau o ceaşcă de ceai, dacă nu e nicio problemă. Mi s-a uscat un pic gura.

Am dat să mă ridic, dar dr. Clement mi-a făcut semn să stau la locul meu şi a zis că mi-l pregăteşte el. Dar a spus asta în timp ce se uita la asistentul aflat în practică, ceea ce presupun că era o invitaţie să se ofere el. Ceea ce a şi făcut, iar dr. Clement a spus:

— Mersi, Tim, te deranjează?

— Nu, nu. Nu-i nicio problemă. Cum îl bei, Matt?

— Cu trei cuburi de zahăr, te rog.

Mama mi-a aruncat o privire dezaprobatoare, iar eu am spus:

— Sau două. Nu contează. Pot să-l fac eu dacă...

— Stai liniştit. Apoi a ieşit sprinten din cameră.

Un ventilator electric aşezat în colţ mângâia paginile dosarului meu medical. Tata s-a foit pe scaun, altcineva şi-a înăbuşit un căscat, o doamnă de lângă fereastră şi-a verificat telefonul mobil, apoi şi l-a aruncat într-o geantă înflorată.

Pe o măsuţă joasă din mijlocul încăperii erau o cutie cu şerveţele de hârtie, un teanc de broşuri despre diferite tipuri de boli mintale şi o plantă de ghiveci cu frunze cu un aspect bolnăvicios. Probabil că am stat prea mult să observ lucrurile astea, să mă gândesc la ele.

— Continuă, a spus dr. Clement. Avea o uşoară iritare în glas. Cu cuvintele tale.

— N-ar trebui să-l aşteptăm pe, ăă...

Şi-a lăsat scaunul pe picioarele din spate, sprijinindu-şi picioarele pe marginea mesei. Nu purta pantofi negri ca să pară prezentabil.

— Nu-i nimic. Sunt sigur că Tim n-o să se supere. Hai să începem. Cum te simţi înlăuntrul tău?

Când m-am întors de la Ocean Cove, m-au internat în Secţia de Monitorizare Intensivă. Era spre binele meu, aşa mi s-a explicat. O să mă simt mai liniştit. În Secţia de Monitorizare Intensivă toate uşile sunt încuiate, asistentele stau într-un birou în spatele unor geamuri groase ca ale unei fortăreţe, iar noi mâncăm cu tacâmuri de plastic. Am primit mai multă medicaţie, iar asistentele

mă priveau în timp ce luam medicamentele şi mă puneau să vorbesc despre starea mea, despre somn, despre vreme sau climă, până erau sigure că le înghiţisem. Cam pe vremea aia, cineva a menţionat pentru prima oară cum că sunt disponibile şi sub formă de injecţie. Poate că încercau să mă pregătească, dar mi se părea mai degrabă o ameninţare.

Mare parte din timp am stat în pat sau am fumat, în pătratul de beton ca o cuşcă, însoţit mereu de o asistentă. Aveam mult timp de gândire, iar când nu mă gândeam la Simon, cel mai mult mă gândeam la Annabelle.

— O ceaşcă de ceai pe malul mării?

— Poftim?

— Eu aveam de gând să beau un ceai. Poţi să bei şi tu. Mă pot încrede în tine, nu?

Ploaia nu cădea propriu-zis, ci mai degrabă dansa împrejur ca o ceaţă fină şi arunca străfulgerări argintii în lumina lunii. Nu ştiu cât timp plânsesem, ştiu doar că mă oprisem. Într-un fel mă simţeam pustiit. Mă simţeam ciudat de calm. Annabelle era încă lângă mine, mă privea atent.

A băgat mâna într-un buzunar al genţii şi a scos un termos metalic cu o îndoitură mică aproape de bază. S-a chinuit o clipă cu capacul înainte să-l deschidă. Acesta a scos un scârţâit când aburul a fost eliberat în aerul rece al nopţii. Era un lucru ciudat în sine. Sau mai bine spus, nu era destul de ciudat. Sunt genul care găseşte multe semnificaţii în ceea ce-l înconjoară, care mereu vânează scrisul mărunt. Probabil că deja v-aţi dat seama. Nu vreau să procedez aşa, dar nu mă pot abţine. Văd simboluri. Văd farse ale realităţii. Adevăruri ascunse. Dar nu e niciun

scris mărunt pe un termos, un termos uşor îndoit, cu un capac destul de bine pus încât cineva să se chinuie să-l deschidă, dar care până la urmă se deschide. Nimic, absolut nimic nu e mai obişnuit de atât.

Asta chiar se întâmpla cu adevărat.

— Sau putem să ne întoarcem în tabără dacă vrei. Să mănânci o supă caldă sau ceva de genul ăsta, să iei nişte haine uscate pe tine. Eşti ud până la piele.

— Ăă...

— Desigur, asta ar însemna să-l cunoşti şi pe tata. Şi o să vrea să ştie ce căutai pe lângă rulote. N-o să fie mare lucru, dar o să întrebe. La drept vorbind, încălcai o proprietate, ştii?

— Îmi pare rău, voiam... mă gândeam...

A schiţat un zâmbet.

— Cum sunt? Nu trebuie să-mi explici. Încerc doar să-ţi prezint opţiunile, nimic mai mult. Pentru că nici nu se pune problema să te las aici, în starea asta. Nu pot să te las...

S-a oprit.

Dar eu ştiu ce voia să spună. A scuturat din cap în gluga impermeabilului.

— Îmi pare rău! N-a ieşit cum trebuie. Vreau doar să spun că... mi-aş face griji din cauza ta.

Dr. Clement şi-a lăsat scaunul să cadă cu un pocnet ferm.

Simţeam cum îmi sondează micile spasme şi mişcări ale feţei. Cum mă simţeam înlăuntrul meu?

I-aş fi putut spune cum m-am simţit când am împlinit optsprezece ani închis într-o secţie de psihiatrie. Eram în bucătăria pacienţilor, priveam ibricul cum fierbe

şi încercam să-l aud pe Simon în apa clocotitoare, când mama şi tata au apărut în uşă. Mama avea un pachet învelit în hârtie cu auriu şi argintiu, iar în jurul lui era prins un balon argintiu cu heliu.

Eu nici măcar nu realizasem ce zi e.

— Mersi, mamă, mersi, tată.

Am mers în camera mea să-l desfac. Balonul a plutit spre tavan, ricoşând până în colţ.

— Dacă nu e ce trebuie...

— Nu. E bine.

— De fapt Jacob ni l-a recomandat, mi-a explicat tata. Ne-am întâlnit cu el zilele trecute în oraş, nu ţi-a spus?

— Nu ne vedem niciodată.

— Zicea că are de gând să vină...

— Am zis că nu ne vedem niciodată, da?

Nu voiesem să ridic glasul. Nu era vina lor.

— Scuze! Îmi pare rău! N-am vrut să ţip.

Tata a împăturit frumos ambalajul rupt, apoi s-a uitat după un coş de hârtii, după care l-a lăsat iar pe pat şi s-a uitat pe fereastră. Mama stătea lângă mine. Mi-a dat părul după ureche cum făcea când eram mic.

— Cred că-i e greu, a spus ea într-un târziu. Lui Jacob. Şi nouă ne e greu. Tuturor celor care te iubesc le e greu.

M-am uitat la balonul cu heliu lipit de tavan.

— Şi mie mi-e greu.

— Ştiu. Of, dragule! Ştiu.

Tata a bătut vioi din palme, pe nepusă masă, cum face el când vrea să fie ferm. Când vrea să ne salveze de noi înşine.

— Deci, ne jucăm? a întrebat el.

Mi-am alungat tristeţea. Nu voiam să fiu supărat când ei se străduiau aşa de tare să-mi dăruiască o zi frumoasă.

— E un cadou foarte frumos, am spus. Mulțumesc.

Și vorbeam serios. Nu cu foarte mult timp în urmă nu mi-aș fi dorit nimic altceva, un PlayStation 3 și niște jocuri de Doamne ajută, dar acum nici măcar nu mă pot gândi ce jocuri erau. Știu însă că mama și tata erau varză la așa ceva. Dar mă distram în timp ce-i priveam cum încearcă. Merseserăm în sala de vizionare să-l conectăm și am jucat pe rând, așezați pe canapeaua joasă sau îngenuncheați pe covor. Și n-am jucat numai noi, ci ni s-au mai alăturat și Thomas și alți pacienți. Cred că era și Euan. Și poate Alex. Oare a fost și Alex? Nu contează, pentru că oricum le-am schimbat tuturor numele. Nimeni din povestea asta nu apare cu numele lui adevărat. N-aș face așa ceva nimănui. Chiar și în privința lui Claire-sau-poate-Anna oscilez între alte două nume. Doar nu credeți că mă cheamă cu adevărat Matthew Homes, nu? Doar nu vă închipuiți că mi-aș dezvălui toată viața unui necunoscut?

Să fim serioși.

Mă amuza că ori de câte ori îi venea rândul să joace celui pe care îl numesc Euan, nu avea astâmpăr. Se fâțâia de colo-colo și abia dacă se uita la ecran. Și repeta tare toate sunetele.

— Pfiu! Pfiu!

Nici măcar nu-și dădea seama că face așa.

— Pfiu!

M-am gândit la copilăria mea; la un moment în care eram bolnav, cu adevărat bolnav, și mama m-a ajutat să-mi fac un fel de bârlog în camera de zi și ne-am jucat amândoi Donkey Kong pe consola mea Game Boy.

— Mai ții minte, mamă?

M-a privit absentă. De fapt nu absentă, ci oarecum distantă, privea prin mine spre un loc îndepărtat. Şi glasul ei părea să vină de departe.

— Nu cred că-mi amintesc.

Niciodată n-a reţinut prea multe din vremea aia. Nu ştie cum era, cum se purta cu mine. Nu ştie cum suferinţa se revărsa din ea, inundându-ne casa. Cum o controla.

— Erai nebună de legat pe vremea aia, am spus.

— Pfiu! Bum!

— Ce-ai spus, dragule?

Dar poate că eu sunt cel care a încurcat borcanele. Şi, în orice caz, ce contează de fapt? S-a străduit cât a putut. Presupun că-ţi poţi învinovăţi părinţii numai până la un anumit punct pentru cât de varză eşti tu.

Presupun că aşa e când împlineşti opşpe ani.

E timpul să-ţi asumi.

— Ce spui, dragule? a întrebat ea din nou.

— Nimic. Nu contează.

M-am aplecat şi mi-am odihnit uşor capul pe umărul ei. I-am ascultat răsuflarea. Când mi-a venit mie rândul să joc, l-am lăsat pe Thomas să mai joace o dată. M-am cuibărit în încheietura braţului mamei. Apoi m-am aşezat pe o pernuţă în poala ei. Am adormit aşa. E numai oase şi colţuri. Niciodată n-a fost confortabilă, dar mi-a fost mereu alături.

— Super!

În seara aia au rămas amândoi la cină. De obicei la cină mâncăm numai sendvişuri, dar, ca să sărbătorească ziua mea de naştere, tata a adus peşte cu cartofi prăjiţi pentru toată secţia, pentru tot personalul şi pentru pacienţi. În toată sala de mese se auzea foşnetul ambalajului

de hârtie de la cartofii prăjiți și toată clădirea mirosea a sare și oțet.

Mama a dispărut la un moment dat, apoi s-a stins lumina și s-a întors cu un tort de ciocolată cu opșpe lumânări pâlpâitoare. Toată lumea a început să cânte în cor Mulți ani trăiască. Ni s-a alăturat și Simon.

Era în flăcări.

Sigur că era în flăcări.

O asistentă m-a prins de încheietură și m-a dus repede la clinică, unde mi-a ținut degetele bășicate sub un jet de apă rece. Nu știam ce am făcut, știam doar că încercasem să-l prind.

Medicația mi-a fost schimbată din nou. Prilej de noi efecte secundare. Iar eram sedat. Cu timpul, Simon s-a îndepărtat mai mult. M-am uitat în norii de ploaie, în frunzele căzute, în privirile piezișe. L-am căutat în locurile în care începusem să mă aștept să-l văd. În apa de la robinet. În sarea vărsată. Am ascultat vidul dintre cuvinte.

La început m-am întrebat dacă e supărat pe mine, dacă renunțase. Mă cuprindea tristețea când mă gândeam. Nu știu care dintre noi depindea mai tare de celălalt. În următoarele câteva săptămâni, am stat întins în pat și am ascultat frânturi de discuții din biroul asistentelor, scârțâitul vizetelor. Și priveam cum balonul meu cu heliu moare puțin câte puțin.

Cel mai rău lucru la boala asta nu are legătură cu lucrurile pe care mă obligă să le cred sau să le fac. Nu are de-a face cu controlul pe care îl are asupra mea sau chiar cu controlul care li l-a permis altora asupra mea.

Cel mai rău e faptul că am devenit egoist.

Boala mintală face oamenii să se întoarcă spre interior. Așa consider eu. Ne ține pentru totdeauna prizonieri

în durerea din mintea noastră, la fel cum durerea provocată de un picior rupt sau un deget tăiat îţi cucereşte toată atenţia şi te ţine aşa de bine, încât piciorul sau degetul cel bun pare să-şi înceteze existenţa.

Sunt condamnat să privesc în interiorul meu. Aproape fiecare gând al meu are legătură cu mine, toată povestea asta a fost despre mine; cum m-am simţit eu, ce am gândit eu, cât am suferit eu. Poate că asta voia să audă dr. Clement?

Dar tot ce-am spus a fost:

— N-am făcut nimic rău.

— Sigur. Sigur. Dar lumea a fost îngrijorată din pricina ta. De ce crezi că s-a întâmplat aşa?

— Nu...

Doctoriţa care se afla cel mai aproape de mine mi-a luat dosarul medical, dar dr. Clement a spus:

— E în regulă, Nicola. Nu trebuie să scriem nimic. Hai doar să-l ascultăm pe Matthew.

A lăsat pixul din mână, îmbujorându-se la faţă. Doctorii au o ierarhie, iar dr. Clement e în vârf. E medicul specialist psihiatru care se ocupă de mine. Ce decide el e lege.

— Vreau să merg acasă, am spus.

— Unde e casa ta? a întrebat Annabelle.

Îmi spusese să merg cu ea în golfuleţ. Nu m-am împotrivit. Mă privise într-un fel anume, care trăda ceva între hotărâre şi implorare. Şi poate am simţit că îi sunt dator.

Ploaia se oprise. Aerul era neclintit. Pietricelele ne-au scrâşnit sub tălpi când am ajuns pe ţărm, unde valurile mici şi negre se spărgeau într-un alb spumos.

— Locuiesc în Bristol, i-am spus. Am apartamentul meu. De fapt... nu e chiar al meu.

Marea semăna cu o întindere de mătase neagră. Sau poate de catifea. Întotdeauna le confund pe astea două. Ideea e că era frumoasă. Era la fel de neagră ca cerul, aşa că, atunci când priveai la orizont, nu-ţi dădeai exact seama unde se termina marea şi unde începea cerul.

Luna era uriaşă. Iar stelele erau răspândite peste tot, cu milioanele.

— Trebuie să fie frumos să stai aici, am spus.

— Stau într-o nenorocită de rulotă, Matt. Cu tata. Nu e deloc frumos.

— Tu n-ai văzut apartamentul meu.

A râs. Nu încercam să fiu glumeţ, dar mi-a plăcut s-o văd râzând. Râdea mult. E genul de om care ar spune: „Dacă nu râzi, o să plângi".

De fapt n-a spus aşa, dar îmi imaginez cu uşurinţă chestia asta. Părea cumsecade. Mă gândesc că cine stă cu un necunoscut să-i aducă alinare în timp ce acesta îşi povesteşte viaţa trebuie să fie destul de cumsecade. Dar era mai mult de atât. Avea un fel anume de a fi. Se purta de parcă totul era important, dar nimic atât de important încât să nu te poată întrerupe ca să-ţi mai ofere ceai din termosul ei, sau să te întrebe dacă ţi-e destul de cald, pentru că nu ar fi nicio problemă să se ducă înapoi în tabără şi să ia un pulover de la taică-său. Şi că îi pare rău că ţi-e greu, îi pare sincer rău. Dar că o să fie bine. E sigură.

A avut şi ea parte de tristeţe. Asta e. M-am gândit la lucrul ăsta în timp ce scriam. A cunoscut tristeţea şi aceasta a transformat-o într-un om bun.

— Nu avea nume, a spus ea.

Merseserăm de-a lungul malului şi apoi ne-am întors spre multele colibe de pe plajă. Acum stăteam unul lângă altul pe o barcă mică, răsturnată. Aproape că ni se atingeau genunchii.

— Nu era păpuşa mea preferată. Dacă ar fi avut nume, i l-aş fi schimbat ori de câte ori m-aş fi jucat cu ea. Mai puţin când ne-ai văzut tu, când ai asistat la înmormântarea ei. Se numea Mămica.

Ştia, pentru că aşa se numeau toate.

Dacă aş fi numărat până la o sută cu o zi înainte, atunci poate aş fi văzut-o cum îngroapă o Barbie, sau în ziua de dinainte un Furby, sau un iepure de la Sylvanian Families. Şi toate se numeau Mămica.

— Doamne! a spus Annabelle. Şi-a acoperit faţa cu mâinile, deşi era prea întuneric s-o văd bine cum roşeşte. Cum eram?

Înmormântarea la care am asistat eu a fost diferită prin ceea ce a păstrat.

— Haina?

— Era rochie.

A scos bucata de material galben din buzunar, dar nu mi-a dat-o. Ciudat. Avea destulă încredere încât să stea singură cu mine noaptea. Dar o ţinea într-un fel anume, cu pumnul mic strâns tare. Ştiam că nu era o invitaţie s-o iau iar.

— Am făcut-o amândouă, a spus ea. Trebuia să fie rochie, dar mama m-a lăsat s-o ajut un pic mai mult decât era cazul şi până la urmă... E mai degrabă haină, ai dreptate.

A devenit pled. Prietenii ei o tachinau pentru că nu se despărţea niciodată de el. Aşa mi-a spus. E tocită pe alocuri, acolo unde o freacă cu degetele ori de câte ori

se uită la televizor sau citeşte. Şi mai e şi murdară. E mai degrabă maro decât galbenă. Ba chiar pute un pic. A râs zgomotos când a spus asta, când a spus că n-a spălat-o niciodată, de teamă să nu se facă bucăţi.

Şi, într-un fel, toate astea au făcut să devină un lucru şi mai real, de parcă era imposibil să fie pledul lui Simon, pentru că avea o poveste proprie. Pentru că era al lui Annabelle.

— Niciodată n-aş fi păstrat-o atâta, a spus ea. Apoi a devenit brusc serioasă şi s-a uitat direct la mine. Nu cred că aş fi făcut-o. Dar a căpătat mai multă semnificaţie după ce s-a întâmplat. Şi, într-un fel, presupun că ţie îţi datorez asta.

Dr. Clement s-a uitat la tata şi s-a strâmbat, în chip de scuză. Tata a aprobat uşor din cap.

— Haideţi să facem altfel, a continuat dr. Clement. Aş vrea să vă pun întrebarea cea dificilă.

Instinctiv, m-am trezit că mă întind după mâna mamei. Nu pentru că aş fi avut nevoie de mângâiere, ci poate pentru a oferi. Ăsta e planul meu de tratament: când eram mic, mi-am ucis fratele, iar acum trebuie să-l ucid din nou. Mi se dau medicamente să-l otrăvesc, apoi sunt luat la întrebări, ca să ne asigurăm că a murit.

Dr. Clement şi-a coborât glasul.

— Spune-mi, a zis el. Simon e în cameră cu noi? Încă îţi mai vorbeşte fratele tău?

Uşa s-a deschis, iar asistentul aflat în practică a dat buzna înăuntru, vărsându-şi ceai pe mână.

— Au! Poftim, Matt. Scuze că a durat atât.

— Mersi.

— Nu mai aveam zahăr. A trebuit să iau din cămară...

— E în regulă, Tim, a spus blând Claire-sau-poate-Anna, făcându-i semn să se aşeze.

Apoi toată lumea din cameră s-a uitat iar la mine. Probabil că am răspuns prea încet, pentru că dr. Clement a spus că-i pare cumplit de rău, dar dacă pot să vorbesc puţin mai tare.

Cineva a apăsat pe butonul ventilatorului electric, punând capăt zumzetului paletelor.

Nu voise să se întâmple aşa între noi.

Felul în care o împinsesem în ţărână în timp ce îşi înmormânta păpuşa, în timp ce încerca să-şi ia acel rămas-bun, rămas-bun de care ea credea că are nevoie.

Nu. Nu vorbea despre asta, pentru că nu-şi amintea momentul. Nu-şi amintea de niciun băiat care s-o fi spionat, că a ţipat la mine şi că mi-a spus că am stricat totul.

Iar dacă e greu de crezut, atunci poate ar trebui să-ţi rememorezi propria ta viaţa, până la vârsta de opt-nouă ani. Să vezi dacă amintirile pe care le ai sunt cele la care te-ai aştepta. Sau dacă sunt frânturi, momente dislocate, un miros ici, o senzaţie colo. Discuţiile şi locurile cele mai improbabile. Nu alegem ceea ce păstrăm în memorie, în special la vârsta aia. De fapt, niciodată.

Deci nu a păstrat-o pe asta. Dar are ceva amintiri din perioada aia. Aşa ne reconstituim trecutul. Îl reconstruim ca pe un puzzle, din care lipsesc anumite piese. Dar cât timp avem destule piese, putem afla ce lipseşte din acele spaţii goale.

Una dintre piesele pe care le-a păstrat Annabelle este aceea cu păpuşa ei care se întoarce din mormânt.

— A fost la câteva săptămâni după...

Annabelle s-a întrerupt. A spus că e frig, că sunt ud până la piele, dacă vreau să mă duc să iau haine uscate.

— Mi-e bine, am spus eu. Nu mi-e frig. Ție îți e?

— Nu. Mi-e bine, a spus ea. Mi-e greu să vorbesc despre asta. Nu vreau să te supăr. Putem vorbi despre altceva? Poate ai prefera să pleci spre casă?

Nu-i spusesem că în prezent casa mea era un spital de boli mintale. Dar aveam să-i spun. Înainte să se sfârșească seara asta. Înainte să stau într-un autobuz, pe înserat, mai bogat cu un pulover, cu un măr, un Snickers și un sendviș cu brânză. Înainte de asta, aveam să-i spun totul.

— S-a întâmplat la câteva săptămâni după accident, după accidentul ăla oribil. Cu fratele...

Simon nu spunea nimic. Dar asculta. Era pe țărm. Era în valurile cele mai mici. Făcea pietricelele să strălucească.

— Asta a fost? am întrebat.

— Ce vrei să spui?

— Așa a fost considerat? Un accident?

— Sigur. Sigur că asta a fost. Tu te învinovățești pe tine, nu?

— Uneori. În ultima vreme, o grămadă.

A clătinat din cap.

— Și tata s-a învinovățit pe sine. Că nu pusese balustradă, deși așa voise. Că nu pusese un indicator. Că era prea trist să facă mare lucru. Dar nu era nici vina lui.

Și asta venise polițistul să spună când a adus înapoi păpușa lui Annabelle într-o pungă maro de hârtie. Polițistul, polițistul cu mustața stufoasă cafenie și ochelari. Același polițist care îmi luase mie o declarație. Era un vechi prieten de familie. De fapt, un prieten al mămicii lui Annabelle. Fuseseră colegi de facultate. Fusese la

nunta ei. Şi la înmormântare. Ştia cât de greu îi era tatălui lui Annabelle, bea prea mult, lua prea multe asupră-i. Căuta pretexte ca să treacă pe la el din când în când. Avea nevoie de pretexte, pentru că tatăl lui Annabelle e genul de om care n-ar cere niciodată ajutorul.

E ca mine.

Aşa că atunci când, în urma anchetei sumare a morţii lui Simon Homes, s-a stabilit că fusese un accident tragic, acest prieten de familie a căutat un pretext, şi i l-a oferit păpuşica de cârpă descoperită la locul faptei. Pe care o pusesem eu cu grijă sub capul fratelui meu, ca să stea mai comod.

Poate că a judecat greşit. Nu. Cu siguranţă a judecat greşit.

Poliţistul nu s-a gândit că poate Annabelle va da buzna să-l salute. Nu s-a gândit că ea nu mai avea oră de culcare. Nici de baie. Nici pentru poveşti. Nu s-a gândit deloc. Dar uneori toate stelele din întregul univers conspiră pentru ca ceva bun să se întâmple.

— Pur şi simplu am înmărmurit, a spus Annabelle.

Şi într-un fel retrăia momentul în timp ce îmi povestea. Privea înainte marea neagră şi întinsă, dar în locul din mintea ei în care se formează imaginile se afla în mica recepţie. Tatăl ei şi unchiul Mike Poliţistul stăteau de vorbă. Era o discuţie forţată, stângace. Iar pe masă era păpuşica ei moartă, cu un braţ atârnat într-o poziţie ciudată, cu faţa înclinată, o privea.

— Dumnezeule! a spus ea. Ce credea că o să facă tata? Că o s-o spele şi o să mi-o aducă? Uite, Bella-Boo, uite-ţi păpuşica. Unchiul Mike s-a gândit că o vrei înapoi. Apropo, a găsit-o sub capul băieţelului care a murit! Futu-i! Rahat! Îmi pare rău! Îmi pare rău de tot, Matt!

— Nu-i nimic, am spus.

Şi vorbeam serios.

Dr. Clement i-a aruncat o privire scurtă celeilalte doctoriţe, apoi s-au uitat amândoi la mine.

— Nu, nu e, am spus. Nu vorbeşte cu mine Simon. Nu e aici. Nu e în cameră. A murit acum mult timp.

Mama a smuls un şervеţel de pe masă.

Dr. Clement şi-a dres glasul.

— Am sentimentul că ai progresat enorm...

— Pot să plec acasă?

— După cum am spus, progresezi, dar durează un timp. Cel mai bine e să nu ne grăbim. Mai întâi încercăm să te externăm pe perioade scurte. Câte o seară. E prea curând să stai singur în apartament, dar...

— Poate sta cu noi, a intervenit mama. Poate sta cu noi. Putem avea noi grijă de el.

— Desigur, e o posibilitate.

După asta nu-mi mai amintesc mare lucru. Era greu să ţii pasul. Aşa că nu ştiu exact când a început să vorbească doamna din echipa comunitară. Abia aştepta să lucreze cu mine, dar important nu era cine avea grijă de mine, ci ca eu să pot avea singur grijă de mine.

În tot cazul, aşa a pus ea problema.

Niciodată nu ştiu cum să răspund când oamenii spun lucruri de genul ăsta, cum să umplu liniştea încărcată de aşteptare, nelipsită în asemenea cazuri.

— Cum spuneai că te cheamă?

— Denise, a zis ea zâmbind. Denise Lovell. Mă bucur să te cunosc.

Un timp am privit planta bolnavă, iar într-un final dr. Clement şi-a privit ostentativ ceasul, spunând ce productivă fusese întâlnirea.

A fost un moment cam jenant, fiindcă l-a întrerupt pe un om care încă vorbea cu entuziasm despre un centru social, în care erau o mulţime de grupuri, la care eram mai mult decât bine-venit să particip.

— Îmi cer scuze, Steve, a spus dr. Clement. Numai că văd cât e ceasul.

— Nu, nu. Tocmai terminam. Mai voiam doar să spun că grupul de artă are succes. Am înţeles că te pricepi la desen, Matt? O să facem rost şi de un computer într-un final, deci o să avem şi aşa ceva.

A dat din cap spre mine. Şi a făcut cu ochiul.

Poliţistul a plecat, luând păpuşa cu el, şi a făcut un gest tăcut spre tatăl lui Annabelle, cu degetele la ureche în chip de ne auzim la telefon, dând din buze: „Te sun mâine, prietene".

Annabelle a simţit cum i se ridică tălpile de la podea.

A aterizat cu o zgâlţâitură uşoară în poala tatălui ei. Dacă închide ochii şi se concentrează, încă îi mai simte căldura mâinii pe obrazul udat de lacrimi, cum i-a ţinut faţa la piept. Încă simte cum marginea cravatei lui o gâdilă pe nas, într-o parte. Încă le aude discuţia.

N-au vorbit despre păpuşi. N-au vorbit despre băieţel. Au vorbit, aşa cum se cuvine, şi pentru prima oară de când murise cu trei luni în urmă, despre mămica ei.

Annabelle i-a spus tatălui ei cum mămica îşi ceruse scuze iar şi iar când îi vorbise despre cancer. Cum îşi ceruse scuze, de parcă ar fi fost vina ei cumva, dar nu era vina ei, nu-i aşa? Iar tăticul lui Annabelle i-a explicat că îşi ceruse scuze pentru că nu putea să-i fie alături când Annabelle ar fi avut nevoie de ea atunci când viaţa ar fi devenit dificilă. Pentru că viaţa poate fi dificilă. Dar că

ea putea apela mereu la el, mereu, şi că se puteau gândi mereu la ce ar spune mami.

— Mami ar vrea să-mi citeşti în continuare poveşti înainte de culcare, a spus Annabelle.

— Asta ar vrea, nu-i aşa?

— Da.

— Şi ar vrea să te oblig să mănânci legumele, pe toate. Chiar şi broccoli.

— Nu.

— N-ar vrea?

Annabelle şi-a lipit faţa de cămaşa lui şi a spus un „ba da" înăbuşit. Aşa ar vrea ea. Dar ar mai vrea şi să stai la lecţiile de balet şi să nu te duci la pub până nu termin.

Dacă închide ochii şi se concentrează, Annabelle încă aude totul.

— Cred că ai dreptate. Cred că ai dreptate.

Îşi aminteşte că ţinea rochiţa galbenă a păpuşii la bărbie, frecând-o între degete în timp ce vorbeau.

Înmormântarea fusese prea mare şi prea ciudată. Şi de atunci totul fusese pustiu. Dar în timp ce stătea pe genunchiul tatălui ei, până târziu în noapte, pentru că amândoi căzuseră de acord că, de data asta, numai de data asta, mami n-ar trimite-o la culcare, au început să-şi ia rămas-bun.

— A fost un memorial, mi-a spus Annabelle.

Acum zâmbea. Plânsese puţin şi avea ochii uzi şi strălucitori. Dar zâmbea în timp ce spunea:

— Atunci au început să se îndrepte lucrurile.

M-am ridicat de pe barca răsturnată şi am simţit cum pietricelele mi se mişcă sub ghete.

— Eşti bine? a întrebat Annabelle.

— Ce cuvânt ai folosit?
— Când?
— Cum i-ai zis? Memorial, nu?
— Aşa am simţit eu.
— Frumos.
— Aşa a fost. Serios.
— Annabelle! Acum sunt gata de plecare.

Soarele nu apune în est. Dar în timp ce priveam fâşia albastru pal cum se întinde la orizont, mai că părea gata să răsară.

După întâlnire, mama şi tata m-au dus la cantina spitalului. Am comandat două cafele, o ciocolată caldă cu frişcă la tub şi cu un baton de ciocolată.

— Şi pot să stau cu voi? am întrebat.
— Întotdeauna, a spus mama.
— Adică cu învoire sau mai ştiu eu cum? Nu mai stau aici?
— Aşa a spus dr. Clement.
— Astea sunt veşti bune, nu?
— Da, aşa e.

Atunci am tăcut şi am sorbit din băuturi. O doamnă cu plasă de păr a venit să şteargă mesele. Cineva care stătea la coadă la casă a scăpat tava, apoi a privit mizeria de parcă ar fi încercat s-o facă să se cureţe singură. S-a auzit un anunţ în difuzoare, în care se spunea ceva despre te miri ce. Oamenii veneau şi plecau. N-am vorbit o grămadă de timp. Apoi am spus:

— Vreau să fac ceva.
— Hm?
— Nu acum. Vara viitoare.
— Mai e mult până atunci, a spus tata.

— Ştiu. Dar acum sunt prea... sunt prea bolnav. Mai întâi trebuie să mă fac bine. Acum ştiu.

Mama a lăsat ceaşca.

— Ce anume?

— Nu vreau să spun. Dar trebuie să mă lăsaţi. Trebuie să-mi spuneţi că am voie.

— Ăă...

— Nu. Trebuie să aveţi încredere în mine.

Tata s-a aplecat şi a spus pe un ton blând:

— *Ami*. Nu că n-am avea încredere în tine, dar nu putem fi de acord să...

A fost ciudat că s-a întâmplat aşa. N-aş fi ghicit niciodată că mama îşi va duce degetele la gură, împiedicându-l pe tata să întrebe.

— Avem încredere în tine, a spus ea. E în regulă. Orice. Avem încredere în tine.

amintire

Am scris scrisorile de invitaţie în timp ce stăteam chiar aici.

Au fost primele lucruri pe care le-am scris pe computerul ăsta, chiar înainte să mă gândesc măcar să-mi scriu povestea. Încă le păstrez, dar am avut nevoie de ajutorul lui Steve să le găsesc. Era un pic cu capul în nori. Aşa sunt toţi azi. Dar trebuie să le recunoşti meritul că au ţinut uşile deschise până la capăt.

— Steve.

Au ţinut chiar şi bucătăria deschisă, iar terapeutul ocupaţional a fost acolo împreună cu vreo alţi câţiva şi au făcut un tort de rămas-bun.

— Steve. Ai treabă?

Lua anunţuri de pe panoul de afişaj.

— Salut, Matt! Scuze. Eram cu gândul aiurea. Care-i treaba?

— Eu sunt bine. Tu?

— Ah, un pic agitat. Sunt o grămadă de cutii.

— Dacă ai prea multă treabă...

— Nu, nu. Care e faza?

I-am spus ce aveam de gând, iar el şi-a tras un scaun lângă mine. L-a răsucit şi s-a aşezat cu faţa spre spătar, punându-şi relaxat braţele îndoite pe el.

— Sunt de vara trecută, nu?

— Mda. Dar nu-ţi face griji dacă nu poţi...

— Putem încerca, nu?

În timp ce căuta printre directoare şi fişiere, a spus ceva, cum că şi la bibliotecă sunt computere.

— Se poate să merite efortul, asta dacă nu te-ai înscris deja. Poate merită să te înscrii, a sugerat el. Ca să poţi continua cu...

Toate paginile imprimate, toate foile de la maşina de scris sunt puse morman lângă tastatură. Jeanette de la grupul de artă a pus şi desenele mele. Când am sosit azi-dimineaţă, făcea ordine în sala de artă în linişte, dădea jos posterele şi punea pensulele în cutii. Dar apoi s-a oprit din treabă şi s-a dus la masa cea mare, unde erau aşezate cu grijă toate picturile şi desenele care au fost abandonate.

Am stat în prag şi o priveam cum îşi trece uşor degetul mare peste unul din curcubeiele în tempera ale Patriciei. Nu voiam s-o întrerup, dar m-a zărit şi mi-a zâmbit.

— Nu-i aşa că toate sunt minunate? Şi ale tale, Matt. Sunt minunate. Trebuie să le iei acasă şi să le pui la adăpost.

E prima dată când am pus totul cap la cap. Toate cuvintele şi desenele. Steve a făcut un gest spre morman, gata să-l mângâie ca pe un căţel.

— Nu va trebui să folosesc computerele de la bibliotecă, i-am spus. Termin azi.

Chiar şi pe mine m-a surprins cât de sigur păream. Dar chiar sunt sigur. Am o oră la dispoziţie şi deja scriu

din ce în ce mai repede. Doamna de la recepţie spune că acum sunt mai rapid decât ea. Nu e aşa, dar mă gândesc că probabil mă apropii. Şi, în tot cazul, a fost drăguţ din partea ei să spună aşa ceva.

— Ah! Gata, a spus Steve. 18 iulie. Cam pe atunci o fi?

— Sunt scrisori.

A dat dublu clic şi au apărut toate pe ecran. Asta mi-a dat un mic brânci. Am simţit cum mă înmoi, cum alunec pe mosorul timpului.

— Asta cauţi? a întrebat Steve.

Patricia a venit în spatele nostru, îmbrăcată cu un body cu imprimeu de leopard şi cu o pereche de colanţi din lycra. Într-o mână avea un bol cu chipsuri şi unul cu alune în cealaltă. Mai era cineva în spatele ei, cu un platou cu rulouri cu cârnaţi.

Presupun că şi asta mi-a dat un mic brânci.

— Asta cauţi, Matt? a întrebat Steve din nou.

— Da. Asta e. Mersi, Steve.

18 iulie 2009

Dragă mătuşică Mel,

Sper că eşti bine şi te bucuri de vară. Sper că şi unchiul Brian e bine, şi la fel şi Peter şi Sam. Scrisoarea asta e pentru voi toţi. O să-i scriu una şi lui Aaron la Londra.

Îţi mulţumesc pentru cărţile poştale pe care mi le-ai trimis când eram în spital. Ştiu că mi-a luat cam mult până să-ţi mulţumesc, şi-mi pare rău. Am să trec la subiect. Ştiai că au trecut aproape zece ani de când a murit Simon? Accidentul lui a avut loc pe 15 august 1999. Am decis că anul ăsta pe 15 august ar fi bine să ţinem o slujbă comemorativă.

Am făcut chiar eu aranjamentele. Slujba se va ţine în Bristol la Beavers şi Brownies Hut, aproape de casa mamei şi a tatei. Mă gândisem s-o ţinem la biserică, dar pe Simon biserica îl plictisea de moarte. Iar dacă ţii minte, a sărbătorit împlinirea a zece ani la Beavers şi Brownies Hut şi a fost foarte frumos.

Slujba se va ţine la ora 12. Sper că puteţi veni.

Cu drag, Matt!

18 iulie 2009

Dragă Aaron şi Jenny,

Sper că sunteţi bine şi vă bucuraţi de vară. Buni îmi spune că vara e mai fierbinte în Londra, din cauza traficului. Şi aici e cald.

Apropo, sunt Matt, vărul lui Aaron. Ştiu că nu-mi stă în obicei să scriu, aşa că am să încep prin a vă mulţumi pentru felicitările de Crăciun pe care mi le trimiteţi mereu. Eu sunt un dezastru în privinţa asta.

Aaron, ştiai că au trecut aproape zece ani de când a murit Simon? Mă ocup de organizarea unei slujbe comemorative în cinstea lui, care va avea loc la Beavers şi Brownies Hut, aproape de casa părinţilor mei, la ora 12 pe 15 august. Ştiu că eşti foarte ocupat cu noua slujbă la bancă, dar e într-o sâmbătă, aşa că sper că veţi putea veni. Puteţi sta în apartamentul meu dacă aveţi nevoie de cazare.

Sper să ne vedem atunci, Matt

P.S. Jenny. Ştiu că nu l-ai cunoscut pe Simon, dar te-ar fi plăcut mult, aşa că te rog să vii şi tu dacă vrei. De asemenea, îmi pare tare rău dacă nu ţi-am reţinut bine numele. Eu am o bănuială că te cheamă Gemma. Te rog să mă ierţi dacă am greşit. Nu caut scuze, dar sunt schizofrenic.

18 iulie 2009

Dragă mătuşă Jacqueline,

Sunt Matthew Homes. Nepotul tău. Nu te-am mai văzut de mult şi ştiu că e din cauză că nu te înţelegi chiar aşa de bine cu mama. Uneori nici eu, aşa că te înţeleg.

Aş vrea să te invit la o slujbă comemorativă la zece ani de la moartea fratelui meu Simon. Va avea loc la Brownies şi Beavers Hut, aproape de casa mamei şi a tatei, pe 15 august la ora 12. Am închiriat deja.

Sper să ne vedem atunci. De asemenea, ştiu că fumezi destul de mult. Şi eu. Aşa că ne putem ţine de urât unul altuia.

Matt

18 iulie 2009

Dragă buni şi bunicule,

Buni, m-am ţinut să-ţi spun când ai venit la mine joi, dar ştiam că ai vrea să primeşti invitaţie prin poştă ca toată lumea.

Ghici ce-am făcut. Săptămâna trecută am căutat numărul de la Brownies Hut de lângă mama şi tata, şi am închiriat-o pentru 15 august.

Am decis să organizez o slujbă comemorativă. Nu ştiam ce e asta, dar mai ţii minte că ţi-am povestit despre Annabelle? Cum a ţinut şi ea una pentru mama ei? Asta m-a pus pe gânduri. M-a pus tare pe gânduri. Şi cred că ar trebui să ţinem şi noi una. O plănuiesc de o grămadă de timp. Nu e obligatoriu, dar dacă vrei să mă ajuţi şi să faci tu sendvişurile şi altele, poţi s-o faci. Dar nu e obligatoriu. Ne vedem joia viitoare. Ne vedem curând, bunicule, şi sper că ţi-a mai trecut tusea.

Cu drag, Matt

18 iulie 2009

Dragă mamă şi tată,

Anul trecut, când eram în spital, v-am spus că vreau să fac ceva în vara asta. Nu v-am spus despre ce e vorba, dar aţi spus că oricum aveţi încredere în mine şi că pot s-o fac.

Nu v-am mulţumit niciodată, aşa că vă mulţumesc acum.

Pe 15 august ţinem o slujbă comemorativă pentru Simon. Am invitat toată familia. Sau, mai bine spus, o s-o invit, dar mai întâi trebuie să-mi daţi voi adresele lor. Am scris deja scrisorile de invitaţie şi am cumpărat toate plicurile şi timbrele. De asemenea, am închiriat Brownies şi Beavers Hut pentru ora 12. Aduc eu toată mâncarea.

Sper că veţi înţelege că a trebuit să mă ocup singur. Trebuia s-o fac eu, fiindcă voi aţi făcut deja aşa de multe, dar eu n-am avut ocazia.

Cu drag,

Matthew

Cioc

Cioccioc.

Sigur, sigur că a venit să mă ajute.

— Nu trebuia să aduci nimic, buni.

— Aiureli! Sunt doar câteva îmbucături. Nu e cinstit să cumperi tu totul.

M-am bucurat aşa de tare s-o văd. Nu dormisem prea bine. Ştiu că nu erau multe de aranjat, dar când a venit ziua cu pricina, eram copleşit de griji. Buni a intrat în bucătărie şi a văzut mormanul de sendvişuri cu şuncă de pe blat tăiate pe fugă.

— Excelent, a spus ea. Aproape ai terminat. Ai ţinut cont că mătuşa Jacky e vegetariană?

— Da?

Buni a zâmbit şi m-a împins cu o mişcare din şold.

— Tu ai făcut multe. Lasă-mă şi pe mine. Tu spală-te şi îmbracă-te.

Când am ieşit eu de la duş, toate sendvişurile erau tăiate în triunghiuri frumoase, pe o tavă, iar ea stătea ghemuită în faţa cuptorului, verifica minirulourile cu cârnaţi.

— La ţanc, a zis ea. Ajută-mă! Mai am un pic şi-mi sar genunchii. În curând o să fiu mai rău decât bunică-tu.

Am ajutat-o să se ridice.

— Am cumpărat şi chipsuri, am spus. Să le pun în boluri?

— Putem să ne ocupăm de ele când ajungem, dragule. În pungi or să se menţină proaspete.

— Da. Scuze. Sunt un pic... Vreau să iasă perfect.

Buni n-a răspuns imediat. A aprins o ţigară mentolată din pachetului ei secret din sertarul din bucătărie şi a suflat fumul pe fereastră. A fumat numai jumătate, după care a stins-o. Apoi mi-a pus mâna pe obraz şi m-a sărutat pe frunte.

— Nu trebuie să fie perfect, a spus ea într-un târziu. Deja e minunat.

— Mulţumesc, buni.

A lovit blatul din bucătărie şi a spus:

— Acum începe şi du din astea la maşină. Eu, cu genunchii mei, nu pot să mă tot fâţâi pe scări.

— Mulţumesc.

N-a fost perfect.

Au fost lucruri pe care nu le-am gândit prea bine. De exemplu, Beavers şi Brownies Hut. E mai mare decât ţineam eu minte, iar noi nu eram prea mulţi.

Când omul s-a întâlnit cu buni şi cu mine în parcare să ne dea cheile şi să ne explice cât de important e să nu ţinem ieşirile de incendiu deschise, pentru că mai avuseseră necazuri cu ele, şi că trupele de actori amatori nu aveau prea mari şanse să repete acolo vara viitoare dacă nu încetează să mai lase urme pe podea cu încălţările lor cu tălpi negre, şi cum să deschidem şi să închidem ferestrele de sus cu prăjina cu cârlig, şi o mulţime de alte lucruri pe care nu le-am ascultat prea bine, a întrebat câţi suntem, apoi s-a uitat la mine de parcă ar fi fost sigur că aş fi făcut o greşeală.

Aaron şi Jenny n-au reuşit să vină. Au trimis un mesaj prin mătuşica Mel şi au spus că le pare foarte rău, dar că era nunta unui prieten, iar Aaron era cavaler de onoare. Nu aveau ce face, dar se gândeau la noi şi sperau să ne vadă pe toţi curând.

Mătuşica Mel a venit şi l-a adus şi pe vărul meu cel mai mic, Sam. Dar unchiul Brian era la serviciu, iar Peter era plecat în drumeţie în weekendul ăla în cadrul programului Premiile Ducelui de Edinburgh[13].

— Dacă nu s-ar duce, a explicat mătuşica Mel în şoaptă, ar pierde şansa la argint.

— Nu-i nicio problemă, a răspuns mama, tot în şoaptă. Vremea e perfectă pentru aşa ceva, nu? Dacă e ca aici. Eu aş spune chiar că e prea cald pentru drumeţii.

— Frumos, nu? Totuşi, la buletinul meteo a spus că mâine s-ar putea strica vremea.

Zăboveam cu toţii pe lângă masa lungă extensibilă, unde mă ajutase buni să aşez toată mâncarea şi sticlele cu băuturi carbogazoase. În spatele nostru era un cerc din scaune, opera mea, iar în spate mai erau vreo cincizeci, aranjate toate de-a lungul zidului din fund.

— Nu te-am întrebat cum a fost drumul, nu, Mel? a spus tata. Dar eu cred că întrebase, pentru că mai întâi a trecut pe la ei pe acasă să se aranjeze un pic. Iar la cum îl ştiam eu pe tata, a fost prima lui întrebare.

— N-a fost prea rău, mersi, Richard. Apoi mătuşica Mel i s-a adresat lui Sam: Nu-i aşa, dragule?

Sam a ridicat din umeri şi şi-a îndesat un rulou cu cârnat în gură, iar mătuşica Mel a continuat:

— Deşi a fost un pic aglomerat când veneam pe...

---

[13] Program caritabil destinat tinerilor şi patronat de ducele de Edinburgh, prinţul Philip. (*N.t.*)

— M4, a întrerupt-o tata, dând energic din cap. Exact. Am întrebat, pentru că ai spus că n-ai avut timp să te opreşti în zona de servicii.

— Da. Da. Totuşi, a fost mai bine aşa. Preţurile sunt exorbitante în ultima vreme, nu? Am citit de curând că or să dea o lege să interzică aşa ceva.

— Dar piaţa e „captivă", nu? a spus tata. E o prostie. Auzi, cinci lire pe-un sendviş cu brânză.

— Şi nu numai asta, a spus mama.

— Şi nu numai asta, a spus şi tata.

— Vii cu noi să mâncăm tort, Matt?

Era asistenta socială care era în practică, cea cu cerceii de aur ca nişte ineluşe. A aruncat numai o privire furişă peste umărul meu în timp ce trecea zglobie pe lângă mine.

Şi acolo aş fi avut parte de conversaţii stânjenitoare.

— Ăă, termin imediat, i-am spus. Sunt aproape gata.

— Nu e nicio grabă, a spus ea.

Azi mi-e greu să mă concentrez, din cauza agitaţiei.

Nimănui nu-i păsa de preţurile din zonele de servicii de pe autostradă. Nimeni nu voia să poarte o asemenea discuţie.

Era greu să începi, pentru că nu suntem genul ăla de familie din *Viaţa în East End*, în care întotdeauna se vorbeşte numai despre lucruri importante. Suntem genul de familie care nu vorbeşte prea multe, iar când vorbim, nu spunem mare lucru.

Conversaţia a lâncezit şi nu auzeai decât ticăitul ceasului de pe perete, asta până când mama a întrebat-o pe Jacqueline:

— Aveţi ceva planuri frumoase pentru restul verii?

Când am văzut-o ultima dată pe mătuşa Jacqueline, se îmbrăca în negru şi îşi dădea chiar şi cu ruj negru. Şi-i atârna veşnic o ţigară între buze. Acum purta o rochie vaporoasă în culori vii şi un batic roz, şi nu fuma deloc.

— Poftim? a întrebat ea.

Mama muşcase dintr-un sendviş şi a trebuit să mestece o grămadă înainte să poată înghiţi.

— Scuze. Aveţi ceva planuri frumoase pentru restul verii?

— Se poate să plecăm iar, a răspuns mătuşa Jacqueline veselă, luându-l de braţ pe noul ei iubit, care se uita la bolurile cu chipsuri.

— Minunat, a spus mama.

— Dar încă n-am decis, nu?

— Hm? Nu, nu.

Noul iubit al mătuşii Jacqueline era foarte înalt şi slab şi purta pantaloni scurţi din denim şi sandale. Avea părul lung şi alb prins în coadă şi o barbă albă şi neîngrijită. Era vegan.

Lui buni îi venea să se strângă singură de gât, fiindcă ea insistase să punem unt adevărat în sendvişuri, în loc de margarină la cutie. Aşa că el n-a putut mânca decât chipsuri. Dar şi asta a fost o problemă, fiindcă noul iubit al mătuşii Jacqueline nu voia să mănânce chipsuri cu aromă de vită şi ceapă şi, în loc să nu mănânce pur şi simplu, ne-a ţinut în şoaptă un fel de predică, cum că se simţea ruşinat moral să mănânce ceva cu aromă de animale, chiar dacă nu conţinea şi carne de animale.

Mama s-a uitat la mine şi a dat ochii peste cap.

— E vreo toaletă pe aici? a întrebat Sam.

— Pe acolo, i-a arătat buni.

Apoi ne-am aşezat cu toţii, cu farfuriile de carton pe genunchi şi am ascultat şuvoiul zgomotos de urină al lui Sam prin uşa subţire de la toaletă.

Aşa că n-a fost perfect. Dar n-a contat. Pentru că important nu era cu ce erau sendvişurile sau spaţiul gol dimprejurul micii noastre îngrămădeli de scaune. Poate că ne-a luat ceva timp, dar s-a dovedit că buni avusese dreptate. A fost minunat.

— A fost băiat bun, nu-i aşa?

Bunicul şi-a slăbit cravata şi şi-a desfăcut nasturele de sus. Purta cămaşa lui albă, elegantă, dar încă i se vedea pământul pe sub unghii de când lucrase bucata de pământ. Cred că a avut nevoie de curaj să vorbească primul. E genul retras, motiv pentru care nu trebuie să-l cunoşti bine. Dar am învăţat ceva despre oameni, că te pot surprinde mereu.

Bunicul meu nu terminase.

— Lumina încăperea, zău aşa. Prin simpla lui prezenţă.

Nu caut semnificaţii. Încerc să nu caut semnificaţii. Dar, dacă ar fi aşa, mă îndoiesc că aş fi singurul. Exact în clipa aia, lumina orbitoare a soarelui s-a revărsat pe ferestrele de sus. Lăsaserăm deschisă ieşirea de incendiu să intre aer şi, odată cu lumina soarelui, a intrat şi o adiere domoală, aşa că dintr-odată s-a simţit căldură şi răcoare, şi peste tot primprejurul nostru particule minuscule şi aurii de praf se învolburau cu miile.

Toată lumea a icnit la unison. Buni a strâns-o de mână pe mătuşica Mel. Mătuşa Jacqueline şi-a trecut uşor degetele prin aer. Mama era deja copleşită.

Dar bunicul n-a sesizat nimic.

— N-avea niciun pic de răbdare. Ferească Sfântul să aştepte el să se usuce lipiciul înainte să înceapă să

deseneze avionul. Mai ţineţi minte? Sopwith Camel[14]? Nicio şansă.

— Eram şi eu acolo? a întrebat Sam brusc. Până atunci păruse un pic plictisit, zăcea pe spate şi-şi râcâia un coş de pe gât. Acum se aplecase în faţă, târând picioarele scaunului pe podeaua lustruită de lemn. Cred că eram şi eu acolo, a spus el. Şi Peter, şi Aaron. Ţin ţinte că am construit împreună din piese Airfix[15]. Sopwith e ăla cu două rânduri de aripi?

— Se numeşte biplan, a spus bunicul.

— Da. Da! Simon a vrut să-l vopsească şi pe al meu. Voia să deseneze o faţă pe el. Îmi aduc aminte. Rahat! Cât timp a trecut de atunci...

— Vezi cum vorbeşti, i-a retezat-o mătuşica Mel. Serios, e de groază băiatul ăsta al meu. De fapt, nu era supărată pe el. S-a întins să-i ciufulească părul şi-ţi dădeai seama că nu e supărată de fapt.

Apoi mama s-a întors spre bunicul şi, cu un zâmbet aşa de larg încât i-a smuls o lacrimă, a spus:

— Tată. Mai ţii minte când am fost la lacuri? Numai tu aveai voie să-l pui pe oliţă.

Buni a clătinat din cap.

— A fost aşa de amuzant!

Atunci mama a făcut ceva surprinzător. L-a imitat pe Simon.

— Vreau să mă şteargă bunicu' la fund, mămico! Nu tu. Bunicu'!

Bunicul a dat capul pe spate şi a râs aşa de tare, încât i se vedea dintele de aur din fundul gurii.

— Am avut noroc de data aia, aşa-i?

---

[14] Avion de vânătoare britanic din timpul Primului Război Mondial. (*N.t.*)

[15] Joc de construit asemănător cu Lego. (*N.t.*)

După asta, Beavers şi Brownies Hut n-a mai părut aşa de mare, abia dacă mai încăpeau în el amintirile depănate. Am mers în vacanţe şi la serbarea de Crăciun de la şcoală, când Simon era hangiul, şi până la urmă a decis că exista totuşi o cameră pentru Maria şi Iosif. Am mers la Exploratory[16] din Bristol, unde ne-au rămas umbrele pe fundalul fosforescent. Ne-am căţărat până la căsuţa aia periculoasă din copac cu un cui ruginit şi apoi am mers să ne facem vaccin antitetanos. Am stat la coadă să mergem cu Trenul fantomă de trei ori şi mereu eram îngroziţi până să ajungeam în faţă. Am strivit frunzele de toamnă în parcul dendrologic, ne-am amintit de călătoria aia când Simon a dispărut o oră, iar mama era înnebunită, dar Simon nici nu şi-a dat seama că s-a rătăcit, iar când l-am găsit, învăţa vesel un cuplu în vârstă uluit cum să spună ora, dar s-ar putea să aibă nevoie de ajutorul lor, însă nu înainte să le spună.

Adevărul e că eu n-am spus mare lucru. N-aveam aşa de multe amintiri de împărtăşit. Nu aveam amintiri complet conturate, cu început, mijloc şi sfârşit. Eram mic când l-am cunoscut pe fratele meu mai mare şi nu putem alege ce păstrăm în memorie.

La slujba comemorativă am ascultat.

Râsetele şi lacrimile şi tăcerea profundă care a urmat.

Aici vreau să-mi închei povestea, fiindcă de partea asta sunt cel mai mândru.

Dar asta nu înseamnă că s-a terminat.

Povestea asta n-are un sfârşit propriu-zis. Cum ar fi posibil cât timp eu sunt încă aici, încă o trăiesc? După

[16] Muzeu de ştiinţă din Bristol. (*N.t.*)

ce imprim aceste ultime pagini, o să opresc computerul, iar mai încolo or să vină nişte bărbaţi cu nişte cutii, să ia totul. Luminile Centrului social Hope Road se vor stinge pentru ultima oară. Dar, cu timpul, se va deschide şi se va închide un alt centru social, şi apoi încă unul, şi vor exista întotdeauna o asistentă Cutare, un asistent Cutărel, un cloncănici-clipici şi o Claire-sau-poate-Anna.

V-am povestit despre prima mea şedere în spital, dar de atunci am mai fost internat. Şi ştiu că o să mai fiu. Eu şi boala mea ne mişcăm în cerc. Suntem electroni care orbitează în jurul unui nucleu.

Povestea e întotdeauna aceeaşi: după ce sunt externat, stau câteva săptămâni cu părinţii, care mă ajută să mă adaptez. Mama îşi doreşte să mai am nouă ani; am putea construi un fel de bârlog în camera de zi şi ne-am putea ascunde acolo pentru totdeauna. Tata o ia în serios. Se abţine de la strângerea aparte de mână şi vorbeşte cu mine de parcă aş fi bărbat în toată firea. Fiecare îmi e de ajutor în felul lui. Primele câteva zile sunt cele mai grele. Liniştea e o problemă. Mă obişnuiesc cu verificările din oră în oră, cu scârţâitul vizetelor, cu frânturile de discuţii care răzbat din biroul asistentelor. Mă obişnuiesc să-l am pe Simon prin preajmă. Durează până mă obişnuiesc cu el şi, de asemenea, când pleacă.

Aş putea s-o ţin tot aşa, dar ştiţi cum sunt eu. Mi se usucă cerneală de pe bandă. Locul ăsta se închide. E destul scris mărunt cât să pună pe toată lumea pe gânduri.

Aşa că am să pun şi paginile astea peste restul şi am să dau totul uitării. Dacă scrii despre trecut, îl retrăieşti, îl vezi derulându-se încă o dată în faţa ta. Aşternem amintirile pe hârtie ca să ştim sigur că vor exista întotdeauna. Dar povestea asta n-a fost niciodată o amintire, ci o cale

de a mă elibera. Nu cunosc sfârşitul, dar ştiu ce urmează. Merg pe coridor spre Petrecerea de rămas-bun. Dar n-am să ajung aşa de departe. O să fac la stânga, apoi la dreapta şi o să împing uşa de la intrare cu amândouă mâinile.

Azi nu mai am nimic de făcut.

E un început.

Mulțumiri

Aș vrea să le mulțumesc părinților și surorii mele, care știu că vor fi foarte mândri să vadă cartea aceasta pe rafturi. Sunt binecuvântat că am o familie care mă susține.

Le sunt recunoscător tuturor acelora care mi-au citit cartea și mi-au împărtășit gândurile lor. Nu e puțin lucru. Așa am învățat și eu cum ia naștere un roman. Le mulțumesc lui Kev Hawkins și lui Hazel Ryder, care mi-au citit versiunile preliminare și m-au încurajat mereu. Tanyei Atapattu, din așa de multe motive, dar în special pentru încurajări când aveam cea mai mare nevoie. Și lui Phil Bambridge pentru generoasa contribuție la lecția de științe din capitolul Prodrom.

Mulțumiri în mod special ție, Emma Anderson, pentru incisivele note editoriale și pentru sfaturile întotdeauna utile.

Am terminat prima versiune a acestui roman în timpul masterului de scriere creativă de la Universitatea Bath Spa. Le mulțumesc încă o dată părinților mei, care m-au susținut financiar în acest timp, și de asemenea colegei mele de cameră de la vremea aceea, Samantha

Barron, care a îndurat toate vicisitudinile studiilor alături de mine. Îi mulțumesc profesoarei mele Tricia Wastvedt și celorlalți profesori și colegi, nu în ultimul rând Samanthei Harvey, lui Gerard Woodward, lui John Jennings și lui Nick Stott.

Îți mulțumesc, Ellie Gee, pentru că m-ai ajutat să explorez desenele lui Matthew. Și artistei Charlotte Farmer, care le-a adus la viață în aceste pagini.

Îi sunt extrem de recunoscător agentului meu literar, Sophie Lambert (Tibor Jones & Associates), a cărei călăuzire, literară și nu numai, a fost neprețuită. Și, de asemenea, editoarei mele, Louisa Joyner, și minunatei echipe de la HarperFiction, care mi-a transformat în carte aspirațiile literare. Și care mi-a dat o cutie cu amintiri.

În ultimul rând, dar cel mai important, lui Emily Parker. Pentru o infinitate de motive, acest roman îți este dedicat ție.

NATHAN FILER

Sunt cărți pe care nu le poți lăsa din mână și care te fac să pierzi nopți.
Sunt cărți care aruncă o lumină puternică asupra zonelor umbrite ale vieții noastre.
Sunt cărți care, grație talentului cu care sunt scrise, îți rămân în minte zile în șir.
Șocul căderii este una dintre aceste cărți.

Un portret extraordinar al prăbușirii unui tânăr în abisul bolii mintale. Un roman curajos și remarcabil semnat de una dintre cele mai promițătoare voci ale ficțiunii contemporane.

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-719-138-7

9 786067 191387

TREI